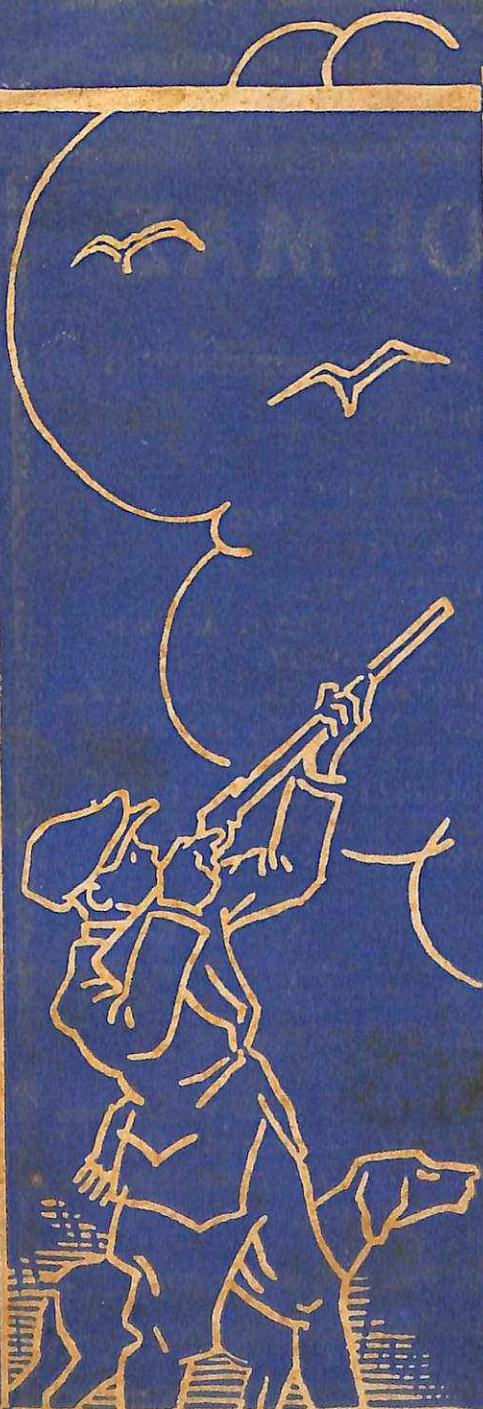

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘ. 92 (3)

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1934

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 10

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

Κεφάλαια Μετοχικά και 'Αποθεματικά Δρχ. 1.205.000.000
Καταθέσεις (τῇ 30 Δεκεμβρίου 1933) » 8.794.000.000

KENTRIKON KATASTHMA εν 'Αθήναις ΥΠΟΚΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ & ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ εις ὅλην τὴν 'Ελλάδα ΚΑΤ'ΟΝ—ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ—ΖΑΓΑΖΙΚ
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εις ὅλας τὰς χώρας τοῦ ἑξωτερικοῦ

Ἡ 'Εθνικὴ Τράπεζα τῆς 'Ελλάδος ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἑξωτερικόν ὑπὸ ἐξαιρετικῶς συμφέροντος ὁρους. Λέγεται δὲ καταθέσεις (εἰς πρῶτην ζήτησιν καὶ ἐπὶ προθεσμίας καὶ Ταμιευτηρίον) εἰς δραχμὰς καὶ ξένα νομίσματα μὲ λίαν εὐνοϊκὰ ἐπιτόκια.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY NEW YORK 51, MAIDEN LANE
Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζῆς τῆς 'Ελλάδος, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας 'Υόρκης πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν 'Αμερικῇ 'Ελλήνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ὁλοσχερῶς κατατεθειμένα \$ 1.500.000

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΑΣ

Τὰ «Κυνηγετικά Νέα» ἔχουν τὴν τιμὴν ν' ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὰς 'Επαρχίας ὡς κάτωθι.

- Αἰγίνα, Γ. ΜΠΡΑΟΥΝ
'Αλεξίπολις, Ι. ΦΩΤΙΑΔΗΣ
'Αλμυρός, ΤΡ. ΜΕΤΣΟΒΙΤΗΣ
'Αμαλιάς, ΑΔΕΛΦΟΙ Σ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ
Βαθύ, (Σάμου) ΝΙΚ. ΜΑΣΙΣΤΑΣ
Βόλος, ΣΑΒ. ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΔΗΣ
Γύθειον, ΒΑΣ. ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΤΗΣ
Διδυμότειχον, Δ. ΣΚΛΑΒΗΣ
Δράμα, ΘΩΜΑΣ ΠΕΤΡΟΥ
'Ελασσών, ΒΑΣ. ΖΑΧΙΑΔΗΣ Δικηγόρος
'Ελευθερούπολις, Β. ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ Δικηγόρος
Ζάκυνθος, ΑΝΤ. ΣΚΟΥΡΤΑΣ Πρ. 'Εν. Κυν.
'Ηράκλειον, ΜΙΧ. ΜΑΚΡΑΚΗΣ
Θεσ)νίκη } ΕΝΩΣΙΣ ΚΥΝΗΓΩΝ ΘΕΣ)ΝΙΚΗΣ
 } Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ
 } ΜΕΓ. ΔΡΑΚΟΥΔΗ 68
'Ιωάννινα, ΓΕΩΡΓ. ΧΡΗΣΤΙΑΔΗΣ ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ
Καβάλλα, ΣΤΕΡ. ΜΟΥΤΣΟΚΑΠΑΣ Πρ. Κυν. Σουλ. Ν.Π.Ο.
Καλάμαι, ΣΟΦ. ΝΙΝΙΟΣ Δικηγόρος
Κατερίνη, ΑΡ. ΚΟΥΡΚΟΥΜΠΙΕΤΗΣ
Κάρυστος, ΛΕΩΝ. ΜΠΟΥΡΝΙΑΣ Συμβολ)φος
Κομοτινή, ΓΕΩΡΓ. ΚΕΜΠΑΠΤΣΗΣ

- Κέρκυρα, ΚΩΝ. ΜΠΑΜΙΧΑΣ
Κόνιτσα, ΑΛ. Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ
Λάρισα, Ι. ΔΑΛΘΑΝΑΣΗΣ
Λήμνος, Ι. ΠΟΥΛΤΑΡΙΔΗΣ
Μεσολόγγιον, Β. ΧΡΥΣΟΓΕΛΟΣ Δικηγόρος
Μυτιλήνη, ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Πάτρα, ΕΛ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ Χ)κος Πρ. Κυν. Σουλ.
Πρέβεζα, ΣΡ. ΧΑΣΑΝΗΣ Γ. Γρ. Κυν. Σουλ.
Τύρνος, (Ἡλείας). Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ
Πύλος, ΝΙΚ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ Πρόεδρος Κ. Σ.
Σαλαμίς, Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ Πρόεδρος Κ. Σ.
Σουφλίον, Σ. ΤΖΙΝΤΖΗΣ
Σπάρτη, Ι. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Δικηγόρος,
Σύρος, Ν. ΣΑΡΖΕΤΑΚΗΣ Πρόεδρος Κυν. Σουλ.
Χαλκίς, Π. ΠΙΤΣΙΑΔΗΣ Πρόεδρος Κυνηγ. Σουλ.
Χανιά, ΓΕΩΡΓ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Γιοχάνεσμπουργ, ΣΤΡ. ΦΩΤΑΚΗΣ
Κινόξβιλ, Κ. ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ 103 W Vine Avenue
Κύπρος, ΣΩΤ. ΜΑΡΚΙΑΔΗΣ Δικηγόρος - Πάφος
Κων)πολις, ΗΛ. ΛΕΠΤΙΑΔΗΣ Sirkeci Muhurdar
Zade han 42.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν, ἐγγράφην, ἀνανέωσιν κλπ. ἀποτανθῆτε εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους μας. Δεχόμεθα αἰτήσεις δι' ὅσας πόλεις δὲν ἀντιπροσωπευόμεθα.

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Σταδίου 25 - 'Αθήναι
Πλάτωνος 15 : Πειραιεύς
ΤΗΛΕΦ. 40-268
ΑΘΗΝΑΙ
1 Νοεμβρίου 1934
Rue Stadion 25
Athènes - Grèce

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Ἰδιοκτῆτης ΑΛΕΚΟΣ ΠΕΙΡΟΥΝΑΚΗΣ
Revue Mensuelle
"NOUVELLES de la CHASSE,"

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ...ΔΡ. 100
Κ. ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ
ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΔΡ. 300
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ...ΔΡ. ΑΓΓΛ. 0.10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ...ΔΟΛΛ. 3.
ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ...ΔΡΑΧ. 250
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Τιμὴ φύλλου Δρχ. 10

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΥΡΕΙΑΝ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΑ

Μᾶς παραπονοῦνται ἀπὸ πλεῖστα τῆς 'Ελλάδος μέρη ὅτι αἱ κατὰ τόπους ἀπαγορεύσεις δὲν προσλαμβάνουν τὴν δημοσιότητα τὴν ὁποίαν ὠφείλαν νὰ δίδουν εἰς αὐτὰς αἱ Δασικαὶ ἀρχαί, τοιουτοτρόπως δὲ οἱ κυνηγοὶ καλῆς πίστεως καὶ σεβόμενοι τοὺς νόμους ἐμπίπτουν εἰς τὴν ἀπηγορευμένην ζώνην καὶ προσάγονται εἰς τὰ δικαστήρια ὡς παραβάται ἐδικῶν διατάξεων.
Θὰ ἐπεθυμῶμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου νὰ ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ 'Υπουργείου τοῦ ὁποῖον δι' ἐγκυκλίου νὰ τονίσῃ τὴν ἀνάγκην εὐρυτάτης δημοσιότητος πάσης ἀπαγορεύσεως, εἰς τὸν ὅσον ὥστε νὰ προλαμβάνονται ἅτοπα τὰ ὁποῖα ποσῶς δὲν συντελοῦν εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν φιλικῶν σχέσεων πολιτῶν καὶ κρατῶν.

Η ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Δημοσιεύοντες κατωτέρω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Διοικητοῦ τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζῆς κ. Ι. Δροσοπούλου τὴν ὁποίαν εὐηρεστήθη νὰ μᾶς ἀποστείλῃ, σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τῆς πωλήσεως ἀπὸ τὸν ΟΔΕΠ τῶν 50 στρεμμάτων εἰς τὰ Λεγραινά, αἰσθανόμεθα μίαν χαρὰν καὶ μίαν λύπην.
Χαρὰν μὲν διότι ὁ πολυάσχολος Διοικητὴς τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζῆς ἀποδεικνύεται πόσον πάντοτε ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ κυνηγετικά πρῶγματα τοῦ τόπου μας ὥστε νὰ εὐρίσκῃ καιρὸν νὰ ἀπαντᾷ προσωπικῶς ἐπὶ ζητήματος τοῦ ὁποῖον θίγει ἓνα κόσμον ὁλόκληρον συναδέλφων τοῦ κυνηγῶν.
Λύπην δὲ διότι δυστυχῶς ὁ ΟΔΕΠ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ καὶ συνεπῶς πέραν τῆς προσωπικῆς του παρεμβάσεως τὴν ὁποίαν ὡς γνωρίζομεν ἤσκησεν ὅσον ἡδύνατο, οὐδὲν πέραν τοῦτου ἐπισήμως ἡδύνατο νὰ κάμῃ διὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς σκανδαλώδους αὐτῆς δημοπρασίας.
Καὶ ἤδη οἱ θιγόμενοι κυνηγοὶ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς ἔχουν ὑποχρέωσιν συσσωματούμενοι καὶ συνεργάζομενοι ὅσον εἶναι δυνατόν, ἀφ'ἡνόντες διὰ μίαν φοράν τὰς συγκροουμένας μικροφιλοτιμίας—ιδίως οἱ Ἀθηναῖοι—νὰ ἐνεργήσουν ὥστε νὰ προληφθῇ ἓνα ἄδικον τὸ ὁποῖον ἀπεπειράθησαν εἰς βάρος των μερικοὶ ἐπιτήδειοι.
'Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Δροσοπούλου ἔχει ὡς ἐξῆς:
'Αθήναι, 15 'Οκτωβρίου 1944.
Κύριε Διευθυντά,
Εἰς τὸ φύλλον σας τῆς 1 τρέχοντος μηνὸς ἀ-

νέγνωσα τὰ δημοσιευθέντα σχετικῶς μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ πώλησιν ἐν Λεγραινῶς ἐκτάσεως τινος ἐπὶ δημοπρασίας καθ' ἣν ἀνεδείχθησαν τελευταῖοι πλειοδότης ἀριθμὸς 15 συναδέλφων κυνηγῶν. Ἐξεφράζετο δὲ ἐν τέλει τοῦ δημοσιεύματος ἡ ἐλπίς ὅτι ὁ ὑποφαινόμενος δὲν θὰ ἐπεκύρουν διὰ τῆς ὑπογραφῆς μου τὴν δημοπρασίαν ταύτην.
'Ασχέτως μὲ τὸ ἀν καλῶς ἢ κακῶς ὁ ΟΔΕΠ προσέβη εἰς τὴν τοιοῦτην πώλησιν, δι' ἣς ἐπικαίρον σημεῖον τῆς κυνηγετικῆς περιφέρειας Λεγραινῶν περιέρχεται εἰς τὴν κυριότητα ὠρισμένου ἀριθμοῦ κυνηγῶν ἀποκλειομένης τῆς συχνάζουσας τὴν περιφέρειαν ταύτην πληθὺς συναδέλφων, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας πληροφορήσω ὅτι οὐδεμίαν δικαιοδοσίαν ἔχω νὰ ἐγκρίνω ἢ νὰ ἀπορρίψω τὴν ἐνεργηθεῖσαν δημοπρασίαν.
Τούτο ἀπέκειται εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ ΟΔΕΠ τοῦ ὁποῖου ὄχι μόνον πρόεδρος δὲν εἰμὶ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπλοῦν μέλος.

Μετὰ τιμῆς
ΙΩ. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Προκειμένου περὶ τῶν προσώπων εἰς τὰ ὁποῖα οἱ ἀνὰ τὴν 'Ελλάδα Κυνηγετικοὶ Σύλλογοι ἐδήλωσαν πρὸς τὸ 'Υπουργεῖον Γεωργίας ὅτι ἐμπιστεύονται τὴν ἐκπροσώπησιν των εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον Θήρας, ἡ παρρηφία σχεδὸν ὁλόκληρος ζητεῖ τὴν ἐκλογὴν τῶν κ. κ. Πάνου Σαββίδου, προέδρου τῆς «'Εθνικῆς Φιλοθηραματικῆς ὁργανώσεως Ἀθηνῶν» καὶ τοῦ κ. Λουκά Μάντζαρη προέδρου τοῦ «Ὁμίλου Κυνηγῶν Πειραιῶς».
'Υπάρχουν πλεῖστα Σωματεῖα ὑποδείξαντά ἐπίσης τὸν Διευθυντὴν μας κ. Ἀλέκον Πειρουνάκη. Αὐτὸ τιμᾷ καὶ κολακεύει καὶ τὰ «Κυνηγετικά Νέα».
'Αλλὰ ὁ κ. Πειρουνάκης ἐδήλωσε πάντοτε ὅτι αὐτὸς προσωπικῶς δὲν ἀναμιγνύεται εἰς Διοικήσεις καὶ ἀποφεύγει τοὺς τίτλους καὶ τοὺς πλέον τιμητικούς, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς διατηρήσεως τῆς ἀπολύτου οὐδετερότητος του ἐπὶ τῶν γενικῶν ζητημάτων.
'Αν δὲ ἐδέχθη ὁ Διευθυντὴς μας τὴν ἀντιπροεδρίαν τοῦ «Ὁμίλου Κυνηγῶν Πειραιῶς» τοῦτο ἐγένετο τῇ παρρηφεί ἐπιθυμίᾳ τῶν ἀγαπητῶν συναδέλφων τοῦ κυνηγῶν Πειραι-

ως, και ως κυνηγός Πειραιώς και μόνον μετέχει.

Συνεπώς ευχαριστών θερμότατα τους ευγενώς υποδείξαντας αυτόν διά τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον Θήρας, τους παρακαλεῖ νὰ διορθώσουν διὰ νεωτέρου ἐγγράφου των πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τὸν διορισμὸν καὶ νὰ υποδείξουν ἀντ' αὐτοῦ ἕνα τῶν δύο πολυτίμων συνεργατῶν τῶν «Κυνηγετικῶν Νέων» καὶ πρωτεργατῶν πάσης κινήσεως ἐπὶ τὰ βελτίω τῶν κυνηγετικῶν τῆς χώρας μας πραγμάτων.

Η ΕΜΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΔΙΚΟΣ

Μολονότι ἡ ἐμπορεία τῆς πέρδικος ἀποτελεῖ ἐντυπὸν ἄρθρον τῆς ἐφετεινῆς ἀδείας θήρας καὶ μολονότι τὰ «Κυνηγετικά Νέα» ἔδωσαν ἐντυπᾶν ἐν προκειμένῳ δημοσιότητα εἰς τὸ μέγα τοῦτο βῆμα προστασίας τοῦ κυνηγετικοῦ πλούτου τῆς χώρας μας, ἐν τούτοις ἐπανειλημμένως ἐθεάθησαν πέρδικες εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐχρηιάσθη ἡ προσωπικὴ παρέμβασις τοῦ Διευθυντοῦ μας, ἵνα οἱ ἀρμόδιοι Δασικοὶ προβοῦν εἰς τὴν κατάσχεσιν αὐτῶν.

ΘΗΡΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΑΝΑΜΙΞΙΣ ΠΥΡΙΤΙΔΩΝ

Τοῦ Ὑποστράτηγου Κ.

Εἰς πευκόφυτον ἀττικὴν ἀκτὴν λουτροπόλεως, ὅπου ἐλαχίστη ἐκτασις διεσώθη ἀπὸ τὴν οἰκοπεδοποίησιν, μὲλις ἐπαρκούσα διὰ τὴν ἀσκῆσιν τῆς θήρας τῶν τρυγόνων αἵτινες ἄλλοτε κατὰ νοπὰς κυνηγετικὰς παραδόσεις διήρχοντο ἐκεῖθεν κατὰ σμήνη ἐν τῇ ἀποδημίᾳ αὐτῶν πρὸς τὴν Ἀφρικὴν, ἔτυχεν ἡμέραν τινὰ ὀλικῆς ἐκλείψεως θηραμάτων—πρᾶγμα συνηθέστατον ἄλλωστε—νὰ συγκυνηγήσω μετὰ γηραιοῦ κυνηγοῦ μεθ' οὗ καὶ ἀντήλλαξα πεντάδα φυσιγγίων.

Ἐπανελθὼν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ κατάλυμά μου ἐπεδόθη—ὁμολογῶ ἐκ περιεργείας μᾶλλον—εἰς τὴν ἀπογέμισιν αὐτῶν.

Αἱ ἐκ τῆς ἀπογέμισεως ἐντυπώσεις μου ἀποτελοῦν τὴν ἀφορμὴν τοῦ σημερινοῦ ἄρθρου.

Τὰ ἐν λόγῳ φυσιγγία ἦσαν διαμετρήματος 16 καὶ περιείχον τὴν ἐξῆς γόμωσιν:

Σκάγια βάρους 31.5 γρ. ἥτοι ὑπερβολικὸν βάρος διὰ κυνήγιον μικρῶν πτηνῶν—γύμωσις ἐξαιρετικὴ διὰ τὸ διαμέτρημα 16 προοριζομένη μόνον διὰ τὴν θήραν λαγοῦ, περδίκων, νησσῶν, χηνῶν καὶ παραπλησίων θηραμάτων—καὶ πυρίτιδα μαύρην κατὰ τὸ πλεῖστον, βάρους περίπου 4.30 γρ. ἐν ἀναλογίᾳ μικρῇ ἐν σχέσει πρὸς τὸ βάρος τοῦ βλήματος.

Καὶ ἡ γόμωσις αὕτη τῆς πυρίτιδος μοὶ ἐκίνησε κυρίως τὴν προσοχήν.

Ἡ μαύρη πυρίτις εἶχεν ἀναμιχθῆ, ὥς κατόπιν λεπτομεροῦς ἐλέγχου ἐξηκρίβωσα, μετὰ πετάλων ἀκάπνου πυρίτιδος Ideal, Ἀγγλικῆς Diamand, Ἀγγλικῆς Amperite, Πολεμικῆς Μάνλιχερ, ὁμοίας Μά-

Ἀλλὰ εἶναι δυνατόν, εἶναι σοβαρόν, εἶναι σύμφωνον πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ Νόμου νὰ ἐπεμβαίνουν οἱ πολῖται, καὶ νὰ υποδεικνύουν εἰς τὰ ὄργανα τοῦ Κράτους τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων;

Καὶ εἶναι δυνατόν νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε πολῖται καταγγέλλοντες τὰς παραβάσεις;

Δὲν νομίζει τὸ Ὑπουργεῖον ὅτι χρειάζεται καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ μία ὑπόμνησις αὐστηρά;

ΕΥΓΕ!

Ἀντιθέτως πρὸς τ' ἀνωτέρω δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐξάρωμεν τὴν ἐνέργειαν Κρατικοῦ ὑπαλλήλου τῆς νήσου Κέας.

Ἐπιβαίνων ἐκάστου ἀτμοπλοίου καταπλέοντος ἀπὸ τὰς Κυκλάδας, καὶ προβαίνων εἰς ἔρευναν καὶ ἀνάκρισιν μετὰ πάσης εὐγενείας καὶ λεπτότητος, ἀφινε μὲν ἀνενοχλήτους τοὺς ἐρασιτέχνας κυνηγούς, κατέσχε δὲ ὅσα δέματα ἀδεσπότην περδίκων εὐρίσκεν ἀνηρημένα, μεταφερόμενα προφανῶς πρὸς ἐμπορείαν.

Ἐνα μεγάλο εἶγε εἰς τὸ καλὸ αὐτὸ ὄργανο τοῦ Νόμου, τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζουν δυστυχῶς τὸ ὄνομα τὰ «Κυνηγετικά Νέα», ἀλλ' ἐπιφυλάσσονται νὰ τὸ μάθουν καὶ νὰ τὸ παραδώσουν εἰς τὸν γενικὸν σεβασμὸν, εἰς τὸ προσεχές των τευχῶς.

οῦξερ, ἀκάπνου πυρίτιδος Γαλλικῆς B ἐκ φυσιγγίων Lebel, καὶ ἐλαχίστην τεμαχίαν λεπτοτάτης Ἀγγλικῆς χορδίτιδος.

Ἡ ἀναλογία τοῦ ποσοῦ τῶν ἀκάπνων αὐτῶν πυρίτιδων ἐν σχέσει μετὰ τὴν ὀλικὴν ποσότητα τῆς μαύρης πυρίτιδος ἦτο πολὺ μικρὰ, πιθανῶς τὸ 1)10 ἢ 1)12 τοῦ ὀλικοῦ ὄγκου.

Ἐδοκίμασα κατὰπληξιν ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει μου ταύτη καὶ διερωτήθην τί ἐσκόπει ὁ χρησιμοποιοῦν παρομοίας γομώσεις γηραιὸς κυνηγός, ὅστις σημειωτέον καίτοι διετείνεται «ὅτι τὰ χαρμάνια του εἶναι περίφημα» ἐν τούτοις συνεχῶς παρεπονεῖτο ὅτι τὰ παρ' αὐτοῦ πυροβολούμενα πτηνὰ ἐν σχετικῇ τινι ἀποστάσει μὴ ὑπερβαίνουσιν τὴν κανονικὴν, καίτοι πλησσομένα ἐν τούτοις διέφευγον.

Καὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ οὐχὶ παραδόξου τούτου φαινομένου θὰ δώσω κατωτέρω.

Ὡς εἰς προηγούμενα φύλλα, τοῦ φίλου περιοδικοῦ «Κυνηγετικά Νέα» εἰς ἄρθρον περὶ πυρίτιδος ἔγραφον, ἡ ταχύτης κατακαύσεως τῆς πυρίτιδος παίζει τὸν σπουδαιότερον ρόλον ἐν τῇ βλητικῇ ἀποδόσει τοῦ φυσιγγίου.

Εἶναι καταφανὲς ὅτι τὸ βάρος γομώσεως δι' ἕνα στον εἶδος πυρίτιδος ἔχει ἰδίαν δυναμικότητα μέχρις ἐνὸς ὁρισμένου βάρους βλήματος.

Ἡ ὑπερβάσις τοῦ βάρους αὐτοῦ ἔχει μειονεκτικὰ ματα, ὅπως ἡ ἐλάττωσις τῆς ἀρχικῆς ταχύτητος καὶ συνεπῶς ἡ ἐλάττωσις τῆς βλητικῆς ἐνεργείας (διατρητικότης, μικρὸν βεληνεκὲς κλπ.).

Ἡ περιπτώσις λοιπόν, καθ' ἣν χρησιμοποιοῦ-

μεν μίγμα πυρίτιδων ἐκ μαύρης τοιαύτης καὶ ἀκάπνων, παρέχει τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀμέσου ἐξετάσεως τῆς ταχύτητος κατακαύσεως τοῦ μίγματος αὐτοῦ.

Δεδομένου ὅτι ἡ μαύρη πυρίτις καὶ δὴ λεπτόκοκος τοιαύτη (No 3) ἔχει μεγίστην ταχύτητα κατακαύσεως, ἐνῷ τοὐναντίον αἱ κυνηγετικαὶ ἀκάπνοι πυρίτιδες κατακαίονται βραδύτερον, καὶ αἱ πολεμικαὶ ἀκάπνοι βραδύτατα, τί θέλει συμβῆ κατὰ τὴν κατάκαυσιν τοῦ μίγματος αὐτοῦ;

Ἡ μαύρη πυρίτις κατακαίεται κατὰ πολὺ ταχύτερον τῶν ἄλλων πυρίτιδων θὰ ἀποτινάξῃ τὰς ἀκάπνους, ὥς βλήματα κατακαίόμενα πλήρως ἢ ἐλάχιστα κατὰ τὴν διαδρομὴν τοῦ βλήματος ἐν τῇ κάννῃ, καὶ συνεπῶς αἱ ἀκάπνοι πυρίτιδες ἐλάχιστα ἢ μᾶλλον οὐδόλως θέλουσι ἐπιβοηθήσῃ τὴν βλητικὴν ἐνέργειαν τῆς μαύρης πυρίτιδος.

Ἀφ' ἐτέρου τὸ βάρος τοῦ βλήματος εἶναι ὑπερβολικόν. Ὅθεν οὕτως ἐπιβάλλεται εἰς τὴν μελανὴν πυρίτιδα, ἡλαττωμένην κατὰ ποσότητα ἴσην πρὸς τὸν παρὰ τῶν ἀκάπνων κατεχόμενον ἐν τῇ γομώσει ὄγκον, νὰ καταβάλλῃ μεγίστην ἐνέργειαν πρὸς κίνησιν βλήματος ὑπερβολικοῦ βάρους.

Οὕτως ἂν δοκιμαί τοιούτων γομώσεων ἐπὶ φύλλου χάρτου ἀποδίδουν θαυμασίαν συγκέντρωσιν ἐξ οὗ καὶ «τὰ χαρμάνια εἶναι περίφημα», ἐν τούτοις εἰς τὴν πρᾶξιν, μόλις τὸ θήραμα ὑπερβῇ τὴν ἀπόστασιν τῶν 30 μέτρων καίτοι πλησσομένο ἀπέρχεται, ἐγκαταλείπον τεμάχια πτίλων εἰς τὸν ἀέρα, ὥς τεκμήριον τῆς σκοπευτικῆς μὲν δεινότητος τοῦ κυνηγοῦ,

ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τῆς ἀδαημοσύνης καὶ ἀστόχου ἐφευρετικότητος αὐτοῦ κατὰ τὴν γόμωσιν τῶν φυσιγγίων του.

Ἐν συμπεράσματι ἕκαστον εἶδος πυρίτιδος εἴτε μαύρης εἴτε ἀκάπνου δέον νὰ χρησιμοποιεῖται μεμονωμένως ἀ ν ε υ ἀ ν α μ ί ξ ε ω ς .

Ἄν διὰ λόγους οἰκονομίας τυχὸν προβαίνοις τῶν συναδέλφων εἰς ἀνάμιξιν πυρίτιδων, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀναμιγνύῃ μαύρην μετ' ἀκάπνου ἢ ἀκάπνους ἀναμεταξύ των.

Αἱ τοιαῦται γομώσεις οὐδεμίαν ὁμοιομορφίαν παρουσιάζουν.

Εἰς ἕκαστον φυσιγγιον ἡ ἀναλογία εἶναι διάφορος καὶ τὸ βλητικὸν ἀποτελέσματα διάφορα.

Ἄν δὲ πρόκειται νὰ ἀναμίξῃ μελανὰς πυρίτιδας αὐταὶ πρέπει νὰ προσέχωνται ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐργοστασίου (νὰ παραμένῃ δηλαδὴ ἀμετάβλητος ἡ ποσοτικὴ ἀναλογία θεῖου, νίτρου, ἀνθρακος) καὶ νὰ ἔχουν τὴν αὐτὴν διάμετρον κόκκων. Ἦτοι ἀνάμιξις μελανῆς πυρίτιδος No 1 με No 3 ἢ No 2 με No 3 παρέχει τὰ αὐτὰ μειονεκτήματα ὥς ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, λόγῳ τῆς διαφόρου ταχύτητος κατακαύσεως.

Ἡ δὲ ἀνάμιξις δέον νὰ γίνεται μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἡ βάσιμος πιθανότης ὅτι καὶ ἐλάχιστον μέρος τοῦ μίγματος θέλει ἔχει τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, ὥς καὶ τὸ σύνολον αὐτοῦ.

Ὑποστράτηγος Κ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΠΕΡΔΙΞ Η ΝΟΜΑΣ

Η ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΗ

Μὲ ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην ἐπιστολὴν τοῦ φίλου κ. Ν. Στρατηγοπούλου, ἐκ Βόλου, ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ προηγούμενον τευχὸς θεθέντος ἐρωτήματός μας διὰ τὴν **Πέρδικα τὴν νομάδα.**

Ἡ ὥραία καὶ ζωντανὴ ἀφήγησίς του διὰ τὸ εἰς τὴν περιφέρειαν Βόλου παρατηρηθὲν πέρυσιν ἐξαιρετικὸν αὐτὸ διὰ τὸν τόπον μας κυνηγετικὸν φαινόμενον, δὲν ἀφήνει καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι δὲν πρόκειται παρὰ περὶ τῆς αἰνιγματικῆς φθινοπωρινῆς ἐπισκεπτρίας τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, περὶ τὴν ὁποῖαν διὰ μακρῶν ἀσχολοῦνται αὐτὴν τὴν στιγμήν ὅλα τὰ ξένα κυνηγετικά καὶ ἐπιστημονικά περιοδικά.

Καὶ ὁ φίλος συνάδελφος κ. Χουρμουζιάδης, ὁ ἐν Καβάλλᾳ ἱατρός, εὐρισκόμενος ἐνταῦθα πρὸ ἡμερῶν, μᾶς ἀνεκοίνωσεν ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅτε ἦτο παιδί ἀκόμη καὶ συνώδευε εἰς τὰ κυνήγια τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα Σηλυβρίαν τῆς Α. Θράκης, ὅτι καλῶς ἐνθυμεῖται ἐν παρόμοιον περιστατικὸν ἐξαφνικῆς ἐκεῖ ἐμφανίσεως περδίκων, ὑπεσκέθη δὲ νὰ συλλέξῃ περισσοτέρας λεπτομερείας ἐρωτῶν καὶ τὸν πατέρα του καὶ μᾶς τὰς ἀποστείλῃ.

Ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ κ. Στρατηγοπούλου ἔχει τὸ ἐξαιρετικὸν ὅτι δι' αὐτῆς σημειοῦται τὸ νοτιώτατον τῶν μέχρι τοῦδε παρατηρηθέντων σημείων ἐμφανί-

σεως τῆς πέρδικος αὐτῆς, δυναμὲς—νησπλέον καὶνὰ κατωρισθῇ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐκτάκτων περρωτῶν ἐπισκεπτῶν τῆς χώρας μας.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Στρατηγοπούλου ἔχει ὥς ἐξῆς:

«Φίλε κ. Περικουάκη,

Ἡ ἀναγγελία σας περὶ τῆς νομάδος πέρδικος ἧς τὴν ὑπαρξὴν ἠγνόουν, λύει μίαν ἀπορία μου ἥτις πολλὰς ἐπὶ ἔτος τώρα ἀπησχόλησε τὴν σκέψιν μου.

Περὶς καὶ κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον παρατηρήθησαν περδινὰ πέρδικες εἰς τοὺς παρὰ τὰς παλαιὰς ἀλικὰς τοῦ Βόλου ἀμπελώνας, αἵτινες καὶ ἐπέταξαν κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ἐπλάγιασαν δὲ εἰς ἀπόστασιν πέραν τοῦ χιλιόμετρον.

Τὰ πουλιὰ αὐτὰ παρέμειναν σχεδὸν ἐπὶ 40 ἡμέρας εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν καὶ ἐθηρεύθησαν περίπου ἐξ αὐτῶν, ἐξ ὧν δύο παρὰ τοῦ ἐπαγγελματίου κυνηγοῦ Καρπίδα καὶ αἵτινα εἶδα.

Δὲν ἦσαν παρὰ περδινὰ πέρδικες κατ' ἐλάχιστον μικρότεροι καὶ χρώματος ἀνοικτοῦ καστανοῦ, χαρακτηριστικὰ τὸσον ἐλάχιστα διαφέροντα ἀπὸ τὰς περδινὰς, ὥστε οὐδόλως νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχήν μας, δεδομένου μάλιστα ὅτι δὲν ἔχομεν συνειθίσαι εἰς περδινὰς πέρδικας ὥς

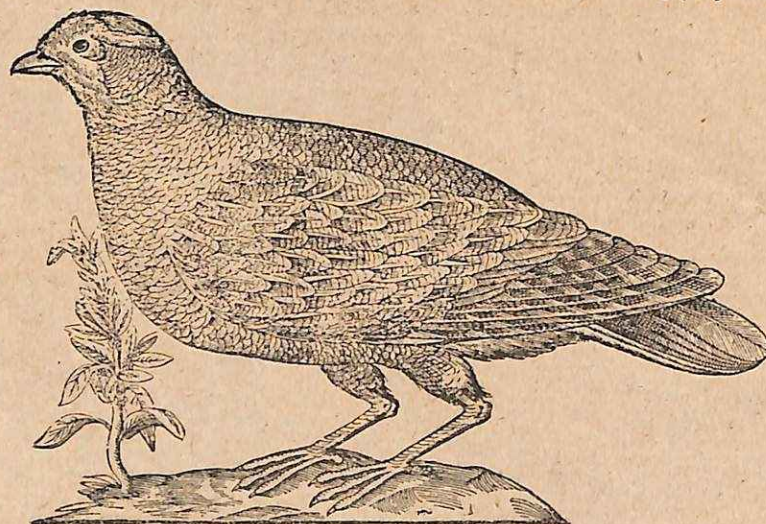
στερουμένης της περιοχής ήμων τοιούτου θηράματος.

Ος πρόεδρος της ΕΚΑ συνέστησε εις τους κυνηγούς να αποφύγουν την θήραν τούτων ως παράνομον και διότι μās εδίδετο ή μοναδική εύκαιρία να φιλοξενήσωμεν τα πουλιά αυτά και καλλιεργήσωμεν δίπλα απ' την πόλι μας πεδινάς πέρδικας.

Το ζήτημα τούτο απέτελεσε θέμα της ημέρας και προεπαθήσαμεν να δώσωμεν μίαν λύσιν της εμφανίσεώς των, δεδομένου ότι μόνον ή περιφέρεια Τρικάλων-Καλαμπάκας-Ελασσόνας έχει πεδινάς πέρδικας, άλλ' ή αόστασις από τούτων είναι πλέον των 100 χιλιομέτρων, ώστε να μη δικαιολογηται μία τοιαύτη μετανάστευσις.

Και διά να δοθῇ μία λύσις, παρεδέχθημεν ότι ο βαρὺς χειμὼν της Θεσσαλίας και πιθανῶς βορειοδυτικοί ισχυροί άνεμοι παρέσυραν μέχρις ήμων τὰ πουλιά αυτά, μία λύσις βέβαια πολὺ τολμηρά και την όποιαν ένδομύχως δέν έπίστευα.

Δέν έπαυσα άργότερα τās έρεύνας μου έπι του θέματος τούτου, ότε έπληροφορήθην από τόν κυνηγόν Φώτην Ζαπανιώτην και μου τό έπεβεβαίωσαν και άλλοι γεροντότεροι κυνηγοί, ότι και πρὸ 18 έτών σχεδόν στο ίδιο μέρος ένεφανίσθησαν περίπου τριάκοντα πεδινά πέρδικες, αλλά έξηφανίσθησαν και ούδέποτε τās άνεῦρε κανείς. Δέν ήταν όμως εις θέσιν να ξεύρουν πόθεν ήλ-

Η αϊνιγματική πέρδιξ, ή Νομάς—Perdix Damascena, Brisson

θαν αυτά τὰ πουλιά και γιατί δέν παρέμειναν.

Ανεζήτησα κατά τούς έπομένους μήνας τις πέρδικες αυτές και έξηλθον έπανειλημμένως με καλά σκυλιά, άλλ' ούδαμῶς τις άνεῦρον και έλυτήθην ότι έβλεπα διαψευδομένην την έλπίδα της καλλιεργείας των πεδινών εις την περιοχὴν αὐτήν ως και εις την συνορευομένην «Σωρὸς» σχετικῶς καλὴν διά την παραμονὴν πεδινῶν περδίκων.

Ήδη ότε τὰ «Κυνηγετικά Νέα» μοι έγνώρισαν την ύπαρξιν της άποδημητικῆς πέρδικος, ούδεμία άμφιβολία μοι άπομένει ότι τὰ πουλιά αυτά τὰ όποια ένεφανίσθησαν εις δύο τόσον μακρινὰς έποχάς και άμέσως έξηφανίσθησαν δέν ήσαν πεδινά, αλλά νομάδες πέρδικες.

Βόλος, Οκτώβριος 1934

Διατελῶ μετά τιμῆς
Ν. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Η έποχή και ή περιγραφή συμπίπτει με την ανακοίνωσιν του συνταγματάρχου Ίβαν Σοκατσέφ, Γενικοῦ Γραμματέως τών Σοκόλ της Βουλγαρίας, γράφοντος τὰ έξής:

«Κατά μήνα Νοέμβριον (πέρυσι) είχα βγῆ για χονδρό κυνήγι στα δασερά της Στάρα Πλάνινας, όπου από δεκαπέντε έτών κυνηγῶ αὐτήν την έποχήν χωρίς ποτέ να μου τύχη να σηκώσω ή να ιδῶ πέρδικες. Άλλως τε και το μέρος, πυκνά άπέραντα δάση

από μεγάλες δξυνές και δρυς, δέν είναι από κείνα που κρατοῦν πέρδικες.

Μιά στιγμή καθῶς προχωροῦσα σ' ένα δασικό δρόμο, βλέπω το σκύλο μου να φερμάρη. Με μεγάλη μου έκπληξι είδα να σηκώνεται ένα κοπάδι καμπίσιες πέρδικες, που πέταξε πρὸς το έσωτερικό του δάσους και που παρ' όλες τις έρευνές μας δέν καταφέραμε να το ξαναβροῦμε.

Λίγο άργότερα—την ίδια μέρα—σ' ένα νεοχώραχτο άτελείωτο άκόμη δρόμο στη μέση του δάσους, βλέπουμε να τρέχη καιμιά έκατοστή μέτρα μπροστά μας, ένα μεγάλο κοπάδι (60—70) από τις ίδιες.

Τις κυνηγήσαμε άρκετήν ώρα χωρίς να καταφέρνουμε ούτε να τις σιμώσουμε σε άπόστασι βολῆς, ούτε και να τις κάμωμε να σηκωθῶνε. Τους ρίξαμε στο τέλος μιὰ από μακρυνά χωρίς έλπίδα έπιτυχίας και τότε σηκώθηκαν και χάθηκαν στα μακρυνά, χωρίς να μπορέσουμε να τις ξαναβροῦμε.

Την ίδια έποχή πληροφορίες από διάφορες πηγές μās άνήγγελναν ξαφνικά εμφάνισι στα πεδινά πολλῶν κοπαδιῶν από πέρδικες, άγνωστης προελεύσεως. Δέν άργοῦσαν όστόσο να εξαφανισθῶν. Τέτιες πληροφορίες μās ήρθαν από περιφέρειες γειτονεύουσες με τη Μαύρη Θάλασσα, έπίσης από το Δούναβι, άνάμεσα Ό-ρέχσβα και Βιδίνι, όπου περάσανε σε καταπληκτικόν άριθμό, έρχόμενες από Βορρά.

Τὰ χαρακτηριστικά τους, τὰ ίδια πάντα: κοπάδια πολὺ μεγάλα, εξαίρετικά καχύποπτα και δυσκολοσίμωτα. Μιά και σηκωθῶν, τραβοῦνε πολὺ μακρυνά. Όλοι όσοι μπόρεσαν να τις δοῦν συμφωνοῦν στο ότι είναι μικρότερες από τις ντόπιες καμπήσιες και πιὸ καφε άπ' αυτές στο χρωματισμό.

Διευθύνονταν πρὸς τὰ νότια όλες και εξακριβώσαμε ότι φτάσανε ως την όροσειρά της Στάρα—Πλάνινας,

δέν μπορέσαμε όμως να εξακριβώσουμε αν καπόδιο ή πισωγύρισαν για να διαχειμάσουν στους κάμπους του Δούναβι.

Σκοτώθηκε μιὰ στα περίχωρα της Βράτσας, στα κρῶσπεδα της Στάρα—Πλάνινας, όπου τεράστια κοπάδια είχαν σημειωθῇ. Έστάλη στο Βασιλικό Έπιστημονικό Ίνστιτούτο της Σόφιας όπου διαπιστώθη ή πλήρης σύμπτωση των χαρακτηριστικῶν της με τις παρατηρούμενες στη Δυτική Εὐρώπη.

Φέτος έχει αποφασισθῇ να γίνουν έκτεταμένες και συστηματικές παρατηρήσεις γ' αὐτό το πουλί σε όλη τη Βουλγαρία.

Το γράμμα του κ. Στρατηγοπούλου μās πληροφορεῖ ότι προφανῶς, κανένα βουνό δέν είναι έμπόδιο για την περιεργη αὐτή μετανάστρια, όπως και για όλα τὰ άλλα άποδημητικά.

Έπίσης ο έκλεκτός τιτῆρ και συνεργάτης μας κ. Γω. Δημητριάδης άρχιτέκτων έν Θεσσαλονίκη, μās γράφει τὰ έξής διά την «Πέρδικα-Φάντασμα» ως την άποκαλεί.

ΤΖΙΜ ΔΗ ΓΚΡΗΚ Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ι

Στην καρδιά της Μαύρης Ήπειρου.— Κάτω Ζαμπέζης. «Ο «παράδεισος του κυνηγιού». — «Όπου λευκός δέν ύπόρχει.

Η σημερινή Αφρική δέν είναι πια εκείνη που ήταν έδω και τριάντα μόλις χρόνια. Μοιρασμένη όλη από τούς Εὐρωπαίους σε άποικίες, άρχισε τις τελευταίες μάλιστα τούτες δεκαετίες να πατιέται από παντού, σιδηρόδρομοι τη διασχίζουν άπ' άκρη σ' άκρη, συγκοινωνιακά και τουριστικά άεροπλάνα πετοῦν διρκῶς άποπάνω της, αὐτοκίνητα τρέχουν παντού, κι' οι πλουτοφόρες πηγές της μπαίνουνε όλοένα σε

μεγαλύτερη εκμετάλλευση, έλκύνοντας τη ριψοκίνδυνη κι' έξέχουσα λευκή φυλή που δεσπόζει στον κόσμο.

Έκει λόγου χάρη που έδω κι' όγδόντα μόλις χρόνια ο Λίβινγκστον ανακάλυπτε κατάπληκτος ένα πρωί (17 Ν)βρίου 1855) στο πλατὺ ρέμα του ποταμού Ζαμπέζη τούς μεγαλύτερους καταρράχτες του κόσμου και τούς έδινε το όνομα της βασιλισσάς του

«Απαντῶν εις την παράκλησιν τῶν «Κυνηγετικῶν Νέων» την δημοσιευθεϊσαν εις το τεῦχος υπ' άριθ. 91 του Όκτωβρίου, σπεῦδω να σās πληροφορήσω, όσα περι της Μεταβατικῆς πεδεινῆς πέρδικας γνωρίζω.

Εις το κεφάλαιον «Περὶ περδίκων» της Κυνηγετικής μου έγκυκλοπαιδείας γράφω τὰ έξής:

«Ένα άλλο είδος περδίκων είναι ή «Μεταβατική». Όλα τὰ κυνηγετικά συγγράμματα την αναφέρουν, αλλά καλά καλά, κανείς δέν την γνωρίζει. Την συνήνησα πολλές φορές. Μουάζει πολὺ με την πεδεινήν, είναι σχεδόν άπαράλλακτη αλλά δλίγον μικρότερη.

Όσες φορές την συνήνησα, ήταν στη Θοάκη, σπανιώτατα στην Μακεδονία, μόνον κατά Νοέμβριον μήνα, ιδίως με δμίχλην. Το κοπάδι ήτο πάντα πολὺ μεγάλο 30—40 ή και περισσότερες πέρδικες, έφευγαν από πολὺ μακρυνά, και άμα έσηκώνοντο, έπετοῦσαν χωρίς να ξανακαθίσουν πουθενά, αλλά έχανοντο εις τόν ορίζοντα όπως τὰ περιστέρια.

Μιά φορά με καταγίδα και δμίχλη πυκνή, ένα κοπάδι από αυτές τις μεταβατικές πέρδικες, έκάθησε στην στέγη ενός σπητιού, στο προάστειο Καϊκι της Αδριανουπόλεως, κατά τὰ ξεμερῶματα. (Αὐτό το προάστειο εύρίσκετο εις το ύψηλότερο, σημείον της πόλεως και έσυνορεύε πλέον με τούς άγρούς και τὰ άμπέλια μας).

Όταν έξύπνησαν οι κάτοικοι του σπητιού και έβγῆκαν στην αὐλή των, είδαν ένα σωρό πέρδικες επάνω στα κεραμύδια των... όπου εδιόρθωναν τὰ φτερά των με τὰ ράμφη των και έφλυαροῦσαν με ιδιόζουσαν φωνήν τσίτ, τσίτ, μεταξύ των.

Μετ' δλίγον επέταξαν αι πέρδικες και έχάθησαν, αλλά το γεγονός είναι αληθέστατον και μου τό έβεβαίωσαν μάρτυρες αξιοπίστοι.

Αυστυχῶς κανείς δέν έσκότωσε άπ' αυτές τις πέρδικες πουθενά, τις είδον όμως πολλοί, και πολλές φορές εις το μεγάλο χωρίον Καράγας πλησίον του σταθμού της Αδριανουπόλεως, έθεάθησαν όλόκληρα κοπάδια αὐτῶν τῶν περδίκων, να πετοῦν επάνω από το χωριὺ και να φεύγουν, όπως τ' άλλα μεταβατικά πουλιά...

Τὰ «Κυνηγετικά Νέα» επαναλαμβάνουν θερμῇ την παράκλησή τους σε όλους τούς συναδέλφους να εντείνουν την προσοχή τους τώρα που είναι άκριβῶς ή έποχή αὐτοῦ του πουλιού, να σημειώσουν ήμερομηνίας άκριβείς κλπ. και να στείλουν άμέσως κάθε σχετική παρατήρησή τους.

Όπου τύχη και σκοτωθῇ τέτια πέρδικα και δέν είναι δυνατόν να μπαλασמודῇ ή να σταλῇ για μπαλάωμα, άς μετρηθῇ λεπτομερῶς και άς κρατηθῶν τὰ πόδια, μερικά φτερά και το κεφάλι έστω,

Βικτώριας, σήμερα υπάρχει γέφυρα και περνάει σιδηρόδρομος, υπάρχει μικρή πολιτεία με λευκούς, το Λίβινγκστον, και εργοστάσιο ηλεκτρισμού που το κινούν τα νερά του ποταμού.

Τεράστιος σε πλάτος κατεβαίνει αργά αργά από τα ύψηδα της Λούντας και της Άγκόλας ο μεγάλος αυτός αφρικανικός ποταμός, 2.600 χιλιόμετρα μακρός, διασχίζοντας την καρδιά της τροπικής με-

λιγμένη όλη μέσα στο πολύχρωμο τεράστιο σύννεφο από ψεκάδες που τινάζει ασταμάτητα ψηλά στον ουρανό ο φοβερός καταρράκτης.

Να πλησιάσει κανείς κοντά δεν μπορεί παρά μόνο άμα πάψη η περίοδος των βροχών και λιγοστέψουν τα νερά του ποταμού, δηλαδή το χειμώνα το δικό μας.

Χιλιάδες επισκέπτες έρχονται κάθε εποχή να ιδούν το μοναδικό αυτό θέαμα. Δε χρειάζεται ούτε Λίβινγκστον και εξερευνητής νάσαι πια για να το ιδής, ούτε ριψοκίνδυνος κυνηγός της ζούγκλας ή τυχοδιώκτης.

Μπορεί νάσαι και αθροϊκός ακόμη, μπορεί νάχης κοιλιά καλοθεμένου τραπεζίτη και να ζυγίζης απ' την άκνησία 150 κιλά, οι καταρράχτες της Βικτώριας είναι στη διάθεσή σου, φτάνει νάχης παράδες και καιρό. Παίρνεις το τραίνο σε ένα από τα τέρματα των μεγάλων αφρικανικών λιμανιών, παίρνεις αντί για καρμπίνα και φυσίγγια, το «Μπαίν τεκέρ» σου και τη φωτογραφική σου μηχανή και σε λίγο έχεις διασχίσει τη Μαύρη Ήπειρο κι έχεις ποξάρει επιβλητικά μπροστά στους καταρράχτες της Βικτώριας στο Ζαμπέζη.

Αν είσαι μάλιστα και ευφάνταστος κυνηγός, μπορείς να βαστάς και το τουφέκι σου, να φωτογραφηθής με κανένα σκοτωμένο ζώο που θα τύχη να συναντήσης στους σταθμούς και με ένα δυο ιθαγενείς βασιτάζους, και γυρίζοντας στην πατρίδα σου να καταπλήξης τους συλλογίτες σου ή να γράψης έναν δόκληρο τόμο για τις περιπέτειες και τους κινδύνους που διέτρεξε μέσα στη μαύρη ζούγκλα.

Η μαύρη ζούγκλα έγινε πια ζήτημα εισιτηρίων των τουριστικών γραφείων.

Όσο κακά είναι τα ψέμματα. Η Αφρική είναι Αφρική. Δεν είναι ούτε Ελβετία, ούτε κανένα διαμερισμάκι μιιά πιθαμή, που να βλέπης τη μιιά και την άλλη άκρη του από τα παράθυρα του τραίνου.

Η σιδηροδρομική γραμμή μπορεί να την περνά απ' άκρη σ' άκρη, από δύση σ' ανατολή κι' από βορρά σε νότο, αλλά πόσον τόπο μπορεί να πιάση και ν' αγκαλιάση μιιά σιδηροδρομική γραμμή;

Λιγάκι πιο πίσω απ' αυτή, λιγάκι πιο πέρα από τους προσιτούς τόπους που οι λευκοί έχουν κατοι-

κήση και εξαμερικανήση, απομένει πάλι ένας άπεραντος, αδιαπέρατος κόσμος, όχι και τόσο κατάλληλος για τουρισμούς, απομένει πάντα η Μαύρη Ήπειρος με τους άμετρητους κινδύνους της και με το βαθύ μυστήριό της. Είναι περιοχές, μεγάλες σαν δόκληρα κράτη της Εθιοπίας που πολύ δύσκολα θα ριψοκινδυνεύση τα βήματά του λευκός, κι' ακόμη δυσκολώτερα θα γυρίση πίσω στον άλλο κόσμο αν τα ριψοκινδυνεύση.

Μιά τέτοια περιοχή είναι εκείνη που απλώνεται δεξιά από την σιδηροδρομική γραμμή που ανεβαίνει από κάτω για τους καταρράχτες της Βικτώριας, ανατολικά απ' αυτούς, εκεί που ανοίγεται η βαθειά κοιλάδα του Κάτω Ζαμπέζη, εκατοντάδες σε μακρός χιλιόμετρα.

Στο σημείο αυτό ο ποταμός είναι το σύνορο μεταξύ Βόρειας και Νότιας Ροδεσίας. Ένα σύνορο που μερόνυχτα δρόμο δεξιά κι' αριστερά δεν υπάρχει παρά άπάτη η ζούγκλα, πυκνή κι' αδιαπέραστη, ένας απροσπέλαστος τροπικός λόγγος στα χίλια πάνω κάτω μέτρα ύψόμετρο, χωρισμένος στη μέση από τη βαθύτατη κοιλάδα του Ζαμπέζη.

Εκεί κυριαρχεί με όλη του ακόμη τη δόξα το λιοντάρι κι' ο ελέφαντας, ο αγριοβούβαλος κι' ο ρινόκερος, ο ίπποπόταμος, η λεοπάρδαλις, ο κροκόδειλος. Εκεί, στα χαμηλά θερίζει η μύγα τσετσέ με το θανάσιμο τσίμπημά της, κι' ο πύθωνας επιδίδεται με όλη του την άνεση στους αδυσώπητους του εναγκαλισμούς.

Τη φοβερή αυτή περιοχή, εκατοντάδες χιλιόμετρα σε μακρός και σε πλάτος, δεν την πατάει, μάλιστα λίγο πιο μέσα απ' το ποτάμι, όχι λευκός μα ούτε ιθαγενής μαύρος. Εκεί είναι η πραγματική άγρια Αφρική

Ένας έγγλέζος περιηγητής και συγγραφέας, ο Arthur E. Copping, στο βιβλίο του Ranners in Africa, που βγήκε πέρυσι στο Λονδίνο, (Hodder and Stoughton, 1933) αφιερώνει ένα κεφάλαιό του στα μέρη αυτά, που πέρασε μ' ένα σωρό περιπέτειες πριν κάμποσο καιρό και διέτρεξε ένα σωρό κινδύνους παρ' όλους τους έγγλέζους στρατιωτικούς του τόπου που τον συνόδευαν μαζί με μαύρους οδηγούς, και παρ' όλο που δεν έπεχειρήσε να εισχωρήση βαθύτερα κάπως στη ζούγκλα.

Γιατί 475 χιλιόμετρα ανατολικά από τους καταρράχτες της Βικτώριας, στο σημείο που ο Ζαμπέζης δέχεται τον παραπόταμό του Καφούι, περνάει ο μόνος δρόμος της περιοχής αυτής, ένας στοιχειώδης δρόμος μέσα στη ζούγκλα, τότε διαβατός τότε αδιάβατος, με άραια κονάκια μαύρων κάθε σαράντα ή πενήντα χιλιόμετρα στα πλάγιά του.

Και χρειάζεται να διατρέξης 330 δόκληρα χιλιόμετρα σ' αυτόν, απ' την πολίχνη Καφούι ως το μικροσυναισιμ Μιάμι, για να συναντήσης και πάλι λευκούς.

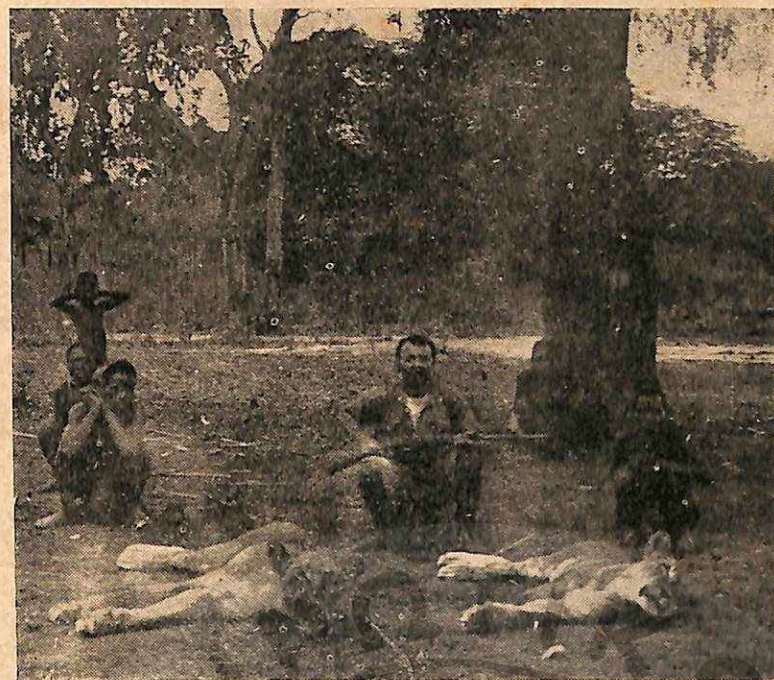
Όσο ο Copping, φτάνοντας ένα βραδυό με τους συνοδούς του εκεί στη συμβολή του Καφούι

έπειτα από περιπέτειες ημερών και δύσκολες διανυκτερεύσεις σε κονάκια μαύρων, είχε την έκπληξη να ιδή να ύψώνεται λίγο πιο πάνω όχι κανένα κονάκι, αλλά μιιά περιποιημένη χριστή κατοικία, με παράσπιτα, με περίβολο, με αέρα πολιτισμού.

—Τί είναι αυτό; πώς συμβαίνει;

—Είναι η «Δήμητρα φάρμ», ή «αγροικία Δήμητρα»!

Ένας Έλληνας θα παραξενευόταν, θα σάστιζε, να συναντήση το όνομα της αρχαίας μας θεάς, ένα αγαπητό ελληνικό όνομα μέσα στην καρδιά της μαύρης ζούγκλας. Και βλέποντας γύρω εκεί καλλιέργειες, μπανανιές, γλυκοποτάτες, καπνό, θάβανε με

Ο Τζιμ δὴ Γκρήκ, ὁ κατακτητὴς τῆς Ζούγκλας

το νοῦ του πως κάποιος αρχαιομαθής νοτιαφρικανός διάλεξε αυτό το όνομα για να δοξάση τη μεγάλη θεά της γεωργίας.

—Ποιός μένει εδώ, ποιός τάφτιαζε αυτά; θα ρωτούσε με άπορία τους οδηγούς του.

—Τζιμ δὴ Γκρήκ, θα τοῦ ἀποκρίνονταν, ὁ κυρίαρχος καὶ δαμαστής τοῦ τόπου αὐτοῦ ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια. Τζιμ δὴ Γκρήκ.

Και ἡ ἀπορία του καὶ ἡ ἐκπληξή του θὰ μεταβάλλονταν σὲ παράφρονη χαρὰ ὅταν σὲ λίγο φτάνοντας στὴν εἰσοδο τῆς ἀγροικίας, θάβλεπε νὰ τὸν σιμῶνῃ καὶ νὰ τὸν δέχεται, ἀνάμεσα στοὺς μαύρους τοῦ ἑνὸς θαλεροῦ μεσοκόπου ἀνδρας, μὲ γνώριμό μας παρουσιαστικὸ, πὺλ θὰ τοῦ συσταίνονταν σὲ ὀλοκάθαρο ἐλληνικά:

—Δημήτριος Βλαχάκης, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Στέφανο τῆς Προποντίδας. Κοιμάστε καὶ σὰν στὸ σπίτι σας...

Μέσα στὴν καρδιά τῆς Μαύρης Ζούγκλας...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Στὰ χέρια μὲ τὰ θεριά.— Ὁ ἀδελφός του τραγικὸ θῦμα ἐνὸς λεονταριοῦ.— 34 χρόνια μέσα στὴ Ζούγκλα.— Λεοντάρια, ἀγριοβούβαλοι, λεοπαρδάλεις.— Πῶς ἐκδικοῦνται οἱ ἐλέφαντες κ.λ.π.

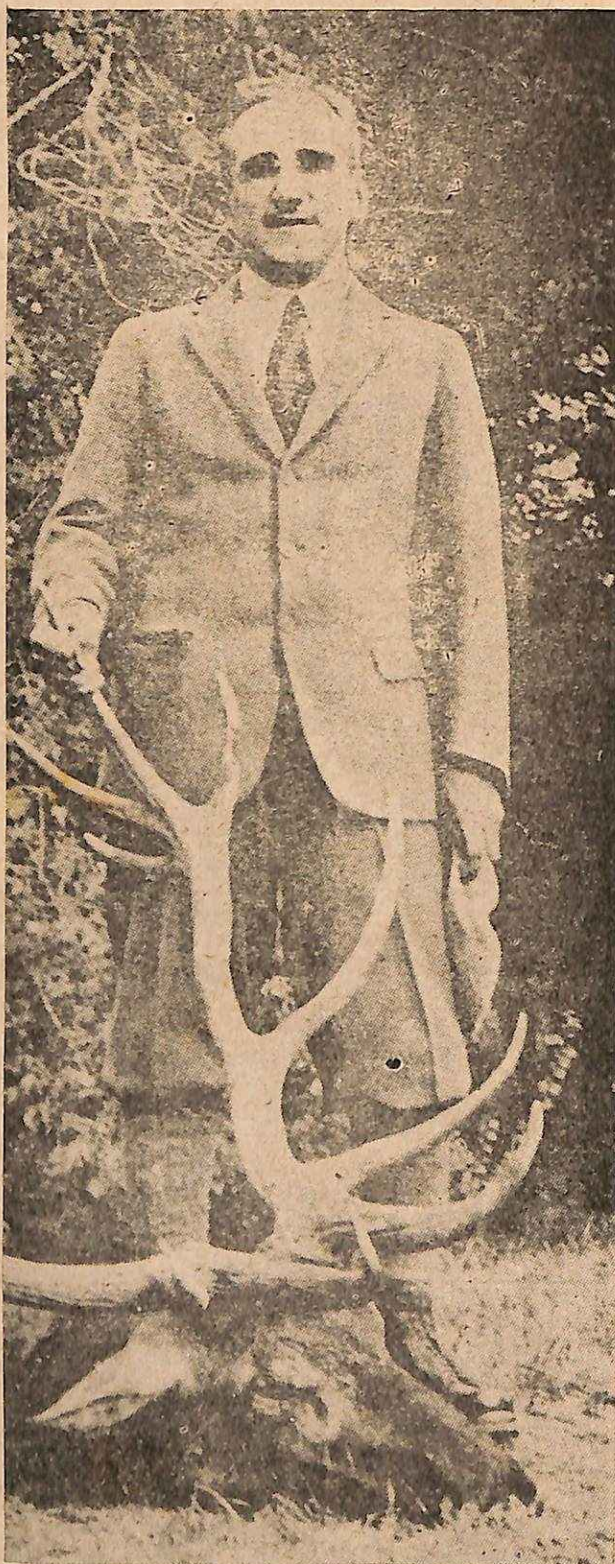

Ὁ περίφημος καταρράκτης τοῦ Ζαμπέζη, πλάτους ἐνὸς χιλιομέτρου περίπου καὶ ὕψους 120 μέτρων

σημβρινῆς Ἀφρικῆς. Μπροστὰ στὸ Λίβινγκστον τὸ πλάτος του φτάνει τὰ 1700 μέτρα, τὸ βάθος του τὰ 140. Ἀλλὰ ἐκεῖ, μιὰ στιγμή, ὅλος αὐτὸς ὁ ἀπίστευτος ὄγκος τῶν νερῶν γκρεμίζεται ἀπὸ ὕψους 120 μέτρων μέσα σ' ἕνα βασάλτιο, δαιδαλώδες καὶ σκοτεινὸ βράθρο, πὺλ ἡ κάτω ἔξοδός του ἔχει μόλις 30 μέτρα πλάτος. Μεγαλοπρεπέστερο καὶ ἐπιβλητικώτερο θέαμα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

Γύρω γύρω ὀργιάζει ἡ τροπικὴ βλάστηση, τροφοδοτημένη πλούσια ἀπὸ τὴν ἀφθονία τῶν νερῶν, τυ-

Ο ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

Ο Έλληνικός Κυνηγετικός κόσμος δέν αισθάνεται μόνον την παγκόσμιον συγκίνησιν διὰ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου τῆς Σερβίας, ἀλλὰ αισθάνεται βαθύτεραν τὴν θλίψιν καὶ εἰδικώτερον τὸν πόνον, διὰ τὴν ἀπώλειαν πολυτίμου μέλους τῆς παγκοσμίου κυνηγετικῆς οἰκογενείας καὶ συναδέλφου ὃ ὁποῖος μὲ τὸ κυνηγετικὸν ὄπλον ἐπ' ὧμου ἐλησμόνει τὸ στέμμα, ἐλησμόνει τοὺς τίτλους καὶ μετεβάλλετο εἰς τὸν εὐχάριστον καὶ δημοκρατικώτατον σύντροφον τῆς κυνηγετικῆς ἐκδρομῆς.

Ἄν ἡ Γιουγκοσλαβία κλαίει τὸν Μονάρχη, ὃ ὁποῖος ἔχυσε τὸ αἷμα του διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ του, ἂν ὁ Σερβικὸς λαὸς κλαίει τὸν γενναῖον πολεμιστὴν ὃ ὁποῖος προέταξε τὸ στήθος του διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ Ἔθνους του, οἱ Σέρβοι κυνηγοὶ κλαίουσιν τὸν ἄνθρωπον, κλαίουσιν τὸν σύντροφόν των, κλαίουσιν τὸν πρῶτον κυνηγὸν τοῦ τόπου, ὃ ὁποῖος ἐτακτοποίησε καὶ τὴν κυνηγετικὴν νομοθεσίαν τοῦ Ἔθνους του μὲ τὴν ὀξυτάτην ἀντίληψιν τὴν ὁποίαν εἶχε δι' ὅλα τὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα ἐνδιέφερον τὸν ἐθνικὸν πλοῦτον τῆς Σερβίας.

Οἱ Ἕλληνες κυνηγοὶ οἱ ὁποῖοι ἀνέγνωσαν ἐπανειλημμένως τοὺς κυνηγετικούς ἄθλους τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ οἱ ὁποῖοι εἶδον συχνὰ φωτογραφίας ἐκδρομῶν μὲ θύματα τῆς προσωπικῆς του κυνηγετικῆς ἱκανότητος, καταθέτουν ἐπὶ τοῦ νωποῦ τάφου του φύλλα ἑλληνικῆς δάφνης, τῶν ὁποίων τὸ ἄρωμα καὶ τὸ χρῶμα διατηρούμενα ἐσαεὶ, ὥς εἶναι σύμβολον τῆς ἀναμνήσεως τοῦ ἐστεμμένου συναδέλφου, ἡ ὁποία δὲν θὰ σβύσῃ ποτε ἀπὸ τὰς καρδίας ὅλων ἡμῶν.

ΘΗΡΕΥΤΙΚΟΙ

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΤΟΠΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἄν εἶναι ἓνας τόπος στὴν Εὐρώπῃ πού νά μπορῇ δικαίως νά ὀνομασθῇ παράδεισος τῶν κυνηγῶν, εἶναι ἡ Πολωνία.

Πουθενά ἄλλου στὴν ἡπειρὸ μας δὲν συναντᾷ κανεὶς τόση ποικιλία εἰδῶν κυνηγιῶν σὲ τόση μάλιστα ἀφθονία.

Στὰ πεδινὰ διαμερίσματα τῆς Πολωνίας, τῆς Ποζνανίας, τῆς Σιλεσίας, Βαρσοβίας, Λόνιζ, Λούμπλιν, Κρακοβίας κλπ., πού ἡ διαμόρφωσή του μοιάζει μὲ τοὺς καλλιεργούμενους κάμπους τῆς Ἀντικῆς Εὐρώπης, τὰ χωράφια εἶναι γεμάτα καμπύσιες πέρδικες καὶ λαγούς.

Σὲ μερικὸς κυνηγότοπους τῶν περιφερειῶν αὐ-

τῶν ἐπιτυγχάνονται ἀποτελέσματα πού καταπλήσσουν πραγματικά· λόγου χάριν στὶς Βοϊβοδιές τοῦ Ποζνάν καὶ τοῦ Κιέλσε φτάσανε τὸν ἀριθμὸ τῶν

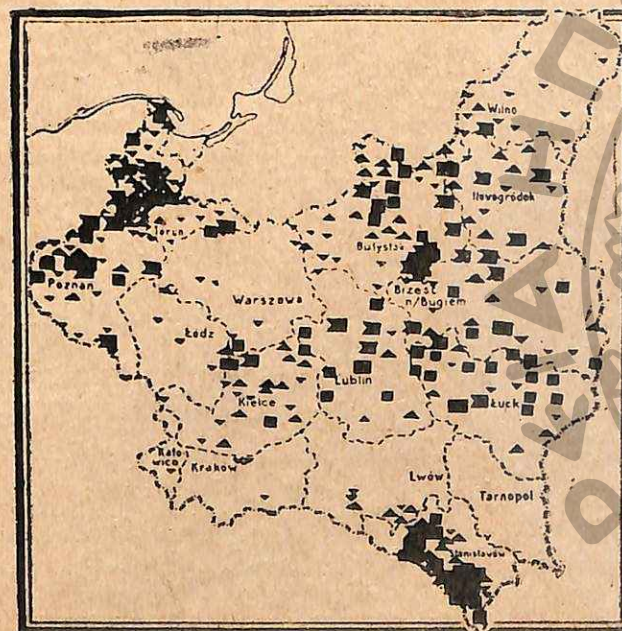
Ἀναχώρησις ἐφίππων κυνηγῶν γιὰ κυνήγι ἀγριοπετεινῶν τῆς Πολεσίας

1500 λαγῶν σὲ μιὰ ἡμέρα. Τετρακόσιοι λαγοὶ τὴν ἡμέρα κατὰ μέσον ὁδὸ στὶς περιφέρειες αὐτὲς δὲν εἶναι ἐξαιρετικὸς ἀριθμὸς.

Σὲ μέρη διαμορφωμένα καταλλήλως, οἱ παγᾶνες γιὰ πέρδικες δίνουν μέχρι πεντακόσια κομμάτια τὴν ἡμέρα καὶ περισσότερα.

Μέσα στὰ δάση τῶν Ἀντικῶν καὶ τῶν κεντρικῶν διαμερισμάτων βοῖσκει κανεὶς ἐλάφια, πλατῶνια, ἀγριογούρουνα καὶ ἀλεπούδες. Τὰ ἐλάφια καὶ τὰ πλατῶνια δὲν συγκεντρώνονται σὲ σημαντικὸν ἀριθμὸ, παρὰ δυτικὰ μόνον τοῦ Βιστούλα ὅπου στὰ δάση τῆς Ποζνανίας ἀριθμοῦνται ἀπὸ 80 ὡς 100 κεφάλια κατὰ 100 ἑκτάρια.

Τὰ ἀγριογούρουνα δὲ λείπουν ἐπίσης. Ἀλλὰ αὐτὰ προτιμοῦν τὰ ἄγρια βαλτοδάση τῆς Ἀνατολίας.

Παραστατικὸς χάρτης τῶν περιοχῶν Πολωνίας ὅπου ἐνδημοῦν ἀγριοχοίροι

κῆς Πολωνίας, όπου τὰ συναντᾷς σὲ μεγάλον ἀριθμό. Ὅσο γιὰ τὰ ζαρκάδια ἀρκεῖ νὰ σημειώσῃ κανεὶς ὅτι στὴ Βοΐβοδία τοῦ Ποζνάν μόνο, σκοτώνονται ἀπάνω ἀπὸ 2000 ἀρσενικά τὸ χρόνο.

Στὶς λίμνες τῆς Πομερανίας φωλιάζουν κύκνοι. Τὰ μεγάλα δάση τοῦ Τοροὺν ἔχουν ξυλοπετεινοὺς (Tetrao urogallus) ἐνῶ στὰ νότια τῆς Ποζνανίας ἀφθονεῖ ὁ μεγάλος ἀγριόγαλλος.

Τὸ βορειοανατολικὸ καὶ τὸ Ἀνατολικὸ τμήμα τῆς Πολωνίας, μὲ τὰ ἀπέραντα δάση τῆς Μπιαλβίτσας καὶ τῆς Πολεξίας, όπου ζοῦν ἀναριθμήτα εἶδη μοναδικὰ στὴν Εὐρώπη, μὲ βάλτα καὶ χαμηλὰ δάση ὅλο νερὰ μᾶς ἐκτάσεως τριῶν ἑκατομμυρίων ἑκταρίων περίπου, παρουσιάζει τὸ χαρακτηριστὶκὸν ὅτι ἐντελὼς πρωτόγονη ἀγρία κατάστασι. Ὑπάρχουν ἐκεῖ μέρῃ όπου ποτε στοὺς αἰῶνες δὲν ἐπάτησε τὸ ποδᾶρι τοῦ ὁ ἀνθρώπου.

Ἐδῶ τὸ πρὶν ἐνδιαφέρον κυνήγι εἶναι ὁ ξυλοπετεινός. Ὑπάρχουν

σημεῖα τὸν καιρὸ τοῦ ζευγαρώματος, όπου δὲν εἶναι σπάνιο νὰ ἀκούῃς καὶ 40 καὶ 50 ἀρσενικοὺς νὰ κελαδοῦν μαζὶ.

Ἕνας φημισμένος κυνηγός, χτύπησε μέσα σ' ἕνα πρωτὶ δεκαεπτά.

Πλὴν σ' αὐτοὺς φωλιάζουν ἐδῶ σὲ μεγάλον ἀριθμὸν οἱ μικροὶ ξυλοπετεινοὶ ποὺ τοὺς κυνηγᾶνε κανεὶς ἀνοίξῃ καὶ φθινόπωρο μὲ σκυλὶ τῆς φέρμας. Οἱ τσελινόττες καὶ οἱ ἄσπρες πέρδικες εἶναι ἐξ ἴσου

πολυάριθμοι στὸ βόρειο τμήμα. Τὸ κυνήγι τῆς μπεκάτσας πάλι τὸν καιρὸ τοῦ ζευγαρώματος, ἀφήνει ἐδῶ ἀξέχαστες ἀναμνήσεις.

Μέσα σ' ἄλλα πουλιὰ ποὺ ἀφθονοῦν σημειώσαμε ἀκόμη τὶς διαφόρων εἰδῶν πάπιες, τὰ διπλὰ καὶ μονὰ μπεκατσίνια, τὰ τουρλιά, τοὺς γερανοὺς. Σὲ ἀριθμὸ δόροβίων γενικῶς πλουσιώτερη μέσα σὲ ὅλη τὴν Πολωνία καὶ ἴσως ὅλη τὴν Εὐρώπη, ἔρχεται ἡ Πολεξία.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ συλλάβῃ κανεὶς μὲ τὴν φαντασία του τὰ πλήθη τῶν παπιῶν ποὺ ὑπάρχουν πᾶντα ἀπὸ πολλὰ δεκάδες χιλιάδων πουλιὰ δὲν εἶναι σπάνιο νὰ βλέπῃς νὰ πετοῦν.

Στὸ φθινοπωρινὸ κυνήγι τῆς πάπιας σκοτώνεις εὐκόλῃ μὲ τὸ τουφέκι ἀρκετὲς ἑκατοντάδες πάπιες. Τὸ περασμένο φθινόπωρο στὸ Νταβίνγκρόντεκ χτύπησαν μέχρι ἑξακόσια κομμάτια στὸ πρωτὶνὸ καρτέρι, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὸ κυνήγι τῆς ἄλλης μέρας καὶ τοῦ βραδυνοῦ καρτεριοῦ.

Ὅσοι ἔχουν ἀδυναμία καὶ κυνηγοῦν τὰ μπεκα-

τσίνια, μονὰ καὶ διπλὰ, φτάνουν τὰ ἑκατὸ κομμάτια τὴν ἡμέρα κατὰ τουφέκι.

Στὸ ἴδιο μέρος, τὸ Νταβίνγκρόντεκ μιὰ ομάδα ἀπὸ 12 τουφέκια χτύπησε τὸν περασμένο χειμῶνα 72 ἀγριογούρουνα μέσα σὲ δύο μέρες.

Ἀρκοῦδες καὶ ρῆτσοι δὲν εἶναι ἐπίσης διόλου σπάνιοι, κι' ὅσο γιὰ λύκους, πολλὲς ἑκατοντάδες σκοτώνονται κάθε χρόνο.

Ἡ ὄρεινὴ καὶ ὑποαλπικὴ χώρα τῶν Καρπαθίων καὶ τῆς Ζάτρας εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπίσης πλούσια σὲ χοιρὰ κυνήγια. Τὰ ἀγριοκάτσικα τῶν μερῶν τούτων εἶναι κατὰ τὸ ἐξῆμισιο, μὲ κέρατα θαυμαστά. Τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου ὑπόφεραν πολὺ ἀπὸ τὶς ἐχθροπραξίες καὶ λιγότεσαν, σήμερα ὅμως εἶναι ἐξ ἴσου ἀφθονοὶ μὲ πρὶν, σὲ τρόπο ποὺ κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ ζευγαρώματος χτυπιοῦνται ἀρκετὲς ἑκατοντάδες ὥραϊα ζῶα.

Ἡ περιφέρεια αὐτὴ ἔχει ἀπάνω ἀπὸ 300 ἀρκοῦδες. Οἱ λύκοι, οἱ ρῆτσοι, οἱ ἀγριογάτοι ὑπάρχουν σὲ μεγάλον ἀριθμὸ καὶ στὰ ὄρεϊνὰ ψηλὰ ὅπως καὶ στὰ χαμηλώματα. Τὸ ἴδιο τὰ ἀγριογούρουνα, οἱ ξυλοπετεινοί, οἱ τσελινόττες, οἱ μπεκάτσες.

Ὅποιοι μπορεῖ νὰ ἀφιερῶνῃ τὸν καιρὸ του στὸ κυνήγι, μπορεῖ νὰ κυνηγᾷ στὴν Πολωνία σχεδὸν ὁλοχρονικὰ, ὅχι σὰν ἐδῶ ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη τοῦ Μάρτη μέχρι τὸ Σεπτέμβριο ἔχουμε κλειδωμένο τὸ τουφέκι.

Στὴν Πολωνία ἀπὸ τὸ Μάρτη καὶ τὶς πρώτες μέρες τοῦ Ἀπριλίου μπορεῖ νὰ κυνηγήσῃ κανεὶς τὸν τεράστιο ξυλοπετεινὸ, τὴ μπεκάτσα στὸ καρτέρι καὶ τὶς ἀρσενικὲς πάπιες μὲ τὸ λαμπρό, γαμήλιό τους φτέρωμα.

Τὸ κυνήγι τοὺς αὐτουνῶν ἐπιτρέπεται ὡς τὶς 15 Μαΐου. Ἐπειτα ἔχει κανεὶς νὰ κυνηγᾷ τὸ Φιλόμαχο, καὶ νὰ καταρτίσῃ ἂν θέλῃ τὴν περιεργότερη συλλογὴ, γιατί ὅπως εἶναι γνωστὸ δὲ βροῖκει κανεὶς οὔτε δυὸ ἀπ' αὐτὰ τὰ πουλιὰ ποὺ νᾶναι ὅμοια. Καθένα ἔχει τὴ δική του στολή.

Τὸν Ἰούλιο καὶ τὸν Ἰούλιο μπορεῖ νὰ τὸν ἀφιερῶσιν κανεὶς στὸ κυνήγι τῶν ζαρκαδιῶν, καὶ τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Αὐγούστου, εἰσαί λεπτερός νὰ κυνηγήσῃς, μὲ σκυλὶ τῆς φέρμας, πάπιες καὶ μπεκατσίνια. Ἀπὸ τὸ δεύτερο δεκαπενθήμερο τοῦ Αὐγούστου ἀνοίγει τὸ κυνήγι τῶν φειτιναριῶν, τῶν ξυλοπετεινῶν καὶ τῶν ἄσπρων περδικῶν.

Ἐπειτα, μέχρι τὸ πέραςμα τῶν χιονιῶν καὶ

Τὸ κυνήγι λύκων καὶ ἀγριοχοίρων στὴ Πολωνία, καταλήγει πάντοτε σ' εὐχάριστα ἀποτελέσματα

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΝΑΣ ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΚΥΝΗΓΟΤΟΠΟΣ

Τοῦ κ. ΜΑΚ. ΑΘΑΝ

Δίπλα στὴ Βαράσοβα καὶ κοντὰ στὴν ἀρχαία Καληδόνα.—Οἱ τόποι ποὺ συγκέντρωναν ὅλους τοὺς μυθικοὺς ἥρωες γιὰ τὸν Καληδόνη κάπρο.—Ἀπὸ τὸ Μελέαγρο καὶ τὴν Ἀταλάντη, στὸν... Ἀντώνη τὸν πεταλωτὴ.—Πῶς ἐλαχτάρησε ὁ Ἀντώνης τοὺς ἐργάτες νησιῶτες κ.λ.π.

Ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Πάτρα ὑψώνεται ἡ τρίκορφη Βαράσοβα, ἡ ἀρχαία Χάλη καὶ δίπλα στὸ βουνὸ δυτικά, όπου τὸ ἀλίμενο Κρουνέρι, ἀπλώνεται ὁ κάμπος τοῦ Γαλατᾶ, ὁ βάλτος, ὁ λόγγος καὶ πέρα ἀπ' αὐτὸν ἡ μποῦκα τοῦ Φειδαρη.

Μισὸ σχεδὸν αἰῶνα τὴ συγκοινωνία μὲ τὸ Κρουνέρι ἐκτελοῦσαν ἡ «Καληδόνα» ἕνα μικρὸ ἀλλὰ γερὸ ἀτμόπλοιο ποὺ ἀφήρησε χίλιες φορὲς τοὺς θυμοὺς τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου. Ἡ «Καληδόνα» ὅμως γέρας καὶ τὴν ἀντικατέστησαν ἄλλα ἀτμόπλοια μ' ἄλλα ὀνόματα, μὰ ὁ λαὸς ἐξακολουθεῖ νὰ δίνει καὶ σ' αὐτὰ ξεβαπτίζοντάς τα τὸ ὄνομα «Καληδόνα».

Ὁ Σ.Β.Λ.Ε., ἡ «Ἐταιρία δηλαδὴ τοῦ Σιδηροδρόμου Βορειοδυτικῆς Ἑλλάδος» ποὺ ἡ γραμμὴ του φτάνει ὡς τὸ Βραχῶρι, ἔδωκεν αὐτὸ τὸ ὄνομα στὸ πρῶτο ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον ἐκτελοῦσε τὴ συγκοινωνία γιὰ ἕνα ἱστορικὸ λόγο.

Ὁ Φειδαρης χωρίζει τὸ Γαλατᾶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο χωριὸ, τὸ Μποχῶρι καὶ στὰ βορειοανατολικά ὑψώματα τοῦ τελευταίου βρέθηκαν τὰ εἱρεπία τῆς ἀρχαίας πόλεως Καλυδῶνος καὶ ἦρθαν εἰς φῶς τὰ τελευταῖα χρόνια, σπουδαιότατα ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, ὅσα ἀπὸ συστηματικὲς ἀνασκαφὲς ποὺ ἔκαναν ἐκεῖ ὁ Δανὸς ἀρχαιολόγος Πάουλσεν, τὸν ὁποῖον ἔτυχε νὰ γνωρίσω σὲ κάποιο ταξίδι μου καὶ ὁ ἰδιὸς μας ἀρχαιολόγος κ. Κ. Ρωμανός.

Ἡ Καλυδὼν ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πέντε σπουδαιότερες Αἰτωλικὲς πόλεις τῆς ἀρχαιότητος, τὴν ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ὡς «πετρήσσαν» καὶ σ' αὐτὴ τὰ μυθικὰ χρόνια καὶ

τοῦ χειμῶνα, δηλαδὴ μέχρι τὴν ἀνοιξή, δὲν ἔχει κανένας πορὰ νὰ διαλέξῃ τὴν κυνήγι τοῦ ἀρέσει.

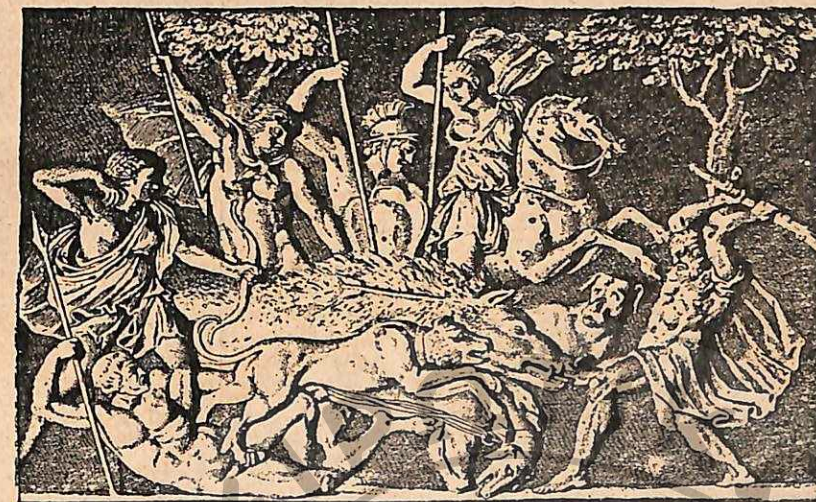
Ἄς παρηγοριόμαστε τοῦλάχιστο ἐμεῖς οἱ Ἑλληνες κυνηγοί, πῶς εἴμαστε οἱ πρὶν πολιτισμένοι κυνηγοὶ τῆς Εὐρώπης, οἱ κυνηγοὶ τῶν ἐξ ἀναιρέτων μνηῶν, τοῦ ὅσα δηλαδὴ πάρεν ἡ μπάλλα κι' ὅσα ἀφήσῃ.

Γιὰτὶ, γιὰ νὰ συνεννοοῦμεθα, ὅχι τρυγόνι μὰ οὔτε κανὶν λύκο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σκοτώσουμε ἀπὸ τὴν πρώτη τοῦ Μάρτη κι' ὕστερα. Εἶναι κι' ὁ λύκος σὲ μᾶς ἱερός καὶ ἀπαράβιαστος ἀπὸ τὴν πρώτη Μαρτίου μέχρι 16 Αὐγούστου, ἐπισήμως προστατευόμενος κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, γιὰ νὰ πολλαπλασιαστῇ καὶ νὰ δεκατίσῃ τὴ νεολιθικὴ κτηνοτροφία μας καὶ τὴ νεολιθικὴ ἐθνικὴ μας οἰκονομία.

Β.

πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ ἔγινεν ὁ πόλεμος μεταξὺ Κουρήτων καὶ Αἰτωλῶν.

Σήμερα σώζονται τὰ εἱρεπία τοῦ ἀρχαίου περιβόλου τῆς πόλεως ποὺ φθάνουν σὲ μῆκος τὰ τρία χιλιόμετρα. Βρέθηκαν ἐπίσης τὸ περίφημον ἱερὸ τῆς Λαφρίας Ἀρτέμιδος ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ περὶ τὰ 200 μέτρα δυτικῶς

Ἀνάγλυφον τοῦ φόνου τοῦ Καληδονίου κάπρου. Ἐπιππος διακρίνεται ἡ Ἀταλάντη

ἀπὸ τὴν κυρία πύλη, δυὸ ἄλλοι ναοί, τὸ Ἡρώων, μαρμαρινὲς προτομὲς θεῶν καὶ ἡρώων, πλῆθος πηλίνων εἰδωλίων καὶ τὸ ἱερὸ ποὺ ἐλάτρευετο ὁ Λάφριος Ἀπόλλων.

Ὁ Στράβων κάνει λόγο καὶ γιὰ τὴν λιμνοθάλασσαν τῆς «Καλυδῶνος» ἡ ὁποία ἦταν γεμάτη ἀπὸ λαβράκια. Ὁ ἀρχαῖος γεωγράφος τὴν ἀποκαλεῖ «μεγάλην καὶ εὐψων» δὲν εἶναι δὲ ἀπίθανον νὰ ἦταν λίμνη ὅλος ὁ σημερινὸς βαλτότοπος καὶ ν' ἀποτελοῦσεν ἕνα σύνολο μὲ τὸ ἀνατολικὸ τμήμα τῆς χλιοτραγουδημένης τοῦ Μεσολογγίου λιμνοθάλασσης.

Εἶναι γνωστὸς ὁ μῦθος τοῦ Καλυδονίου κάπρου. Τὸν ἔσπειρε θυμωμένη ἡ Ἀρτεμὶς ἐναντίον τοῦ βασιλῆα τῆς Καλυδῶνος Οἰνέως, ὁ ὁποῖος σὲ κάποια θυσία ποὺ ἔκανε εἰς τοὺς θεοὺς, ἔφαγε τὴν ἐλαφροβόλον καὶ τὴν παρθένην Θεά τῶν δασῶν. Ὁ «ἔσχορος» μετῆκε καὶ ῥώμη γάπρος αὐτὸς ῥήμαζε τὰ πρόβατα, τὰ βόδια καὶ πολλοὶ βοσκοὶ βοήθην τὸ θάνατο θέλοντας νὰ συγκρατήσουν τὴ μανία του.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ ἡ χώρα, ὁ γυιὸς τοῦ βασιλῆα τῆς Καλυδῶνος Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας Μελέαγρος, κάλεσεν ὅλους τοὺς ἑκαυτοῦς ἥρωες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Κι' ἔσπευσαν εἰς τὴν πρόσκλησί του οἱ γυιοὶ τοῦ Αἰακοῦ Πηλεὺς καὶ Τελαμῶν, ὁ Ἀμφιάραος ἀπὸ τὸ Ἄργος, οἱ Διόσκουροι Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης ἀπὸ τὴ Λακωνία, οἱ Ἀφαιεῖδες, Λυγκεὺς καὶ Ἴδας ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας, ὁ Ἴάσων ἀπὸ τῆς Ἰωλκῆς, ὁ Θησεύς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὁ

"Αδμητος από τις Φερρές, ο Περίθους από τη Λάρισα και η περιφημη κόρη του Σχοινέως από την Αρκαδία, Αταλάντη.

"Ετσι οργανώθηκε ένα φοβερό κυνήγι στο όποιο έλαβαν μέρος και οι δύο αδελφοί της μητέρας του Μελέαγρου, ο οποίος υποσχέθηκε το δέρμα του ζώου ως αμοιβή ο έξιόνον που θα το σκότωνε. Πρώτη έτραυμά-

Το άνευρεθέρν αγαλμα της Λαφρίας 'Αρτέμιδος

τισε τον κάπρο ή 'Αταλάντη και δεύτερος ο 'Αμφιάραος. Τό θηρίο δεν έπεσε και χρειάστηκε να το αποτελειώση με κίνδυνο της ζωής του ο Μελέαγρος, ο οποίος έδωσε το δέρμα του και το κεφάλι στην 'Αταλάντη. Οι θείοι του όμως θυμόσαν και της το πήραν. 'Ο Μελέαγρος το πήρε προσβολή κι' άπάνω στο θυμό του σκότωσε τους θείους του.

"Ο μύθος έχει κι' άλλη έκταση, αλλά και πολλές παραλλαγές. Άλλοιώς τον αναφέρει ο 'Όμηρος κι' άλλοιώς οι κατοπινί του μυθογράφοι. Κατά τους τελευταίους, έφτά ημέρες μετά τη γέννησι του Μελέαγρου, παρουσιάστηκαν στη μητέρα οι Μοίρες του και της προείπαν ότι ή ζωή του παιδιού της θα είνε μικρή, αλλά γεμάτη δόξα.

"Η 'Ατροπος μάλιστα που είδε κάποιο δαυλό να καίγεται στην εστία πρόσθεσε πως ο Μελέαγρος θα πεθάνη μόλις ο δαυλός γίνη στάχτη. 'Η 'Αλθαία που άκουσε τη φορική πρόρρησι άρπαξε το δαυλί τρομαγμένη και τώκλεισε σ' ένα κιβώτιο για να μην διατρέξη κανένα κίνδυνο ή ζωή του παιδιού της.

Μετά το κυνήγι όμως του Καληδονίου κάπρου και το φόνο των δύο αδελφών της από το γυί της, σε μία στιγμή παραφροσύνης θυμήθηκε το δαυλί, τώβγαλε από το κιβώτιο που το φύλαγε τόσα χρόνια, το πέταξε στη φωτιά και τ' άφησε να γίνη στάχτη. "Ετσι ο Μελέαγρος πέθανε σύμφωνα με την πρόρρησι που έκαμαν οι Μοίρες. Τους τόπους εκείνους εγνώρισε και ο 'Ηρακλής. Και

είνε γνωστός επίσης ο μύθος του Κενταύρου Νέσσου, ο οποίος πέρασεν από τον Εύηνο (το σημερινό Φειδαρη) τη Δηϊάνειρα. 'Ο 'Ηρακλής σκότωσε τον Νέσσο και αυτός για να τον εκδικηθή έβαψε στο αίμα του ένα χιτώνα κι' έπεισε τη Δηϊάνειρα να τον φορέσει του ήρωα, για να τον έχη αλχημάλωτο στον έρωτά της.

"Όταν άργότερα ο 'Ηρακλής εφόρεσεν αυτόν τον χιτώνα κόντεψε να τρελλαθή από την έξαψι και θέλοντας ν' απαλλαγί από το φοβερό ρούχο, έβγαζε μαζί μ' αυτό και τις σάρκες του που ξεκολλούσαν. 'Ο μύθος δέν είνε άσχετος με την έλνοσσία που μαστίζει τους κατοίκους σήμερα και τους έμάστιζεν άσφαλώς και την προομηρηκή εποχή άιόμη...

"Ειαμα όλη αυτή την παρέμβασι για να δείξω πως από τα μυθικά άκόμη χρόνια όλη αυτή ή περιοχή ήταν ένας ύπερχος κυνηγότοπος. 'Η θήρα του Καληδονίου κάπρου που ένέπνευσε τό ιους μεγάλους γλύπτας της άρχαιότητος, είνε από τις πιο κοσμοξαιουμένες μυθικές άφηγήσεις και ή έξαιρετική λατρεία της Λαφρίας 'Αρτέμιδος στη μεγάλη πόλι Καληδόνια είνε μία άπόδειξη ότι άφθονούσε στα μέρη αυτά το κυνήγι.

Και στην εποχή μας άκόμη ο Γαλατάς και το Μποχώρι δέν έπαφιν να είνε ένας άληθινός βασιλοκυνηγότοπος. Το περιβάλλον είνε όμορφο. 'Η τρίκορφη Βαράσβα στέκει σάν Σφίγγα κάποιου παλιού μυστηρίου. Μέσα σ' άπέρανια λειβίδια που σπέρνυνται με καλαμπόκια και σαρώματα, φυλάζουν τα παρυστικά όρτύκια κι' από κει περνούν το Σεπτέμβριο φλότες από χιλιάδες τρυγόνια και τον 'Οκτώβρη φάσες και άγριοπερίστερα.

"Ο βάλτος είνε γεμάτος από μπεκατσίνια και σ' άμυρτζια προς τη θάλασσα όπου ο τόπος βασταί νερά το χειμώνα, βρίσκουν όλων των ειδών τα παπιά καταφύγιο. 'Ο λόγος έξ' άλλου και οι βατουλιές γεμίζουν σε καλές εποχές από μπεκατσες και βρίσκει κανένας γευικά να ντουφεκίση ό,τι θέλει.

Εδώ και σιράνια χρόνια ο ναύαρχος Σέϋμουρ του 'Αγγλικού στόλου της Μεσογείου που ερχόταν με τη ναυαρχίδα κι' άλλα πολεμικά στην Πάτρα, όργάνωνε πολυήμερα κυνήγια στο Γαλατά και άργότερα δέν έπαφιν να τον μιμούνται όλοι όσοι τον διαδέχτηκαν.

Και στα σημερινά χρόνια που σπανίζει το κυνήγι, πολλοί προτιμούν το Γαλατά, αν και δέν τους έξυπηρετεί ή συγκοινωνία... Το άτμόπλοιο του Σ. Β. Δ. Ε. φεύγει από τη Πάτρα στις 8 το πρωί και ή άποβίβασι γίνεται στο Κρουονέρι στις 9 1/2. Το άπόγευμα πάλι φεύγει από το Κρουονέρι στις 5.

"Ετσι στους καλοκαιρινούς και τους φθινοπωρινούς μήνες ίδιως, δέν έχει κανένας άρκετές διαθέσιμες ώρες... "Όσο να φτάση στο τόπο του κυνηγιού τσακίζεται τότε να γυρίση πίσω και να προφτάση με την ψυχή στο στόμα το άτμόπλοιο.

"Όσο πάει όμως χαλάει κι' ο Γαλατάς που ήταν το τελευταίο μας καταφύγιο. "Ανοιξαν μεγάλες σούδες και τα νερά του βάλτου στραγγάνε. Τ' άμυρτζια κήκων και τα παπιά δέν βρίσκουν μέρη για να άπαγγιάσουν. Για να τα βρή κανείς πρέπει να πάη στη μυούκα του Φειδαρη που άπχει τρεις ώρες από το Κρουονέρι.

Και όμως το κυνήγι δέν λείπει, τόσο το καλακίρι όσο και το χειμώνα. "Όλων των ειδών τα νερόπουλα από κει θα περάσουν. Μεγάλα και μικρά τουρλίδια, σεβαλιέ, καλλιμάνια, ψαρόνια. Γούστο μονάχα νάχη κανένας για να ντουφεκάη... Βέβαια σήμερα ο τόπος άνοιξε, τα μπεκατσίνια δύσκολα πλησιάζονται και τα γεράνια που κρυβόσαντε στις βουλιές και σ' άμυρτζια σπανίζουν. Δέν λείπουν όμως.

"Ομολογώ πως το κυνήγι στο Γαλατά με τρελλαίνει. "Ισως γιατί έχω πολλές παιδικές άναμνήσεις από τον τόπο αυτό, όπου είχαμε άρκετά χωράφια άλλοτε. Πρώ των Βαλκανικών πολέμων ερχόσαν και πολλοί εξακουσμένοι κυνηγοί και γυρίζαν με γεμάτες τις τσάντες... "Ενας άπ' αυτούς ήταν κι' ο μακαρίτης διάσημος χειροτέρας και ό-πουργός άλλου, Θεόδωρος Ζαΐμης. "Ερχόταν με τον 'Εφέτη Μερομέρα παρέα, με τον Μιχαλάκη Φραγκόπουλο και με το δικηγόρο Νίκο Διαμαντόπουλο. "Ημουν παιδι τότε και καμιά φορά τους συνάδενα. "Όσο νάρθουν όμως αυτοί από το Κρουονέρι μ' εύρισκαν τακτικά με καμιά δεκαριά μπεκατσίνια στη τσάντα μου. 'Ο Ζαΐμης έκανε το θάμμα του...

—Μωρέ εσύ θα γίνης σπουδαίος κυνηγός, μούλεγε.

Για να βαρής σ' αυτή την ηλικία μπεκατσίνια και τόσα πολλά μάλιστα με ματζακάσα, θα πή πως είσαι τώρα σπουδαίος.

Ποτέ μου όμως δέν έβάρσα μπροστά του μπεκατσίνι και ποτέ ίσως δέν έμαθε ο άγαθός γιατρός και θανμάσιος αυτός άνθρωπος το μυστικό μου... Κουβώμουν σ' άμυρτζια και κάθε μπεκατσίνι που έπεφτε στο βάλτο το ντουφέκαγα χάμου από 15—20 βήματα στα σίγουρα και το σήκωνα ψηλά ψόφιο μαζί μ' άρκετη λάσπη!!! Μου χάρισε όμως ο γιατρός ένα δίκαννο για την κυνηγετική... σπουδαιότητά μου!!!

Πόσες ώμορφες άναμνήσεις των παιδικών χρόνων και πόσοι σπάνιοι σήμερα τύποι! Σουρνάμαστε με την κοιλιά για να πετύχουμε χάμου τις χιλιάδες των περιστέρων, φυλάγαμε για λαγούς που άφθονούσαν στις βουλιές, τ' άμπέλια και τα τριφύλλια, μπαίναμε στα νερά για τα παπιά που περνούσαν άδιάκοπα με το χιονόνερο από το πρωί ως το βράδυ.

Καμιά φορά τα πετυχαίναμε σ' ένα μέρος κοντά στη θάλασσα, στην Καναβέτα, πριν φύγουν και με 3—4 ντουφεκιές τα κατεβάσαμε στρώμα. Που τέτοια τύχη σήμερα... Μόνον οι ντόπιοι κυνηγοί τα πετυχαίνουν με τ' άγριο-καίρια κι' όταν το άτμόπλοιο του Σ.Β.Δ.Ε. δέν τολμάει να περάσει το φοβερό Πατρινό κανάλι και να πάη στο Κρουονέρι άφηφώντας τη λύσσα του βορρά και τα πελώρια κύματα που ξεσπούν σε άφρους και μοιάζουν από μακριά με άμέτρητα ζοπάδια τρομαγμένων προβάτων...

"Ενας από τους παλιούς τύπους που γνώρισα τα χρόνια εκείνα στο Γαλατά, ήταν και κάποιος 'Αντώνης. Δέν εΐχεν επώνυμο. "Ηταν πασίγνωστος ως... 'Αντώνης ο πεταλωτής. "Ηταν λίγο κυνηγός, λίγο ψαράς, τεμπέλης διάσημος και μοναδικός πεταλωτής. "Ηταν άκόμη και ταχυδακτυλουργός.

Κάθε βράδυ το χινόπωρο μέσ' το χωριό και στο μαγαζί που ήταν κάτω από το σπίτι μας, μαζευόντουσαν πολλοί εργάτες. "Ερχόντουσαν αυτοί οι εργάτες παρέες-παρέες στο Γαλατά για το μάξιμα, το ξεφύλλισμα και το στούμισμα των καλαμποκιών κι' έμεναν άρκετες ημέρες. "Ησαν Κεφαλλονίτες, κυρίως, Ζακυνθινοί και Κορφαίτες. "Ετρωγαν το βραδάκι, έμεναν λίγη ώρα κι' ύστερα πήγαιναν να κοιμηθούν σ' ένα κοντινό τριφύλλι κάτω από πελώριες καρυδιές, που ήταν παρατεταγμένες στη σειρά, όσο ήταν βέβαια καλοκαιρία.

"Ο 'Αντώνης καθόταν σ' ένα ξεχωριστό τραπέζι κι' έπαίρνε τό... γ α λ α του, σ' ένα μεγάλο σκουτέλι που χωρούσε μισή όκλα σχεδόν, τσίπουρο δηλαδή ο άφιλότιμος και τόσο δυνατό μάλιστα που κάποτε θέλησα να δοκιμάσω μία ρουφιά και πιάστηκε ή άναπνοή μου...

"Ηταν ένας περίεργος... άνθρωπος! Φαινόταν σπανός χωρίς να είνε και το μουστάκι του έμοιαζε με πολυδουλεμένη και χιλιοφραγμένη μικρή βοήρτα που μεταχειρίζονταν τότε για να βάνουν μπουζιά—δέν ήταν σε κοινή χρήση άκόμη το βερνίκι—στα παπούτσια! Τα μάτια του ήταν κόκκινα από το ποτι, στα φρύδια του μάτια θ' άναζητούσε κανένας λίγες τρίχες, οι όμοι ήταν λίγο άνασχηκτό, το κεφάλι του έμοιαζε με την 'Ομηρική περιγραφή του Θεσίτη.

Φορούσε μονάχα το ένα μανίκι της πατατούκας του—έτσι έλεγε το σακκάκι του—και το παντελόνι του μόλις το συγκρατούσαν ένα ζωνάρι, που δέν κατόρθωνε ποτέ να το δέση σφιχτά στην—παρ' όλη την άχάμνια—πελωρία κοιλιά του... Γιατί ήταν μπακανινασμένος και φαινόταν σάν... έγκυος ο άφιλότιμος.

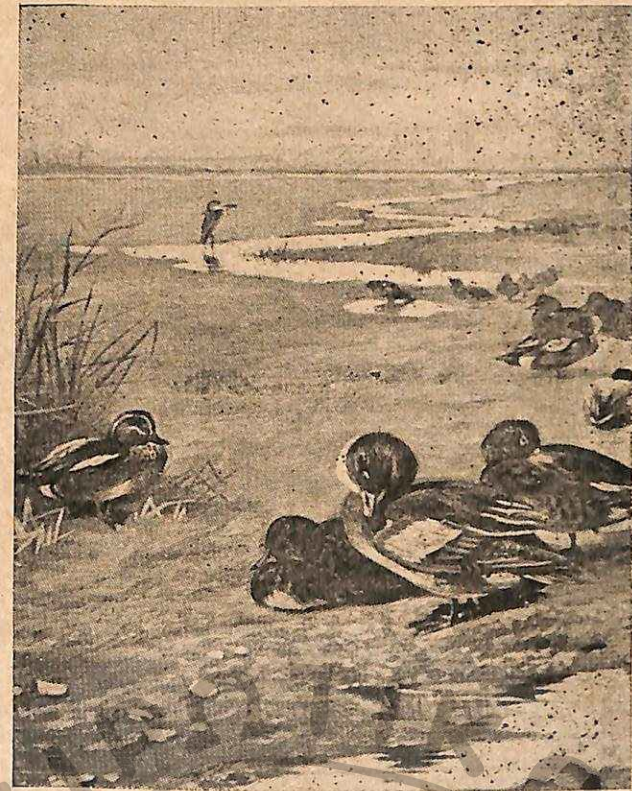
Κρατούσε μία τράπουλα διαρκώς στα χέρια κι' έκανε διάφορα ταχυδακτυλουργικά παιγνίδια. Οι εργάτες τον παρακολουθούσαν μ' άνοιχτό το στόμα. Το μεγαλύτερο κόλλο του ήταν το έξις: Παρουσίαζε σ' έναν εργάτη την τράπουλα και τούλεγε να πάη ένα χαρτί, το όποιο έβλεπαν ταυτόχρονα και οι άλλοι. "Επαίρνε κατόπιν το χαρτί αυτό, χωρίς να το δει, άνακάτευσ την τράπουλα και την πετούσε μ' όρημν άπάνω σε μία όρθη τάβλα άφου προηγούμενος έζητούσε να του δώσουν ένα μικρό καρφί. Αϊ! το χαρτί αυτό βρισκόταν καρφωμένο στην τάβλα με την παπουτσόπουλα!!

Και ενώ τα μάτια των εργατών έβγαιναν από τις κόγχες τους με την κατάπληξι που δοκίμαζαν, ο 'Αντώνης... έβγαλε δίσκο για να έξουκομώση τό... γ α λ α, δηλαδή το τσίπουρο της επομένης, άνευ του όποιου ήταν άδύνατο να... ξεπεράση το κεφάλι του, όπως έλεγε.

Κάποτε ο 'Αντώνης τα τσούγκρισε με κάποιον 'Αλέξη

που ήταν επί κεφαλής στους Κορφαίτες εργάτες. 'Ο 'Αλέξης τούκανε τον παλληκαρά κι' ο 'Αντώνης τον φοβέρισε γελώντας πως θα τον κάμη να φύγη από τον Γαλατά μαζί με την παρέα του άναλως.

Τότε και τότε ο άθεόφοβος. "Ενα άπόγιομα τον χάσαμε... Τον είδαμε μονάχα το σούρουπο να τρυπώνη στην άποθήκη του μαγαζιού μ' ένα σακκούλι γεμάτο χελώνες! Είχε οικονομώση ένα μεγάλο πηλίνο μπότι έπίσης, στο όποιο άνοιξε τρεις τρύπες, τούκοψε το κεφάλι και κόλλησε κόκκινο χαρτί από μέσα. 'Αγόρασε κατόπιν άρκετες δωδεκάδες πενταρίσια κεριά, τούκοψε στη μέση και παρεκάλεσε να μη πή κανένας τίποτε για τις

Στους βαλτότοπους του Γαλατά
λογιών λογιών υδρόβια βρίσκουν καταφύγιο

προετοιμασίες του κι' εξαφανίστηκε.

"Εκείνο το βράδυ δέν έκαμεν ο 'Αντώνης στο μαγαζί την εμφάνισή του και δέν έγινε ταχυδακτυλουργική παράσταση. Οι εργάτες μόλις έπαφιν, έπεισαν λίγη ώρα άκόμη κουβέντιασαν, τραγουδήσαν και πήγαν να κοιμηθούν στο κοντινό τριφύλλι κάτω από τις καρυδιές, όπως έκαναν πάντοτε.

Τρία τέταρτα άργότερα έγύριζαν όλοι στο μαγαζί έντρομοι... "Ετρεμαν οι άνθρωποι και δέν μπορούσαν να συνέλθουν... "Άλλοι πρόφτασαν και πήραν τα τσόλια τους κι' άλλοι πετάχτησαν από τον ύπνο τους όπως ήταν.

—Τί συμβαίνει παιδιά;

—Πάει, πάει... Το τριφύλλι που κοιμώμαστε στοίχειωσε.

—Μωρέ τί λέτε;

—Στοιχείωσε με τον άγιο... Μωρέ ούτε στιγμή δέν καθώμαστε άλλο σε τοιτό το διαολότοπο.

Περισσότερο τρομαγμένος από όλους ήταν ο 'Αλέξης ο παλληκαράς! Χτυπούσαν τα δόντια του όπως το γύφτικο σκεπάρνι στο άμυνο.

Να τί είχε συμβή:

Την ώρα που έπεσαν να κοιμηθούν οι εργάτες, ο 'Αντώνης με δυο χωριατόπουλα που τα πήρε για βοηθούς άγρυπνός σε μία ξερή σάβλα μέσα, λίγο πιο πέρα.

"Εβαλε κεριά μέσα στο μπότι, τ' άναψε, κόλλησε κι' άλλα κεριά άπάνω στις χελώνες άναμμένα και τις άπόλυσε μισή ώρα άργότερα... 'Ανέβηκε κι' αυτός με το μπότι στη

χέρια απάνω σε μια συζία κι' άρχισε να ουρλιάζει.

Ο πρώτος Κορφιάτης που ξύπνησε ήταν ο Άλξης. Μόλις είδε το τρομακτικό αυτό θέαμα και φωτιάς να περπατούν στο κορμμένο τριφύλλι—τις χελώνες με τ' άναμμένα κεριά—στραυροκοπήθηκε και τ' όβαλε στα πόδια.

—Άγιε Στυρίδωνα σώσε μας!!

Το ίδιο έγινε και με τους άλλους εργάτες που δεν είχαν πάρει το πρωτοπύρι ακόμη. Οι Ζακυνθιοί τ' όβαλαν στα πόδια φωνάζοντας τον άγιο Διονύσιο να τους σώσει και οι Κεφαλληνίτες τους ξεπέρασαν παρακαλώντας με τη σειρά τους τον άγιο Γεράσιμο!...

Οι εργάτες ξενύχτησαν στο μαγαζί... Την άλλη μέρα ήθελαν να φύγουν για την πατρίδα τους και τα καλαμπόκια θά έμεναν στο έλεος του "Υψιστου..."

Τους μαρτύρησαν όμως το μυστικό και τρόμαξαν να τους καταφέρουν να μείνουν. Δεν ξανακοιμήθηκαν όμως στο... «στοιχειωμένο» τριφύλλι κι' έδιάλεξαν κάποια αποθήκη για να κοιμούνται...

Όσο για τον Άντώνη, αυτός τώσκασε για το Μεσολόγιο και πέρασε πολλές καιρές για να γυρίσει στο Γαλατά. Ούτε οι Κορφιάτες, ούτε οι Ζακυνθιοί, μά ούτε κι' οι Κεφαλληνίτες μπορούσαν να του συγχωρήσουν το χουνέρι που παδαν έξ αιτίας του.

**

Τώρα που πηγαίνω καμιά φορά στο βασιλοκυνηγό-

Το άριστούργημα του ALPHONSE DAUDET

Ο ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΣ την ΤΑΡΑΣΚΩΝΑ

Μετάφρασις κ. ΑΛ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και όρμώντας προς το λιοντάρι έβγαλε το δίσκο από τις βασιλικές σιαγόνες του... Οι

δύο νέγροι νομίζοντας ότι είχαν να κάνουν με ένα κλέφτη, όρμησαν κι' αυτοί έναντιον του Ταρταρίνου με τα ρόπαλα ύψωμένα.

Έγκολούθησε μια τρομερή ταραχή. Οι νέγροι έκτυπούσαν, ή γυναίκες εφώναζαν, τα παιδιά έγελοῦσαν. Ένας γεροεβραίος τσαγκάρης εφώναζε από το βάθος του μαγ ζιου του: «Στόν ειρηνοδίκη, στόν ειρηνοδίκη». Κι' αυτό το λιοντάρι μέσα στο σκοτάδι του άφρισε, ένα βουχηθμό, ό δε Ταρταρίνος έπειτα από μια απεγνωσμένη πάλη, έπεσε κάτω, μέσ' στα σκουπίδια του δρόμου.

Έκείνη τη στιγμή, ένας άνθρωπος διέσχισε το πλήθος, έδωξε τους νέγρους με μια λέξη, απέμακρυνε τις γυναίκες και τα παιδιά με μια χειρονομία, έσήκωσε τον Ταρταρίνο, τον έξεσκόνησε και τον εκάθησε λαχανιασμένο σε μια πέτρα.

— Πώς! Πρίγκηψ, σεΐς είσθε; είπε ό καλός Ταρταρίνος τρίβοντας τα πλευρά και αναγνωρίζοντας τον Πρίγκηπα του Μαυροβουνίου που είχε γνωρίσει εις το βασίλει.

— Ναί, εγώ είμαι, απήντησε ό άλλος. Άλλά σεΐς τί γυρεύετε εδώ;

Ο Ταρταρίνος του εξήγησε σχετικώς και κατέληξε:

τοπον αυτόν και κάθουμι δίπλα σε κανένα «μάτι» από το οποίο αναβλύζει καθαρίο και κρύο νερό, να ξεκουραστώ, τώρα που το βάρος των χρόνων δεν επιτρέπει πια παιδιاتیκες τρέλλες, αλαφρώνει πολύ ή ψυχή μου με τις παληές όμορφες αναμνήσεις πώρχονται μέσ' στο νοῦ μου.

Και όμως ή καρδιά μου πονεί που πέρασαν τα παληά, τα όμορφα χρόνια. Έτσι παθαίνουμε όλοι και ένας σχετικώς στίχος του μεγάλου Δάντη, που τον έβούηξε ό δικός μας ποιητής Παναγιώτης Σούτσος στόν «Οδοιπόρο» του είναι αξίωμα:

«Nessum dolor mazzore
que ricordaesi del'tempo felice
nella miseria».

«Δέν υπάρχει δηλαδή, μεγαλείτερη λύπη παρά να θυμάται κανένας εύτυχισμένα χρόνια στη δυστυχία του».

Άλήθεια και για μās τα εύτυχισμένα κυνηγετικά χρόνια πέρασαν... Πονάμε που τα συλλογιζώμαστε σ' έποχή κυνηγετικής δυστυχίας. Οι όμορφες όμως αναμνήσεις των περασμένων και το ζωντανά των παληών ωρών και άδολων τύπων, μετριάζουν το κακό κι' επιδρουν στις ψυχές μας όπως ή μαργαριταρένια της νύχτας δροσιά πάνω στα φυτά και στα λουλούδια.

Πάτρα

ΜΑΚ—ΑΘΑΝ.

σαν γρήγορα. Οι άχθοφόροι ξυπόλυτοι πηδοῦσαν από βράχο σε βράχο σαν πίθηκοι. Τα κιβώτια των όπλων άντηχούσαν, τα τουφέκια έλαμπαν στόν ήλιο και όλα έως εδώ επήγαιναν καλά.

Δυστυχώς όμως, το απόγευμα τα πράγματα έχάλασαν. Ένας από τους άραπάδες που κουβαλούσαν τα πράγματα, έπαθε φοβερό κοιλόπονο γιατί έφαγε τα έμπλαστρα από το φορητό φαρμακείο του Ταρταρίνου. Ένας άλλος έπ-σε στο δρόμο μεθυσμένος από το καμφορούχο οινόπνευμα που είχε πιή. Ο τρίτος εκείνος που κουβαλούσε το λεύκωμα των ταξιδίων, θαμπωμένος από τα χρυσά στολίδια και νομίζοντας ότι κρατούσε τους θησαυρούς της Μένκας, τό έσκασε ολοταχώς.. Έπρεπε να σκεφθούν επί της καταστάσεως. Το καραβάνι έσταμάτησε και έγινε σύσκεψις κάτω από τη σκιά μιας μεγάλης συκιάς.

— Είμαι της γνώμης, είπε ό πρίγκηψ, ότι πρέπει να διώξωμε σήμερα τους μαύρους. Υπάρχει εδώ κοντά μάλιστα μια αγορά. Το καλύτερο είναι να σταματήσωμε εκεί και να αγοράσωμε μερικά γαϊδουράκια.

— Όχι, όχι, γαϊδουράκια, διέκοψε ζωηρά ό Ταρταρίνος, που ή ανάμνησις του Μαυρούλη τον έκανε να κοκκινήσει. Θα ήθελα κάτι πιό Άνατολίτικο, π. χ. αν μπορούσαμε να βρούμε μια γκαμήλα.

— Όσες θέλετε, απήντησε ή ύψηλότης του και ξεκίνησαν για την αγορά.

Έφθασαν έπειτα από πορεία ολίγων χιλιομέτρων και αγοράσαν μια γκαμήλα που εφάνη στόν Ταρταρίνο πολύ ώραία.

Τό ζώο γονάτισε και εφόρτωσαν τα πράγματα. Ο Πρίγκηψ εκάθησε στόν λαϊμό, ό Ταρταρίνος, για περισσότερο μεγαλείο εκάθησε στην κορυφή της καμπούρας ανάμεσα από τα δύο κιβώτια. Και εκεί υπερήφανος και καλά καθισμένος, αφού εχαιρέτησε πρώτα την αγορά με μια μεγαλοπρεπή χειρονομία, έδωσε το σύνθημα της αναχωρήσεως.

Καταστροφή! Έάν μπορούσαν να τον ιδούν από την Ταρασκώνα. Η γκαμήλα έσηκώθηκε, άνοιξε τα μεγάλα πόδια της και ξεκίνησε.

Ω! τρομάρα! Έπειτα από μερικά βήματα ό Ταρταρίνος άρχισε να κυτρινίζει. Αυτός ό διάβολος ή γκαμήλα εκουνούσε σαν φρεγάτα.

— Πρίγκηψ, Πρίγκηψ, επισύρρισε ό Ταρταρίνος κατάκλιτρινος και κρεμασμένος από την καμπούρα, Πρίγκηψ, ως κατεβούμε... αισθάνομαι... αισθάνομαι ζαλάδα.

Αδύνατον! Η γκαμήλα ξεκίνησε και τίποτα πια δέν μπορούσε να την σταματήσει.

Όσο γραφικό και αν ήτο το καινούργιο υποζύγιο, οι κυνηγοί των λεόντων ήναγκάσθησαν να κατεβούν λόγω της ζαλάδας και να εξακολουθήσουν τον δρόμο τους πεζοί, όπως και πριν.

Τό καραβάνι έπροχωρούσε τώρα ήσυχα προς Νότον με μικρούς σταθμούς. Επί κεφαλής ευρίσκετο ό Ταρταρίνος, στο τέλος ό πρίγκηψ και στη μέση ή γκαμήλα με τα κιβώτια όπλων.

Η πορεία αυτή διήρκεσε ένα μήνα. Επί ένα μήνα ό άτρόμητος Ταρταρίνος περιεπλανάτο στην άπέραντη πεδιάδα του Σελίφ ζητώντας τα άνύπαρκα λιοντάρια. Και έπειδή ή τέντα δέν έννοούσε ακόμα ν' άνοίξη και ό συμπυκνωμένος ζωμός να λυώση, το καραβάνι ήτο αναγκασμένο να σταματήσει κάθε βράδυ εις τα διάφορα χωριά.

Άκόμα όμως να βροῦν λιοντάρια.

Παρ' όλ' αυτά ό Ταρτασκωνέζος δέν απέθαρρύνετο. Έπερνούσε τις ήμέρες του ψάχνοντας τα χαμόκλαδα, χτυπώντας τους θάμνους με την άκρη της καραμπίνας του και φωνάζοντας «φροτ! φροτ!» σε κάθε τοῦφα. Έπειτα κάθε βράδυ πριν κοιμηθῆ έκανε ένα μικρό καρτέρι δύο ή τριών ωρών... Χαμένος κόπος. Λιοντάρι δέν έννοούσε να φανῆ.

Ένα βράδυ εν τούτοις κατά τās εξ ή ώρα, ένῶ το καραβάνι περνούσε ένα δάσος από σχίνους, όπου μεγάλα όρνυκια, βαρεία από την ζέστη πηδοῦσαν εδώ κι' εκεί, ό Ταρταρίνος ένόμισε ότι άκουσε αλλά πολύ μακριά, αυτόν τον θαυμάσιο βουχηθμό, που

Ο Ταρταρίνος καβάλησε στη καμπούρα της γκαμήλας

είχε άκούση τόσες φορές εις την Ταρασκώνα πίσω από τις παράγκες του θηριοτοφείου Μιταίν.

Στην άρχή ό ήρωας ένόμισε ότι όνειρευεται, αλλά σε λίγο, μακριά πάντοτε αν και πιό ευδιάκριτα, οι βουχηθμοί ξανάρχισαν.

Απ' όλα τα σημεία του όρίζοντος άκουσε τότε τα σκυλιά των συνοικισμών να ουρλιάζουν, ακόμα δε και ή καμπούρα της γκαμήλας που έτρεμε από τον φόβο, έκανε ν' άντηχούν οι κονσέρβες και τα κιβώτια των όπλων. Δέν υπήρχε άμφιβολία. Ήταν λιοντάρι. Γρήγορα γρήγορα έτοιμάσθηκε για το καρτέρι, γιατί δέν είχε καιρό για χίσιμο.

Έκεί κοντά υπήρχε ένα μικρό τέμενος με άσπρο τροῦλλο.

Ο Ταρταρίνος εκκατέστησε εκεί τον Πρίγκηπα και την γκαμήλα, και κατόπιν άρχισε να ψάχνει για κατάλληλο μέρος δια καρτέρι. Ο πρίγκηψ θέλησε να τον συνοδεύση αλλά ό Ταρταρίνος δέν έδέχθη. Ήθελε ν' αντιμετώπιση το λιοντάρι μόνος του. Έν τούτοις συνέστησε εις την ύψηλότητά του να μη απομακρυνθῆ, και δια λόγους προνοίας, του ένεπιστεύθη το ποτοφόλι του άρεκέτα γεμάτο, γιατί εφοβείτο μήπως ξεσχισθῆ από τα νύχια του λιονταριού. Έπειτα απ' αυτό, ό ήρωας έπήγε στο καρτέρι του.

(Ακολουθεί)

Στις ακροποταμιές με τὰ πρώτα κρύα

Κυνηγοὶ τοῦ Πειραιῶς στὰ Λεγραινά

Στις ἀπότομες κορφές τῆς Σερύφου

ΚΥΠΡΟΣ.—Χρονιάρικο ἀρσενικό ἀγριοκάταιο τοῦ εἴδους Κυπριακοῦ Αἰγάγρου. Συνελήφθη μόλις ἐγεννήθη ὑπὸ βοσκῆς τῆς Βασιλικῆς Μονῆς τοῦ Κύκκου. Ἐκτοτε ζῇ ὡς τρέφιμος τῆς Μονῆς ἀφ' οὗ ἐθήλασεν ἐπὶ αἰγὸς τοὺς πρώτους μῆνας. Εἶναι τόσο ἡμερο, ὥστε τὸ ταΐζει ὁ Παν. Ἡγούμενος Κλεόπας ὑπὸ τὰ βλέμματα ποιμενικοῦ σκύλου

ΤΡΙΑΔΑ - ΕΥΒΟΙΑΣ.—Ὁ κ. Σπύρος Κριεζώτης μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀρχонта, τοῦ ἐπιστάτου Κ. Κεχρῆ, τοῦ δασοφύλακος Ἀπ. Μικτρογιάννη πρὸ τῆς θύρας τοῦ Πύργου τῶν «Κριεζώτειον» μετὰ τὰ πρώτα πρωῒνά τρυγόνια τῆς 16 Αὐγούστου

Του κ. ΠΑΝΟΥ ΣΑΒΒΙΔΗ

ΑΠΟΡΤΑΡΙΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΟ

Και ήδη αφού εξητάσαμε κατά τίνε τρόπον τὰ σκυλιά συνηθίζουν νὰ φέρουν τὸ θήραμα εἰς τὴν ξηράν, θὰ ἴδωμεν κατὰ ποῖον τρόπον πρέπει τὰ σκυλιά νὰ συνηθίζον καὶ εἰς τὸ νερό.

Υπάρχουν σκυλιά τὰ ὁποῖα μὲ περισσότερην εὐχαρίστησιν ἀπορτάρουν ἀπὸ τὸ νερό, παρὰ ἀπὸ τὸ βουνό. Ἀπόδειξις εἶναι ὅτι πολλάκις ἐνῶ πέφτουν εἰς τὸ νερό καὶ πλάνουν τὸ πληγωμένο θήραμα, μόλις φθάσουν εἰς τὴν ὄχθην τὸ ἀφίνουν κάτω.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ γίνεται διὰ τὰ σκυλιά τῶν ὁποίων ἡ ράτσα ἔχει μέσα στὸ αἷμα τῆς προπάτορας ἐπιτηδες διὰ κυνήγια τοῦ νεροῦ.

Διὰ τὰ ἄλλα σκυλιά πολλάκις παρουσιάζεται ἡ δυσκολία τοῦ ὅτι φοβοῦνται τὸ νερό. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσπαθῶμεν σιγὰ σιγὰ νὰ συνηθίσουν εἴτε τὸ καλοκαίρι ὅταν ἡμεῖς λουζόμεθα παρασύροντες αὐτὰ πρὸς τὸ μέρος μας, εἴτε ῥίπτοντες μέσα εἰς δεξαμενάς εἰς τίς ὁποῖες τὸ βάθος νὰ εἶναι ὄχι περισσότερον ἀπὸ 50—60 ἑκατοστά, κυνήγια πληγωμένα τὰ ὁποῖα νὰ κινοῦνται ὥστε νὰ προκαλοῦν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σκυλιοῦ νὰ τὰ πιάσῃ.

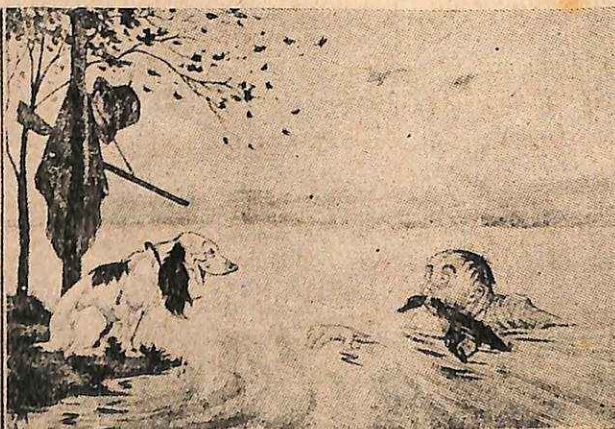
Ὅταν γίνῃ αὐτὸ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου.

Ἐπ' οὐδενὶ ὅμως λόγῳ πρέπει ἓνα σκυλὶ τὸ ὁποῖον φοβάται τὸ νερό νὰ τὸ σπρώχνωμεν νὰ πέσῃ μέσα καὶ ἰδίως ὅταν ἡ θάλασσα εἶναι ταραγμένη ἢ ὅταν τὰ νερά εἶναι πολὺ βαθειά.

Διατρέχοντες τότε τὸν κίνδυνον ἀντὶ νὰ μάθῃ τὸ σκυλὶ, νὰ φοβηθῇ τελειωτικὰ καὶ τότε ποτὲ δὲν θὰ συνηθίσῃ νὰ πέφτῃ εἰς τὸ νερό καὶ νὰ φέρῃ τὸ κυνήγι.

Ὅταν λαθεύει ὁ σκύλος...

...τὸν δασκαλεὺν ὁ κυνηγός...

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ τέλει ἀπορτάρισμα εἰς τὸ νερό εἶναι χάρισμα ὀλίγων σκυλιῶν, διότι τὰ σκυλιά αὐτὰ πρέπει νὰ ἀγαποῦν τὸ κολῦμπι καὶ νὰ συνηθίσουν εἰς ὅλες τίς πονηρίες τῶν κυνηγιῶν τοῦ νεροῦ τὰ ὁποῖα πληγωμένα ἰδίως πολλοπλασιάζουν τίς πονηρίες μὲ μεγάλες βντιές καὶ μὲ ἓνα σωρὸ ἄλλα κόλπα διὰ νὰ γλυτώσουν τὸν διώκτην.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν τὰ σκυλιά συνηθίσουν εἰς τὸ νὰ φέρουν τὸ κυνήγι ἀπὸ τὸ νερό, πρέπει νὰ καταβάλωμεν φοβερὰν προσοχὴν τὸν χειμῶνα, διότι ἡμποροῦμε εὐκολότατα νὰ καταστρέψωμε ἓνα σκυλὶ καὶ νὰ τὸ χάσουμε ἀπὸ κρυολόγημα ἐὰν τὸ ἀφίσωμεν ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ψάξιμο πολλῆς ὥρας εἰς τὸ βουνό, νὰ πέσῃ σὲ κρύο νερό ἀμέσως. Θὰ κερδίσωμε μὴ πάπια ἢ μία μπεκάτσα, ἀλλὰ 50 ο)ο διατρέχοντες τὸν κίνδυνον νὰ χάσουμε ἓνα καλὸν σύντροφο.

Τὸ ὀλιγώτερον τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ πάθῃ ἓνα σκυλὶ εἶναι μία ψύξις τῆς ὁποίας συνέπεια εἶναι ἡ μόρβα ἢ τῦφος ἢ νεφρίτις ἢ πυματίωσις.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὸ τριῶν ἐτῶν δὲν ἀντελήφθην κυνηγιῶν πέρδικας εἰς Κιλκίς, ὅτι ἐμπρὸς μας εὗρισκετο ἓνα μικρὸ ἔλος.

Τὸ σκυλὶ—ἓνα θαυμάσιο Λάβερακ-Σέττερ—ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ὥρες κυνήγι εἰς τὸ βουνό, μόλις εἶδε τὸ νερό ἔπρσε μέσα καὶ δὲν ἔννοοῦσε νὰ βγῇ διότι εὗρισκε δροσιὰ.

Τὸ βράδυ τὸ σκυλὶ αὐτὸ ἠρνήθη νὰ φάῃ. Τὴν ἐπομένην ἐξεδηλώθη ἀθρόα αἱματουρία καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ὑπέκυψε εἰς ἓνα δξύτατον τυφὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ σώσῃ.

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἐπιβάλλεται ἓνα δυνατὴ ἐντριβὴ μὲ ἀλκόολ καὶ σκέπασμα καλὰ τοῦ σκυλιοῦ εἰ δυνατόν δὲ σκέπασμα μὲ ἓνα ρούχο διὰ νὰ προκαλέσῃ ἐφίδρῳσιν καὶ τοιουτοῦτοπῶς νὰ ἐπέλθῃ ἀντίδρασις εἰς τὸ ἀπότομο κρυολόγημα.

Βεβαίως ὑπάρχουν σκυλιά, ἰδίως εἰς τὰ χωριά, ὅπου πηγαίνουν κυνήγι, σκληραγωγῆνα, διὰ τὰ ὁποῖα αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ προσοχὴ θὰ ἦτο κωμική. Ἀλλὰ ἐδῶ ἡμεῖς δὲν ἐξετάζομεν τὰ πράγματα παρὰ ἀπὸ ἐπιτημονικῆς καθαρῶς ἀπόψεως.

Ἡ μελέτη μας λαμβάνει ὡς δεδομένα τί πρέπει νὰ γίνῃται, τ' λέγει ἡ Ἐπιστήμη καὶ τί λέγει ἡ λογική.

Τὸ ὅτι ἡμεῖς ἰδίως εἰς τὴν Ἑλλάδα ἓνα σκυλὶ τὸ θεωροῦμε σιδερένιο ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία «αὐτὸν τὸν ἐσκότῃ σε σὰν σκυλὶ» ἢ ἡ ἔκφρασις «αὐτὸς δουλεύει σκυλίσι» ἢ «τοῦ πετᾶς ἓνα κομμάτι ψωμὶ σὰν τὸ σκυλὶ» δείχνουν ποῖαν ἀντίληψιν ἔχομεν ἀκόμη διὰ τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐπιτυχίας ἢ τῆς ἀποτυχίας ἑνὸς κυνηγοῦ.

Καὶ τελειώνοντας μὲ τὸ ζήτημα τοῦ «ἀπόρτ» ἔχομεν μόνον νὰ προσθέσωμεν ὀλίγα λόγια δι' ἓνα ἄλλο εἶδος σκυλιῶν τὰ ὁποῖα γυμνάζουν ἰδίως οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα κυνηγοῦν διὰ τὸ δέρμα των.

Ἐπειδὴ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶναι μεγάλα ἢ ὅταν

πληγωθοῦν εἶναι ἐπικίνδυνα διὰ τὰ σκυλιά τὰ ὁποῖα τοιουτοτρόπως δὲν τὰ πλάνουν φοβούμενα, τὰ γυμνάζουν μὲ τὸ αἷμα ἑνὸς πληγωμένου ζώου τὸ ὁποῖον σύρουν εἰς μίαν ὀρισμένην ἀπόστασιν καὶ ἀναγκάζουν τὸ σκυλὶ νὰ γανγίξῃ δταν τὸ εὗρῃ.

Τὰ σκυλιά ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ καταλληλότερα εἰς τὴν Εὐρώπῃν διὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ κυνηγοῦ εἶναι τὰ Πετρίβερ διὰ τὰ ὁποῖα ὁμιλήσαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μελέτης μας.

Πάνος Σ. Σαββίδης

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Τὸ κυνήγι πού τρελλαίνει

— Καὶ τώρα φίλε μου, θὰ σοῦ δείξω ἓνα θλιβερό ἐρεῖπιο, τὴ τραγικὴ κατάντια ἑνὸς ἄλλοτε συναδέλφου σου... Προχώρησε πρὸς τὰ δυὸ πεῦκα ἐκεῖ κάτω...

Ὁ καλὸς φίλος καὶ γνωστὸς ψυχίατρος πού μὲ συνώδευε στὴ δημοσιογραφικὴ ἐρευνά μου σὲ καὶ ποιο Φρενοκομεῖο τῆς πρωτευούσης, μού ἔδειξε πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου ὅπου σ' ἓνα πάγκο ἐκάθονταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς τρελλοὺς τοῦ Θεραπευτηρίου.

Στὴν ἀρχὴ νόμισα πῶς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον θῦμα τῶν δημοσιογραφικῶν χειρογράφων. Εἶχα ἰδῇ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη πρόσωπα σημαίνοντα μὲ τὴ στολὴ τοῦ Φρενοκομείου, ἀνθρώπους μορφωμένους, θύματα κάθε εἶδους μανίας καὶ τρέλλας, ὥστε δὲν μ' ἐξέπληξε ὅτι καὶ ἓνας δημοσιογράφος θὰ δοκίμαζε τ' ἀγαθὰ τοῦ γνωστοῦ μανδύα. Δὲν εἶναι δὲ καὶ δύσκολο τὸ τέρας αὐτὸ στὸ ἐπάγγελμά μας...

— Συντάκτης εἶναι γιατρὲς, ἢ διευθυντὴς; τὸν ρώτησα.

— Μὲ παρεξήγησες. Δὲν πρόκειται γιὰ δημοσιογράφον. Εἶπα συνάδελφός σου, γιατί καὶ αὐτὸς ἦταν κυνηγός. Καὶ καλὸς μάλιστα...

Ὁ γιατρὸς ἐγνώριζε ἀρκετὰ καλὰ τὴ μανία μου στὸ κυνήγι. Φροντίζουμε λίγο πολὺ ὁ καθένας μας νὰ νοιώθουν οἱ γνωστοὶ καὶ οἱ φίλοι μας, πῶς μᾶς κρατεῖ αἰχμάλωτους μὲ τὰ θέλητρά της ἡ Ἀρτεμις.

— Πάμε νὰ τὸν δῆς, προσέθεσε ὁ γιατρὸς καὶ

θὰ σοῦ πῶ τὴν ἱστορίαν τὴν τραγικὴν τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ κυνηγοῦ...

Προχωροῦσαμε σιγὰ. Τὰ λουλούδια τοῦ κήπου μοσκοβολοῦσαν καὶ τὰ σπουργίτια κυνηγόντουσαν μέσα στὰ κλαριά. Στὴ γωνία ἐκεῖνη τοῦ κήπου βασίλευε μὴ γαλήνη, τόσο ἀντίθετη πρὸς τὴ φουρτούνα τῆς σκέψης τῶν ψυχοπαθῶν, πού λίγο παρῆκε ξεφάνταναν.

Στὸ πάγκο κάτω ἀπὸ τὰ δυὸ πεῦκα, ὁ τρελλὸς ὁ κυνηγός, ἓνας σαρανταπεντάρης πᾶνω κάτω, ἦταν σκυμμένος καὶ κατὰ προσπαθοῦσε. Δὲν ἔβλεπα ὅμως τί. Πλησιάζαμε ἀπὸ τὰ πλάγια. Ὁ τρελλὸς φαινότανε προσηλωμένος. Κατὰ μουρμουρίζε.

— Διακρίνεις μὲ ποῖα πράγματα παιδεύεται; Τώρα πράγματι διέκρινα. Πάνω στὸ πάγκο εἶχε καμμιὰ δεκαπενταριά κάλυκες ἄδειους. Καὶ στὰ χεῖρα τοῦ κρατοῦσε ἓνα χοντρὸ καλάμι, σὲ μέγεθος μπιστουτιοῦ, μ' ἓνα σπάγγο περασμένο στὴς ἄκρες. Ἦταν φαίνεται τὸ ὄπλο του.

Πλησιάζαμε ἀθρόουβα. Κατὰ ψιθύριζε, παίζοντας μὲ τοὺς κάλυκες. Προσπαθοῦσε νὰ τοποθετήσῃ στὸ κενὸ τοῦ καλάμιου ἓν ἑνὶ κάλυκα καὶ ἀφοῦ τὸ πέτυχε ἔφερε τὸ καλάμι στὸν ὦμο, ἔγυρε τὸ κεφάλι σὲ κίνηση σκοπεύσεως καὶ σημάδευε πρὸς τὰ δεξιὰ, στὴ μέση καὶ ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος μας, ψιθυρίζοντας:

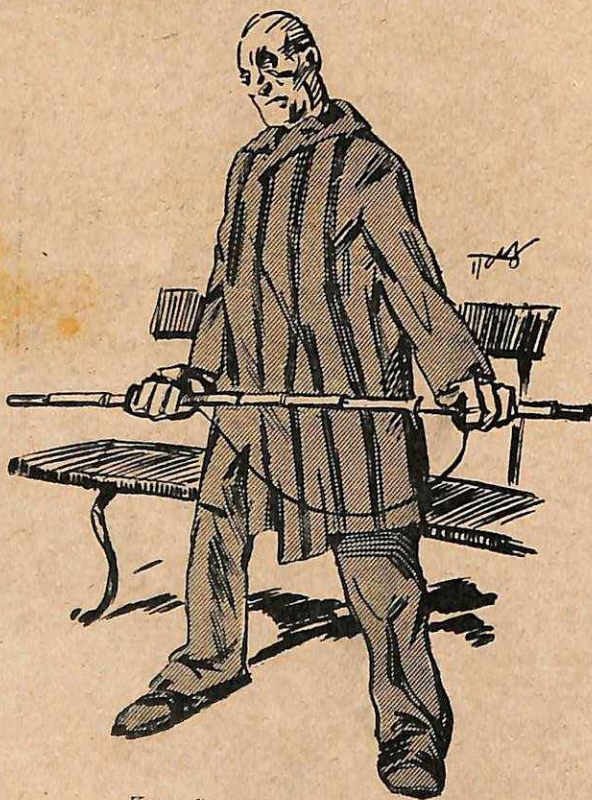
— Μπάμ... κάτω... πάρτο Σάμ. Μπάμ. πάρτο...

Μας είδε και κατέβασε τό.. καλάμι του.

— Έχει πουλιά σήμερα, κύρ Πέτρο; τόν ερώτησε ο γιατρός. Ήταν η καθημερινή ερώτησή του.

— Λιγοστά. Δύσκολα τὰ βαράω. Δεν είναι καλό τὸ μαπαροῦτι. Θὰ μοῦ στείλῃ ὁ ξάδερφός μου ὁ Κάϊ-ζερ γερμανικὸ μαπαροῦτι.. Κυνηγάμε μαζί. Ζαρκά-δια μπάμ! στὸ φτερό. Λαγούς μὴ καὶ τούμπα. Χο-εντζόλερν μαπαροῦτι. Κι' ὁ μπάμπας Θωμᾶς ὁ τορ-ναδόρος μὲ τὴ καραμπινιά τοῦ πάμπου του Που-λιάάά πάπιες, μπεκάτσες, φαζάνια, τρυγώνια. Μπάμ...μπάμ...μπάμ...Μόρτο...

Τὸ βλέμμα του ἄλλαξε διαρκῶς. Ἐπερνε μὴν

Κρατοῦσε τὸ καλάμι γιὰ ὄπλο...

ἀγριάδα ἢ φαινότανε πλάνο σὰν καὶ νὰ παρακολου-θοῦσε μακρυὰ, στὸ βάθος τῶν ἀναμνήσεών του.

Ὁ γιατρός μὲ τρόπο τοῦ πήρε τὸ καλάμι καὶ τὸ ῥιξε κάτω ἀπὸ τὸν πάγκο.

— Στὸ πήρανε κύρ Πέτρο τὸ ντουφέκι;

Ὁ τρελλὸς κῦτταξε πῶς ἔλειπε ἀπὸ τὰ γόνατά του τὸ καλάμι, πετάχτηκε πάνω, ἀγρίεψαν τὰ μάτια του, ἡ γροθιές του τεντώθηκαν καὶ ἀφρισμένα λόγια ἀσυνάρτητα βγήκαν ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Οἱ ἄτιμοι. Πάλι τὸ ντουφέκι. Μοῦ τὸ πήρα-νε, μοῦ τὸ πουλήσανε, Σταυρωτῆδες, ἄτιμοι, φο-νιάδες... Πάει κι' ὁ Σάμ. Προστυχιές, παληοκλέφτες, μ' ἀφανίσανε, μὲ πεθάνανε, τὸ σκυλί μου, τὸ ὄπλο μου... Ἐμπρός Χοετζόλερν... Ἀπάνω τους...

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βλαστημάει ἀσχημότερα, καὶ νὰ κἀν χειρονομίες στὸ κεφάλι.

Ήταν ἀξιολύπητος. Σοῦ ράγιζε τὴ καρδιά.

Ὁ γιατρός τοῦ ἔδωσε τὸ καλάμι, τὸν καθησύ-χασε, τὸν κάθησε κοντὰ στοὺς κάλυκός του καὶ μὲ πήρε καὶ τραβήξαμε.

— Μανία ἀνιάτος, μοῦ λέει περπατώντας ὁ για-

τρός. Χρόνια τώρα τὸν θεραπεύουμε, χωρὶς νὰ μᾶς δείξῃ ἔστω καὶ σχετικὴ καλλιτέρευσι.

Ἡ περιέργειά μου εἶχε γιγαντωθῇ καὶ περίμενα τὴν ἀφήγησιν ἀπὸ τὸν γιατρὸ τῆς τραγικῆς ἱστορίας τοῦ τρελλοῦ κυνηγοῦ, μὲ ἀνυπομονησία.

— Κάθε κυνηγός, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ γιατρός, κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι καὶ μανιακός. Γιατὶ καὶ τὸ κυ-νῆγι εἶναι ἀναμφιβόλως μὴ ψυχοπάθεια, μὲ ἐκδη-λώσεις τῶν σχετικῶν παθήσεων ἀναλόγως ὁργανι-σμοῦ καὶ διαθέσεως. Κατὰ τὰς ὥρας τοῦ κυνηγίου, δὲν θεωρῶ ἰσορροπημένο τὸν κάθε κυνηγὸ καὶ δὲν μοῦ κάνει κατάλληλῃ, ὅπως στοὺς πλείστους, πῶς ἓνας κυνηγὸς μορφωμένος ἢ γνωστὴς κοινωνικῆς σοβαρότητος, τουφεκίζει ἀπερίσκεπτα τὸ συνάδελφό του στὸ πέταγμα ἑνὸς πουλιοῦ ἢ ἑνὸς ἄλλου θηρά-ματος. Παύει νὰ λειτουργῇ ἡ ὁρτὴ σκέψις καὶ κυ-ριαρχεῖ τὸ ἐνστικτο, ἡ μανιακὴ κατάστασις. Σοῦ κἀνω αὐτὸ τὸ πρόλογο, γιὰ νὰ δικαιολογήσω προκαταβο-λικῶς, κάθε δλίσημα τοῦ αἵτουχου τοῦ κύρ Πέτρου πὺν γνώρισες πρὸ ὀλίγου...

Εἴχαμε φθάσει στὴ βεράντα τοῦ ψυχιατρείου. Καθίσαμε καὶ ἀνάψαμε τσιγάρο. Καὶ ὁ γιατρός συ-νέχισε.

— Τὶς δραματικὲς σελίδες τῆς ζωῆς τοῦ κύρ Πέ-τρου τίς ἔμαθα ἀπὸ ἓνα στενὸ φίλο μου καὶ συγγενῇ καὶ συγκυνηγὸ τοῦ τρελλοῦ. Ήταν ἄλλοτε ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους ἐπιπλοποιοὺς τῆς Ἀθήνας. Τὸ γούστο του καὶ ἡ τέχνη του εἶχαν ἀφίσει ἐποχὴ καὶ τὰ ἐπιπλά του εἶχαν στολίσει καὶ τὸ Πριγκηπικὸ παλάτι ἀκόμη. Ἐβγάξε λεφτὰ μὲ οὐρὰ καὶ ἡ τέχνη του ἐκτιμιότανε. Στὸ μαγαζί του δουλεύανε πάνω ἀπὸ εἴκοσι τεχνίτες. Τὰ κέντρα δὲν τὸν ἐγγώριζαν καὶ λιγοστοὶ ἦσαν οἱ φίλοι του. Ἀγαποῦσε τὸ σπῆτι του καὶ τὴ γυναικοῦλα του, πού εἶχε πάρει μὲ συνοι-κέσιο, ἀλλὰ πού τὴν ἀγάπησε σὰν ἐρωμένη. Οὔτε χαρτί, οὔτε κρασί δὲν τὸν τραβοῦσαν.

— Ἐνα ὅμως ἦταν τὸ μεράκι του, προσέθεσε ὁ γιατρός. Τὸ κυνῆγι. Μὴ μεγάλη κάμαρα τοῦ σπι-τιοῦ του ἦταν ἀποκλειστικὰ γιὰ τὰ κυνηγετικά του ἐξαρτήματα. Ὅπλοθῆκες, ὁμορφοσκαλισμένες καὶ πρακτικὰ διασκευασμένες, κρεμάστρες, ράφια, κιβώ-τια, κλουβιά, καὶ ἄλλα. Εἶχε εἰδῶν, εἰδῶν ὄπλα, καὶ διπλά καὶ τριδιπλά τὰ ἐξαρτήματά του, ἀπὸ τίς λα-στιχένιες μπότες, ὡς τὰ ἀδιάβροχα καπέλλα. Ἐξό-δευε παράδες καὶ παράδες γιὰ τὰ εἶδη τοῦ πόθου του καὶ αὐτὸ ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ παράπονα τῆς γυ-ναίκας του. Γιατὶ εἶχε καὶ ἄλλο παράπονο ἡ ὡραία γυναίκα του. Ὅτι κάθε σχόλη καὶ γιορτῇ, τὴν ἄφινε κι' ἔτρεχε μὲ τοὺς φίλους του στὸ κυνῆγι. Τὶς πε-ρισσότερες δὲ φορές, ἐξόδευε αὐτὸς καὶ μόνος τὰ ἀγωγιάτικα τοῦ ἀμαξιοῦ ἢ τῆς σουστάς. Αὐτοκίνητα δὲν ἦσαν τότε.

Κι' αὐτὰ τὰ ἔξοδα ἦσαν λεφτὰ πολλά, βγαλμένα μὲ τὸν ἰδῶτα τῆς δουλειᾶς. Γιατὶ τὸ κυνῆγι εἶναι διασκέδασι μόνον γιὰ τοὺς πλούσιους καὶ ὄχι γιὰ ὅλο τὸν κόσμον. Κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι ἓνα ἔξοδο χωρὶς ἀπόδοσι.

Γιατὶ ξεδεύει κανεὶς σὲ ὄπλα, σὲ φυσίγγια, σὲ μεταφορικὰ μέσα κλπ., καὶ ἅμα σκοτώσει τέσσερα πέντε πουλιά, τὰ μοιράζει κι' αὐτὰ στοὺς γνωστούς του καὶ τὰ ἔξοδα μένουν ἔξοδα.

— Ἡ μήπως ἔχω λάθος; μοῦ λέγει.

Βέβαια δὲν εἶχα ἀντίρρηση στὶς τετράγωνες αὐ-τὲς σχέψεις τοῦ γιατροῦ, δεδομένου μιλίστα πῶς κάθε μισθωτός, πολλὰς φορές τίς Κυριακὰς πού

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Η ΕΓΓΛΕΖΑ ΚΙ' Ο ΛΑΓΟΣ

Στὸ καιρὸ πού ἡ γυναῖκες δὲν εἶχαν ἔτσι πολὺ ἐξελιχθῇ σὲ τέτοια ἀνδροπρεπῇ ὀντάρια ἀλλὰ ἦσαν γυναῖκες, ὅπως τίς ἔπλασε ἡ Φύση, πού μᾶς ἐξοκούραζιν τόσο ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ζωῆς ὅσο καὶ ἀπὸ ἐκείνους τῆς κυνηγετικῆς μας καριέρας, τότε σὰν ἓνας διάττοντας ἀστέρας, ἔλαμψε στὸ κυ-νηγετικὸ μας στερέωμα, μὴ Ἑγγλέζα σπορτοῦμαν, πού ἔμοιαζε σὰν νεράιδα τῶν παραμυθιῶν στὴν ὁμορφιά καὶ στὴ χάρη, καὶ πού καταστάλαξε στὸν τόπο μας, σὰν συνεπαρμένη ἀπὸ τίς φυσικὲς καλλο-νές, καὶ ἀπὸ ἓνα ἀπροσδιόριστό της πάθος γιὰ τὸ κυνῆγι.

Τὴ ἀναστάτωση στὴν κοινωνία τοῦ νησιοῦ μας, μὴ ἡ γυναίκα νὰ κυνηγᾷ...! Ὅλοι τὴν κυττοῦσαν σὰν φαινόμενο καὶ μερικὲς γοηυτικὲς βλέποντάς την, ἔ-καναν τὸ σταυρὸ τους, θὲς γιὰ τὴν ἐξωτικὴ ὁμορφιά της, θὲς γιὰ μὴ προχωρημένη ἐξέλιξι, πού ἔβλεπαν καὶ δὲν ἐννοιοῦσαν καὶ ἀκόμα ἴσως νὰ φοβῶνταν... Κακόμοιρες γοηυτικὲς, πού νὰ ζούσατε καὶ νὰ βλέ-πατε...

Κι' ὅπως οἱ νυχτοπεταλοῦδες, τραβοῦνται καὶ γυρίζουν μαγνιτισμένες ἀπὸ τὸ φῶς, πού ἀνάβει ἐκ-φρονὺ μέσα στὸ σκοτάδι, ἔτσι κι ἡ μὲις συνεπαρμένη ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς ξένης μας, τὴν τρυγυρίζαμε στὰ διάφορα πουλοκύνηγα, ἐκλιπαρόντας πότε μὴ γαλανὴ ἀχτίδα ἀπὸ τὰ γλυκά της μάτια, καὶ πότε ἓνα ἀνθισμένο χαμόγελο ἀπὸ τὸ κοραλλένιο της στό-μα, πού ἤξερε πότε ν' ἀρωματίζῃ τίς στιγμὲς μὲ λό-για γλυκά καὶ πότε νὰ σὲ ρίχνῃ στὴν ἄβυσσο ἑνὸς πόνου...

βγαίνει στὸ κυνῆγι, ξεδεύει τὰ λεπτὰ δυὸ καὶ τριῶν πολλὰς φορές μεροκαμάτων του, χωρὶς κἂν ἀπόδοσι ὕλικη.

— Ἡ ἡμέρες τοῦ κυνηγίου, ἐσυνέχισε ὁ γιατρός, ἄρχισαν νὰ μὴ περιορίζωνται στὶς σχόλες καὶ τίς γιορτὲς καὶ πολλὰς φορές ὅταν κάποιος ἤρχετο καὶ τοῦ ἀνέφερε πῶς πῆσαν μπεκάτσες στὸν Κοκκιναρὰ ἢ ὁρτύκια στὰ Λεγγρανὰ, παρατοῦσε τὴ δουλειά του καὶ τὸ μαγαζί του καὶ τραβοῦσε κατὰ 'κεῖ. Μὲ τὴ τακτικὴ ὅμως αὐτὴ καὶ ἐπειδὴ τὸ κυνῆγι τότε δὲν εἶχε περιορισμοὺς ὅλο τὸ χρόνο, ἡ δουλειὰς ἄρχισαν νὰ λιγοστεύουν καὶ οἱ πελάτες νὰ δυσχεραστοῦνται. Σιγὰ σιγὰ οἱ δουλειὰς ἀραιώσαν, τὸ προσωπικὸ λι-γότευε, ἡ γκρίνια στὸ σπῆτι μεγάλωνε καὶ τὰ πρῶτα μικροχρέη ἐσημειώθηκαν στὰ κατάστητα τοῦ κύρ Πέτρου. Δὲν ἄργησε δὲ νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἡμέρα πού οἱ δανεισταὶ σήκωσαν ὅτι εἶχεν ἀπομείνει στὸ μα-γαζί καὶ βάλανε χέρι καὶ στὰ ἐξαρτήματα τῆς κα-ταστρεπτικῆς ἀπολαύσεως τοῦ ἐπιπλοποιοῦ.

Καὶ μαζί μὲ τὸ χάσιμο τοῦ μαγαζιοῦ του, ἔχασε καὶ τὴ γυναίκα του πού ἀγαποῦσε τρελλὰ, γιατί αὐτὴ δὲ μπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ στὴ στέρησι, καὶ τὸν παρά-τησε καὶ ξαναγύρῃ σὲ τὰ γονικά της.

Ὁ γιατρός σταμάτησε γιὰ λίγο σκεπτικός. Καὶ συ-νέχισε κατόπιν.

— Ὅσο κι' ἂν βρισκότανε στὸ βάραθρο, κατα-χρεωμένος, χωρὶς οἰκογένεια, χωρὶς πάγια δουλειά, κατόρθωνε νὰ πηγαίνῃ μ' ἓνα δίκαννο πού τοῦ εἶχε μείνῃ στὸ κυνῆγι τίς Κυριακὰς. Τὸ κυνῆγι ἦταν χα-

Κι' ἔτσι πλέκτηκε ὁ θοῦλλος, πῶς ἔχχωρα ἀπὸ τὴ θαυμασία ὁμορφιά της, ἦταν καὶ μὴ σπουδαία κυνηγός, πού δὲν τῆς ἔμπαινε κανένας μας, γιατί ἡ αὐταπάτη εἶναι ἀνθρώπινη ψευ-δαίσθησι, σὰν ἡ βίασι τῆς στηρίζε-ται σὲ καὶ ὁμορ-φο καὶ ὀνειρεμέ-νο. Ποιὸς λοιπὸν θὰ ἔλεγε τὸ ἐναν-τίον, ἀφοῦ ἦταν ἡ κοινὴ στὴ σκέ-ψι μας ἐρωμένη;

Ἐτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν κάποτε μερικοὶ ἀπὸ τὴν παρέα, βαρυστημένοι ἀ-πὸ τὸ πουλοκύν-ηγο πού ἄρχιζε τὰ χάνῃ τὸ ἐνδια-φέρον του, πρό-τειναν νὰ πηγαί-ναμε μὴ μέρη γιὰ λαγοπαγᾶνα, ὅπου, ὅπως ἔλε-γαν οἱ εἰδικότε-ροι, οἱ λαγοὶ εἶχαν στήσει χορὸ, μέσ' τὰ θυμάρια

Μᾶς ἦρθε μὴ Ἑγγλέζα μὲ κυνηγετικὴ μανία...

σίσιν γι' αὐτόν. Τέσσερες φορές κατόρθωσε νὰ ξανα-νοίξῃ τὸ μαγαζί του καὶ νὰ στρώσῃ γιὰ λίγο καιρὸ τὴ δουλειά του, κι' ἄλλες τόσες τοῦ τὸ κλείσαν οἱ δανειστές του. Ὅτι τοῦ περισσεύε, τὸ ἔδενε στὸ κυνῆγι. Στὴ τελευταία φορὰ, ἓνας ἀπὸ τοὺς δανει-στές του, πού τὰ εἶχε φτιάσει καὶ μὲ τὴ γυναίκα τοῦ κύρ Πέτρου, ἔκανε κατάσχεσι καὶ στὸ θαυμάσιο σκυλί καὶ στὸ ὄπλο τοῦ κύρ Πέτρου. Λένε λοιπὸν πῶς τὴ στιγμὴ πού τοῦ πέρανε τὰ ἐξαρτήματα τῆς ἀπολαύσεώς του, χτύπησε τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο, κλαίγοντας καὶ φωνάζοντας. Στὴ θλιμμένη στάσι ἔμεινε γιὰ λίγο, κι' οἱ γειτόνοι πού πῆγαν ἀργότερα νὰ τὸν ἰδοῦν, τὸν σήκωσαν μὲ θολὴ τὴ σκέψι, μὲ παραλογοισμούς, τρελλό...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὠδηγοῦσαν τὸν κύρ Πέτρο στὸ κελί του. Περνοῦσε σκυφτός, γερασμένος, τέ-λειο ἐρείπι.

Θῶμα τῆς ἀσυγκράτητης μανίας του. — Θὰ ἤθελα, κατέληξε ὁ γιατρός, νὰ ἔδειχα τὸ ἐρείπι αὐτὸ σ' ὅλους τοὺς κυνηγούς. Καὶ νὰ τοὺς φώναζα μὲ πόνο. Νὰ μὴν ἀφίνωνται νὰ τοὺς κυ-ριεύῃ ἡ μανία τοῦ κυνηγίου. Νὰ νοιώθουν τὸ κυ-νῆγι σὰν ἀθλημα, σὰν ἓνα εὐχάριστο σπῶρ, ὄχι ὅμως καὶ νὰ ν' ἀφοσιώνονται μὲ ὅλη τὴ ψυχὴ τους, μὲ ὅλο τους τὸ **Εἶναι**. Γιατὶ εἶναι ἐπικίνδυνον, εἶναι φοιχτὸ ν' ἀφίγῃ κανεὶς τὸν ἑαυτὸ του, στὸ πάθος τοῦ κυνηγίου... Εἶναι τρομερὸ!!

Καὶ οἱ τελευταῖες λέξεις βούιζαν σι' αὐτιά μας.

— Εἶναι τρομερὸ!!!

ΑΛΕΞΠΗΡ

και στους σκοίνους των βουνοπλαγιών του «Σκοπού».

Δεν εφτάσαμε δὲ καλὰ καλὰ νὰ σκεφτοῦμε τὴν τὸλμημα θὰ κάναμε, νὰ πηγαίναμε γιὰ λαγὸ, δόπο-
ταν, ἕνα ἀγγλικὸ, «Θέλω» πετάχτηκε στὴ μέση καὶ
μᾶς ἔκοψε τὴ φόρα τῶν ἐνδοιασμῶν μας... Καὶ ὅλοι
μας, γιὰ νὰ φχαριστήσουμε τὴν Ἀρτέμιδά μας, δε-
χτήκαμε τὴ προσταγὴ της...

Καὶ ἕνα ἀναιδέατο χάραμα, ἐνῶ τὸ σκοτάδι
ὑποχωροῦσε στὸν οὐρανὸ, ἀφίροντας γραμμὲς, γραμ-
μὲς σὲ χρυσοπράσινα καὶ ρόδινα χρώματα, κάτω
ἐκεῖ στὴν ἀνατολή, φλογίζοντας τὸν αὐγερινό, ποὺ

σὺν νικη-
τὴς τῆς σκο-
τεινῆς ἀνέ-
βαινε καὶ
χανόταν στὰ
ὑψη, καὶ ἐ-
νῶ ἡ πύ-
χνη, μὲ τὴς
διαμαντένι-
ες τῆς δρο-
σοσταλίδες,
ἔκανε τόπο
στὸ λιγερό
κορμί τοῦ
ξανθοῦ ἐφι-
άλτου μας,
ἐκινήσαμε

Ἦθελε νὰ ξεπαστρέψῃ τοὺς λαγούς

γιὰ τὸ βουνό, ὅπου θὰ γινόταν ἡ παγάννα μὲ τὰ σκυλιά.

Λουσμένοι ἀπὸ τὴς πρωινῆς αἰθρῆς, φθάσαμε στὸν
τόπο τῆς παγάννας καὶ πιάσαμε μέσα στοὺς μωσκοβο-
λισμένους σκοίνους τὴς διάφορες γιδόστρατες, ὅπου
ὁ λαγὸς εἶχε τὴς πὺ πολλὰς πιθανότητες νὰ περᾷ
καὶ ἀμέσως ἀπολύσαμε τὰ σκυλιά, ἐνῶ ἡ γαλανό-
ξανθη θεὰ μας, καθισμένη διπλοπόδι πάνω στὸ
θυμάρη, πίσω ἀπὸ κάτι σκοίνους, μὲ τὸ ὄπλο ἔτοιμο
κεραυνοβολοῦσε τὰ γύρω τῆς καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑποτα-
κτικούς της, σὺν βασιλίσσᾳ στὸ θρόνο της !!!...

Τὰ σκυλιά ἀμέσως μπῆκαν στὸ ντορὸ τοῦ λα-
γοῦ, καὶ τὸν πῆραν τὸ κατόπι, ἐνῶ ἀκούγαμε, τὰ
ρουθονίσματά τους καὶ τὸ τρίξιμο τῶν σπασμένων
κλαδιῶν στὴ διάβα τους· καὶ ὁ καθένας μας εἶχε
ἕνα καρδιοχτύπι, σὲ ποιὸν θὰ τύχαινε νὰ ντυφε-
κίσῃ τὸ λαγὸ, ποὺ θὰ ἦταν τὸ ἐξαιρετικὸ ἐπαθλο
ἐκείνης τῆς ἡμέρας...

Ξάφνου, κάτω ἐκεῖ μὲς τῇ χαράδρᾳ, μερικὰ
πνιχτὰ γαυγίσματα αὐλάκωσαν τὸν ἀγέρα καὶ ὅσο
κύλαγαν οἱ στιγμὲς, τόσο καὶ ὀχόνταν πὺ κοντὰ
μας· τὰ σκυλιά ἔφερναν κατὰ πόδι τὸ λαγὸ· καὶ ὁ
καθένας ἐτοιμάστηκε γιὰ νὰ τοῦ ρίξῃ, ἀν τὸν ξεχώ-
ριζε πουνενί στη γιδόστρατα. Τὸ καρδιοχτύπι καὶ
ἡ ἀγωνία ἄρχισαν τὸν τρελλὸ χορὸ μέσα μας...

Καὶ ἐνῶ τοῦ καθενὸς μας ἡ καρδιά, γινόταν τόση
ῶστε, νὰ χωρέσῃ τὸ θρίαμβο ἐνὸς σκοτωμένου λα-
γοῦ, ἢ τὴ λύπη, τοῦ διασφυγμοῦ, γιὰ μιὰ ἀτεχνή ντυ-
φεκιά, στὰ μάτια τῆς πανώριας νεράιδας μας, ἔα-
φνικά, ἐνῶ ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις, στροφογύριζαν
μέσ τὸ μυαλό μας, μιὰ τρομαγμένη φωνή·

—Oh my god... κατρακύλισε παντοῦ, ὡς κάτω
στὴς χαράδρες καὶ ἔφτασε μὲ τὸν ἀντίλαλό της ὡς
ἡμᾶς.

Καὶ χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ νοιώσουμε τι ἦταν, εἴ-

δαμε, τὸν πέπλο τοῦ θρύλλου τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος,
μὲ τὴν ἀνίκητη ψυχραιμία, νὰ διαλύεται καὶ νὰ χά-
νεται σὺν καπνός, ἐνῶ τὸ λιγερό κορμί της νὰ ρί-
χνεται σ' ἕνα τρελλὸ τρέξιμο στὴν κατωφέρεια τῆς
βουνοπλαγιᾶς, καὶ τὰ σγουρόξανθα μαλλιά της ἀνε-
μοδαρμένα, πλαισίωναν τὸ κεφάλιο της μούτρο ποὺ
εἶχε τὰ θαλασσένια μάτια ὀρθάνοιχτα, ἀπὸ ἕναν
ἀκατανίκητο τρόμο...

Ξαφνιασμένοι καὶ ἡμεῖς γι' αὐτὸ τὸ ἀναπάντεχο,
τρέξαμε, ὅλοι μας, κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο ἰδιανικὸ
μας, μὴ μπορώντας νὰ ἐξηγήσουμε τι συνέβαινε.

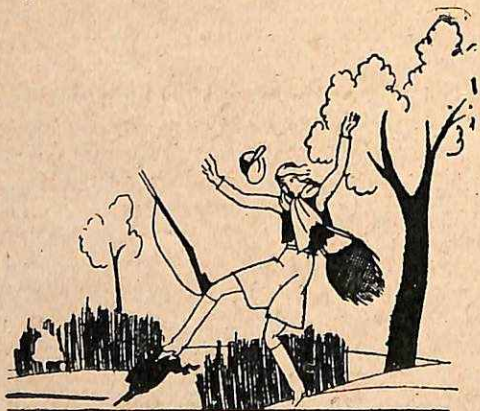
**Μπάμ !!... ἤκούσθη στὸν ἀγέρα
πλὴν, ὁ λαγὸς ἔφυγε πέτρα,
κι' ἡ Ἀρτέμιδα ἡ καυμένη
ἐτινάχθη τρομαγμένη
καὶ τὸ ἔβαλε... στὰ πόδια,
σὺν νὰ ἔβλεπε μπρὸς της... βώδια !!...**

Ἡ ἐξήγησι δὲν ἄργησε νὰ μᾶς δοθῇ· γιατί βλέ-
ποντας τὰ σκυλιά ποὺ ὥρμαγαν ἀκράτητα μὲς τὸ
ντύμα, μ' ἄγρια ἀλυχτίσματα, σκασμένα γιὰ κάτι ποὺ
πῆγε τσάμπα, καὶ ἀκόμα ἀπὸ μερικὰ λόγια ποὺ πῆ-
ραμε ἀπὸ τὴ συντροφισσά μας, καταλάβαμε, πῶς ὁ
λαγὸς, τὸ παμπόνηρο αὐτὸ ζῴνφι, στεναχωρημένος
ἀπὸ τὰ σκυλιά ποὺ τὸν ζύγωναν καὶ μὴ ἔχοντας ἄλλη
διέξοδο, ἀφοῦ τὰ πόστα τῆς διάβας τοῦ ἦταν πια-
σμένα, καὶ γιὰ νὰ χάσουν τὰ σκυλιά τ' ἀχνάρια του,
ἔκαμε ἕνα τεράστιο πήδημα ἀπὸ τὸ ντύμα στὸ σκοῖνο,
ποὺ πίσω τοῦ παραφύλαγε ἡ νεράιδά μας.

Μὰ δὲν ὑπελόγησε καλὰ... καὶ ἔπεσε ὁ κακόμοι-
ρος, πάνω στὰ γόνατα τῆς διώκτριάς του... καὶ τότε
καὶ οἱ δύο συμφωνοῦνται... τὸ βάσαν στὰ πόδια !!...
Πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ βρῆσκονται κι' οἱ δύο
στὸ στοιχεῖο τους... μὲ τὸ βιωτικὸ ἔνστικτο τῆς τρο-
μάρας τους !!...

**Κι' ἔτσι πάει ὁ λαγὸς ἀκόμα
κι' ἡ γυναῖκα μὲ τὴ ψυχὴ... στὸ στόμα !!...**

Καὶ ἀπὸ τότε, ἡ μὲν θεὰ μας ἀνεχώρησε ἀλλοῦ
σ' ἄλλους τόπους, γιὰ νὰ δρέψῃ ἐκεῖ τέτοιες κυνη-

—Oh my god!!!

γετικὲς δάφνες (!). ἡμεῖς δὲ μέيناμε στὰ κρύα τοῦ
λουτροῦ, τόσο γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἑρωτικοῦ μας σουξέ (!),
ὡς καὶ γιὰ τὴς διαστάσεις τῆς γυναικείας ψυχραιμίας !!!.

Καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ, ἀναλογιζόμενοι τὴ
διπλή μας αὐτὴ γκάφα, ἀποφεύγουμε σὺν τὴν πύ-
καὶ σιγμὴ τὴν παρέα τῆς γυναικὸς στὸ κυνήγι,
ἐνῶ, ἀπὸ μέσα μας, σὺν ἕνα βουβὸ ξεχείλισμα, ἀνε-
βαίνει καὶ πλανιέται στὴ σκέψι μας, τὸ παλὴν ρητό :
«Πῦρ, γυνὴ καὶ θάλασσα, εἶναι τὰ τρία κακὰ τοῦ
κόσμου...»

Ζάκυνθος

Φ. Γ. ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Οἱ κυνηγοὶ ὡς «σύνολον» μποροῦν νὰ διαρε-
θοῦν ἀξιόλογα σὲ πολλὰς κατηγορίες, ἀναλόγως
τῶν εἰδικῶν τῶν γνωρισμάτων.

Ἐν πρώτοις μποροῦν νὰ διαρεθῶν ἀναλόγως
τῶν κυνηγετικῶν τῶν προτιμήσεων π. χ. εἰς λαγο-
κυνηγούς, μεκατσοκυνηγούς, χονδροκυνηγούς, ὀρ-
τυκάκηδες κλπ.

Ἄλλη μεγάλη δαίρεσις εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔχει ὡς
βάσιν τὴν κυνηγετικὴν τῶν ἱκανότητά, ὅπως οἱ ἀτζα-
μῆδες ἢ μαζέττες, οἱ μέτριοι κυνηγοί, τὰ καλὰ «του-
φέκια» κλπ.

Τέλος μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μιὰ ἄλλη δαίρεσις
ἀναλόγως τοῦ τόπου τῆς... διαμονῆς τῶν. Ἐτσι ξε-
χωρίζουμε τοὺς κυνηγούς τῶν πόλεων καὶ τοὺς κυ-
νηγούς τῆς ὑπαίθρου.

Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο, περισσότερον ἐνδιαφέρον
παρουσιάζουν οἱ κυνηγοὶ τῶν πόλεων, γιατί ἀποτε-
λοῦν δυστυχῶς τὴν πολὺ μεγάλη πλειονότητα.

★ ★

Οἱ «κυνηγοὶ τῶν πόλεων» εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ
κατοικοῦν μονίμως εἰς μιὰ μικρὴ ἢ μεγάλη πόλι
ὅπου τοὺς κρατοῦν ἐκεῖ ἡ δουλειὰς τῶν...

Ἀπ' αὐτοὺς οἱ περισσότεροι δὲν ἔχουν (καὶ δὲν
μποροῦν φυσικὰ νὰ ἔχουν) οὔτε τὴν παραμικρὰν ιδέ-
αν ἀπὸ κυνήγι. Οὔτε τοὺς ἐνδιαφέρει ἄλλως τε καὶ
πολὺ αὐτὴ ἡ ἄγνοια. Αὐτοὶ εὐχαριστοῦνται ἀπλῶς
γιατὶ κάθε Κυριακὴ ἢ γιορτὴ τοὺς δίδεται ἡ εὐκαι-
ρία νὰ κάμνουν μιὰ ὥρα ἑκδρομὸν ὡς τὰ περίε

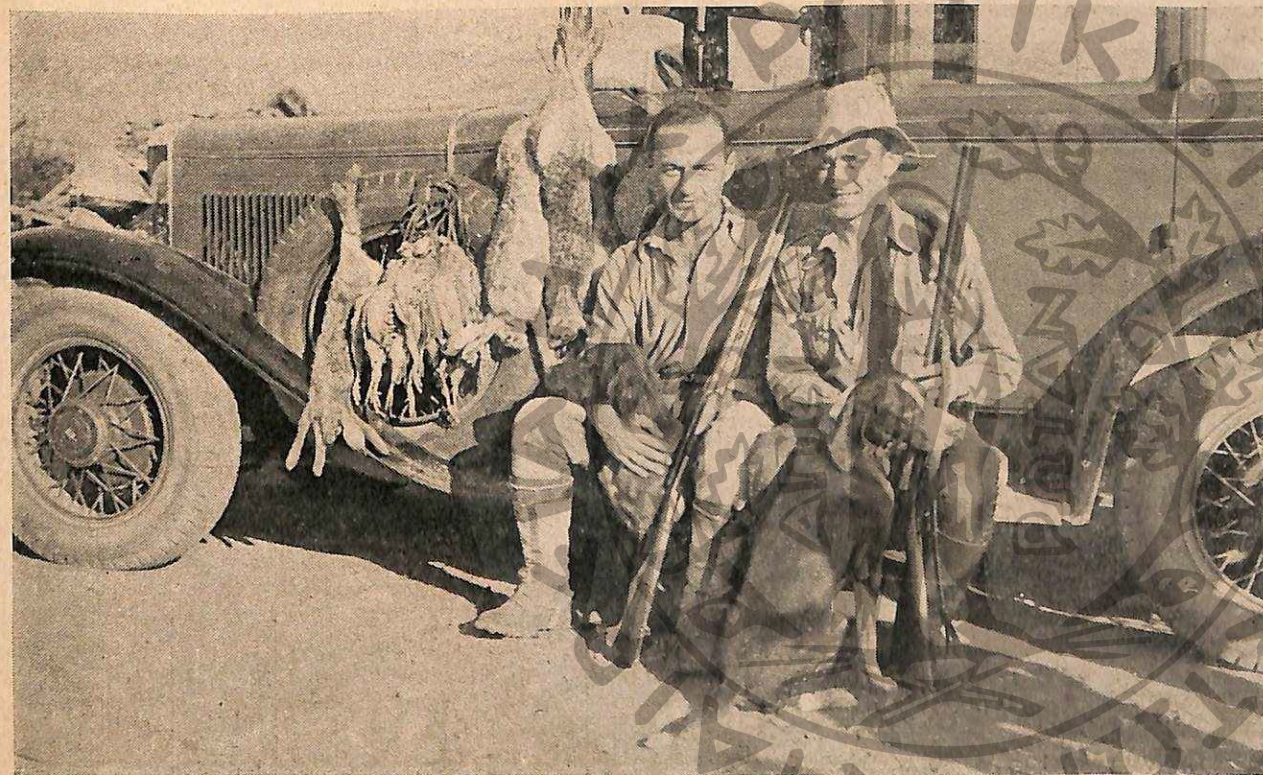
τῆς πόλεως μὲ καλὴ παρέα, καὶ ἀφοῦ ρίξουν ἔτσι
γιὰ τὸ καλὸ μερικὲς τουφεκιές, κατὰ κανόνα σὲ καθι-
σμένα μικρόπουλα, κατασταλάζουν κατὰ τὸ μεσημέρι
σὲ κανένα χάνι ὅπου τὸ ρίχνουν εἰς τὸ φαγοπότι μέ-
χρι τῆς ὥρας τοῦ γυρισμοῦ.

Συνήθως οἱ «κυνηγοὶ» αὐτοὶ δὲν καταδέχονται
νὰ ἔχουν οὔτε σκυλὶ μαζύ τῶν. Γιὰ νὰ κάνουν ἄλλως
τε; Μήπως πρόκειται νὰ κυνηγήσουν λαγούς ἢ
μεκατῆδες;

Τὸ βράδυ γυρίζουν σὶδ σπῆτι τοὺς ἐνθουσιασμέ-
νοι καὶ μὲ ἀρκετὴ εὐθυμία (ὅχι ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα
τοῦ κυνηγίου, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τὸ κρασί) γιατί ἡ
Κυριακὴ τοὺς δὲν ἐπῆγε χαμένη ἀφοῦ ἐπέρασαν τό-
σον ὥρᾳ καὶ ἀφοῦ ἐκατάφεραν νὰ περπατήσουν
τόσα χιλιόμετρα καὶ νὰ ξεμονιάσουν λιγάκι ἀπὸ τὴν
καθιστικὴν ζωὴ τῆς πόλεως.

Ἀς μὴ φανῇ καθόλου παράξενη ἡ νοοτροπία
τῶν κυρίων αὐτῶν γιατί σ' αὐτοὺς περιλαμβάνονται
ἀπαραιτήτως ἐκεῖνοι ποὺ ἔγιναν... «κυνηγοὶ» εἴτε
διὰ λόγους ὑγιεινῆς κατόπιν συμβουλῆς τοῦ γιτροῦ
τῶν ν' ἀποφεύγουν τὴν καθιστικὴν ζωὴ καὶ νὰ κι-
νοῦνται ὅσο μποροῦν εἰς τὸ ὑπαίθρου, εἴτε διὰ λό-
γους σνομπισμοῦ, διὰ νὰ μποροῦν ἔτσι νὰ διηγούν-
ται τὰ κυνηγετικά τῶν κατορθώματα, εἴτε ἀπὸ λό-
γους μιμήσεως πρὸς ἄλλους φίλους τῶν, εἴτε ἐπει-
δὴ δὲν εἶχαν ἄλλο καλλίτερο νὰ κάνουν τὴς Κυρια-
κὲς τῶν.

Αὐτὴ εἶναι τὸν τρόπον τινὰ ἡ πρώτη, ἡ πολυπληθὴς
κατηγορία τῶν κυνηγῶν τῶν πόλεων, ποὺ δὲν ἀνα-

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Οἱ διακεκριμένοι κυνηγοὶ κ. κ. Βαλεντίνος καὶ Μενελάος, μὲ τὰ τελευταῖα τρόπαιά των

κατεύεται, ευτυχώς, με τα άλλα κυνηγετικά ζητήματα.

Εκτός όμως απ' αυτούς, υπάρχουν εκείνοι που αποτελούν την δεύτεραν κατηγορίαν, αρκετά μεγάλην και αυτήν, δηλαδή όσοι έχουν κάπως μεγαλυτέρας κυνηγετικές φιλοδοξίας και οι οποίοι δεν αρκούνται εις «ἐπιόλους ἐκδρομάς και περιπάτους» όπως οί συνάδελφοί των τῆς πρώτης κατηγορίας. Ἐχουν ἤδη κάποιαν φήμην κυνηγοῦ καὶ πρέπει πάση θυσίᾳ νὰ τὴν ἐδραιώσουν καλά. Ἐτσι πολλές ἡμέρες πρὶν ξεκινήσουν γιὰ κυνήγι, φροντίζουν νὰ τὸ μάθῃ ὁλος ὁ κόσμος, ὅταν δὲ γυρίσουν, μοιράζουσι δεξιά καὶ ἀριστερὰ φαλαρίδες καὶ διάφορα ἄλλα βρωμόπαπα (πολλὰς φορὲς ἀγορασμένα) γιὰ νὰ τοὺς θαυμάσουν!

Δὲν κάνουν παρὰ παρὰ μὲ ἀνθρώπους πού νὰ μποροῦν νὰ μιλήσουν γιὰ κυνήγι. Συχνάζουν τὰ ἀπογεύματα μετὰ τῇ δουλειᾷ των σὲ ὠρισμένο καφενεῖο ἢ ταβέρνα ὅπου εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ συναντήσουν καὶ ἄλλους «συναδέλφους».

Εἰς τοὺς περιπάτους των καὶ παντοῦ ὅπου πηγαίνουν, τοὺς συνοδεύει πάντοτε ὁ σκύλος των, συνήθως ἀκαθόριστος οὐράσας (ἴσως σέτιερ-πόιντερ κ' ἀπὸ μάννα γκέικη), μεγαλόσωμος, καλοθρεμένος παρδαλὸς μὲ πολὺ μεγάλα αὐτιά καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ διὰ νὰ γαυγίσῃ πρὶν ξεκινήσῃ διὰ τὸ κυνήγι καὶ ν' ἀναγγέλῃ εἰς τοὺς ὁμοίους του τὸ εὐχάριστον γεγονός—ὅπως ἀπαράλλακτα κάνει καὶ ὁ ἀφεντικὸς του—ἀσκέτως ἂν μόλις φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ κυνηγίου ἀκολουθεῖ εἰς τὰ τακούνια τοῦ κυρίου του καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται παρὰ μόνον πῶς θ' ἀποφύγῃ κάθε ἀγκανάκι.

Μετὰ τὸ κυνήγι, ἐξακολουθεῖ πολὺς ἡμέρες εἰς τὸ συνοικιακὸ καφενεῖο ἢ ἀτελείωτος ἐξιστόρησις τῶν κυνηγετικῶν κατορθωμάτων, κατὰ τὴν ὅσον τὰ πάντα μεγαλοποιούνται καὶ ἐκατονταπλασιάζεται κάθε ἀριθμὸς, ἐκτὸς ἐκείνου τῶν ἀποτυχιῶν.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν σταματοῦν ἔως ἐδῶ. Οἱ κυνηγοὶ τῆς κατηγορίας αὐτῇ, ἐνδιαφέρονται ζωηρότατα καὶ γιὰ ὅλα τὰ φλέγοντα κυνηγετικά ζητήματα. Ἡ ἀδυναμία των ὅμως εἶναι ἡ προστασία τῶν θηραμάτων, ἀσκέτως ἂν οἱ ἴδιοι ἀκριβῶς ἐξηφάνησαν τὸν κορυθαλὸν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μικρόπουλα ἀπὸ τὸν Ἀττικὸν ὀρίζοντα.

Δὲν ὑπολείπεται πλέον παρὰ ἡ τρίτη κατηγορία—μικρὰ ἀναλογία, ἐν συγκρίσει μὲ τὰς ἄλλας δύο—πού περιλαμβάνει ἐκείνους πού ἔχουν πραγματικὰ βαθεῖα οἰζωμένο μέσα τους τὸ κυνηγετικὸ ἔνστικτο, ἀλλὰ πού ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι πραγματικοὶ κυνηγοί, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ συγκαταλέγονται καὶ αὐτοὶ στὴν μεγάλη διαίρεση τῶν «κυνηγῶν τῶν πόλεων».

Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ ἀξιολύπητοι. Ἐφ' ὅσον κατοικοῦν μόνιμως εἰς τὴν πόλιν δὲν θὰ ἐπρεπε νὰ ἀγαποῦν τὸ κυνήγι, γιὰ αὐτὰ τὰ δύο εἶναι πράγματα ἀσυμβίβαστα.

Καὶ ὅμως οἱ δυστυχισμένοι τὸ ἀγαποῦν πολὺ.

Ὅταν ἀρχίζουν τὰ φθινοπωρινὰ περὶσμάτα τῶν τρυγониῶν καὶ ὀρνυκίων, ὅταν τὸν Ὀκτώβριον μὲ τις πρώτες δροσιές σκέπτονται τὸ ὥραϊον κυνήγι τῆς πέρδικας, ὅταν ἀργότερα ἀρχίσουν νὰ ἔρχονται οἱ τσίχλες γιὰ νὰ τοὺς θυμίσουν ὅτι ἡ μπεκάτσες δὲν εἶναι μακρὰ, ὅταν μὲ τὰ γερά κροῦα βλέπουν στὸν

οὐρανὸ νὰ περνοῦν τὸ βραδάκι σὲ μεγάλα τρίγωνα πάπιες καὶ χῆνες, ὅταν περνώντας ἀπὸ τὴν ἀγορὰ βλέπουν τοὺς λαγοὺς κρεμασμένους στὴ σειρὰ, ὅταν... ὅταν, τότε σκέπτονται μελαγχολικὰ τὰ ὥραϊα κυνήγια πού θὰ ἔκαναν ἂν μποροῦσαν νὰ κυνηγήσουν ὅπως αὐτοὶ θὰ ἤθελαν.

Ἀλλὰ τὸ γραφεῖο, τὸ δικαστήριον, οἱ ἄρρωστοι, οἱ πελάτες, ἡ δουλειὰ τοὺς κροῦτουν καρφωμένους εἰς τὴν πόλιν, σὰν ἀδιαπέραστο τοῖχος μεταξὺ καθήκοντος καὶ πάθους.

Αὐτοὶ εὐχαρίστως θὰ προτιμοῦσαν τὸ δεύτερον, ἂν ἡ ἀνάγκη δὲν τοὺς ἐνέπνεε τὸν σεβασμὸ πρὸς τὸ καθήκον.

Ὑπάρχουν βεβαίως ἡ ἄδειες καὶ ἡ διακοπές, δὲν τὸ ἀρνέεται κανεὶς. Ἀλλὰ ὑπάρχουν μόνον γιὰ κείνους πού τίς δικαιούνται. Διὰ τὴν μεγάλην πλειονότητα δὲν ὑπάρχουν.

Ἐτσι μένουν ἐλεύθεροι μόνον ἡ Κυριακὴ καὶ ἡ γιορτὴ, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς δὲν ἀφιερώνονται ὅλες γιὰ τὸ κυνήγι, γιὰτὶ ὑπάρχουν αἱ οἰκογενειακαὶ καὶ κοινωνικαὶ ὑποχρεώσεις.

Κατὰ μέσον ὅρον, ἐξαιρέσει μερικῶν εὐτυχῶν θνητῶν πού διαθέτουν χρόνον καὶ χρήμα, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς κυνηγετικῆς περιόδου εἶναι ζήτημα ἂν μένουν εἰς τὸν κυνηγὸ ἐλεύθεροι 15 ἡμέρες κυνηγίου, καὶ αὐτὲς ἀκόμη δὲν μπορεῖ νὰ τίς διαλέξῃ.

Οἱ κυνηγοὶ αὐτῆς τῆς κατηγορίας εἶναι πραγματικοὶ ἥρωες, ἐμπρὸς στοὺς ὁποίους θὰ ἔπρεπε ν' ἀποκαλύπτεται ὁλος ὁ κυνηγετικὸς κόσμος.

Ἀφοῦ ἔπειτα ἀπὸ χίλιους κόπους κατορθώσουν νὰ ἀγοράσουν τὸ τουφέκι τους, νὰ βγάλουν τὴν ἀδειά τους, νὰ γυμνάσουν κουτσὰ στραβὰ τὸ σκυλί τους εἰς τὴν αὐλὴν, ὥστε νὰ τοὺς φέρνῃ ἐπὶ τέλους τὸ τοπάκι ἢ τὸ λαγοτόμαρο, ἀφοῦ ἀπὸ καιρὸ ἐκαλλιέργησαν γνωριμίες καὶ ἔκαναν κουμπιὰς σὲ διαφόρους κυνηγότοπους ὅπου ἤλπιζαν νὰ εὐχαριστηθοῦν κυνήγι, μόλις φθάσῃ ἡ κατάλληλη ἐποχὴ εἴτε γιὰ τὰ φθινοπωρινὰ εἴτε γιὰ τὰ χειμωνιάτικα κυνήγια, τότε βένεπον μὲ λύπη τους νὰ χαλοῦν ὅλα τὰ ὥραϊα σχέδια ἐξ αἰτίας τῆς δουλειᾶς των πού δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ φύγουν, ἢ τῶν οἰκογενειακῶν των ὑποχρεώσεων.

Ἐρχονται στιγμὲς πού ἡ σκληρὴ λογικὴ τοὺς ἀναγκάζει νὰ παραδεχθῶν ὅτι πρέπει ν' ἀφίσουν κατὰ μέρος τὸ κυνήγι γιὰτὶ οὔτε τὰ μέσα καὶ κυρίως οὔτε τὸν καιρὸ διαθέτουν.

Ἀναγνωρίζουν ὅτι γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς πραγματικὸς κυνηγὸς πρέπει νὰ εἶναι ἀνεξάρτητος οἰκονομικῶς, νὰ μὴ ἔχῃ οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις, νὰ ἔχῃ ὅλο τὸν καιρὸ εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ τὸ σπουδαιότερον νὰ μὴ κἀθεται στὶς πόλεις. Ἀλλὰ στὴν ἐξοχὴ σὲ ἓνα ὥραϊον κυνηγότοπον καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ ἐκεῖ μὲ ὅλη τὴν καρδιά στὴν ἀγαπημένη του ἐνασχόλησιν

ΑΛ. Α. Κ.

ΟΤΙ ΜΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΒΑΣ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

3. ΝΗΣΣΙΔΑΙ

(Συνέχεια)

14. *Nyroca fuligula* (L). *Νήσσα ἢ λοφοφόρος*. Μαυρονήσσα, μαυρόπαπο (Ἡλεία) τουμπερέκι. Ἀνάστημα 0,42 περίπου, πτερ. 0,20-0,21, ἀνοιγμα 0,73, τὰ θηλυκὰ πολὺ μικρότερα.

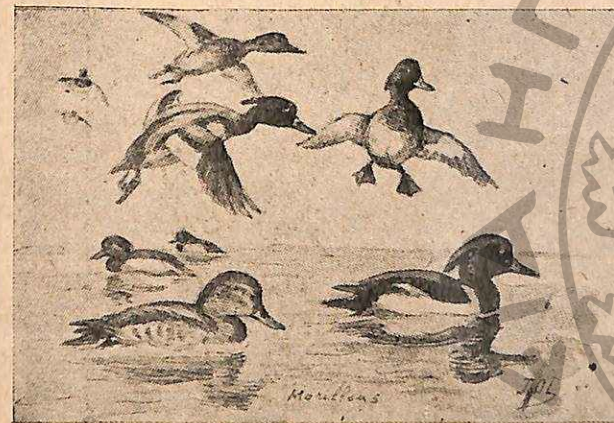
Φωλιάζει σὲ ὅλη τὴ Β. Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ. Τὸν Ὀκτώβριον μεταναστεύει νύχτα σιὰ Νότια, μέχρι Ἀφρικῆς. Ἀγαπᾷ καὶ γλυκὰ νερά καὶ θάλασσα, βουτᾷ περὶ φημα καὶ προτιμᾷ ζωικὴ τροφή.

Κεφάλι καὶ λαιμὸς στὰ ἀρσενικά μαῦρα μὲ μεταλλικὴ πορφύρωπὴ ἀνταύγεια, ὅλη ἡ ράχη ὡς πίσω μαυρηδερὴ μονόχρωμη, γαλόνι ἄσπρο στενὸ, πλευρὰ ἄσπρα, στὰ θηλυκὰ ὑπόξανθα μὲ ραβδώσεις. Τὰ πούπουλα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ μακρουλά, σχηματίζουν ἓνα πλοκάμι.

Σὲ μᾶς παρατηρεῖται ὡς διαβατικὸ κυρίως, ἀλλὰ ἀρκετὲς καὶ ξεχειμωνιάζουν ἐδῶ. Ἡ φωνὴ τους ἓνα ἡχηρὸν *κάρρ, κάρρ-κάρρ*, ἀκούγεται ἔντονα τις νύχτες ὅταν περνοῦνε. Τὸ κρέας τους ἀπαίσιο, δὲν τρώγεται.

15. *Nyroca marila marila* (L). *Νήσσα ἢ Μαρίλα* (μαρίλα ἀρχ. ἑλλ. = καρβουνόσκονη, τεθὲν γιὰ τὸ χρῶμα τοῦ πούλιου). Ἀνάστ. 0,45, πτερ. 0,225, ἀνοιγμα 0,75. Μοιάζει πολὺ μὲ τὴν προηγούμενη, μὲ τὴν ὁποία συχνὰ τὴν συγχίζουν, ἀλλὰ ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ πλοκάμι, τὸ ὁποῖον αὐτὴ δὲν ἔχει, καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτήτερη στὸ χρῶμα ράχη. Κεφάλι καὶ λαιμὸς μαῦρα στὰ ἀρσενικά μὲ πρασινωπὴ μεταλλικὴ ἀνταύγεια, πλευρὰ κάτασπρα, στὰ θηλυκὰ ρουσσοξανθα. Γαλόνι ἄσπρο.

Οἱ συνήθειές της σὰν τῆς προηγούμενης ἂν καὶ αὐτὴ προτιμᾷ τὰ ἄμυρὰ νερά, ὅπου τρώει κάθε

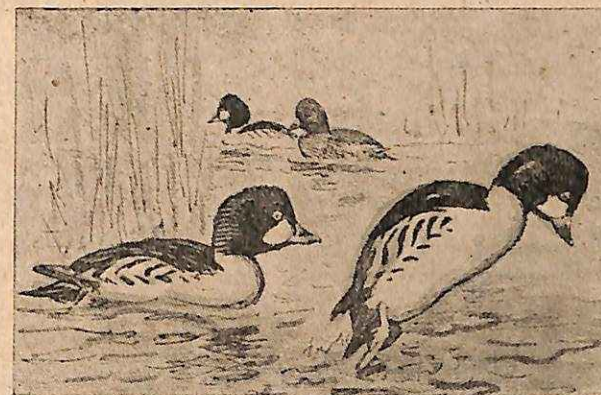
Nyroca fuligula—*Νήσσα ἢ λοφοφόρος*

λογῆς κοχυλᾶκια καὶ μαλάκια βουτόντας βαθεῖα καὶ μένοντας καὶ δύο τρία λεπτὰ μέσα στὸ νερό. Στὰ μέρη μας ἔρχεται τὸ χειμῶνα ἀλλὰ ὄχι πολὺ συχνά. Τὸ κρέας της πολὺ μέτριο ὡς φαί.

16. *Bucephala clangula* *Clangula* (L). *Νήσσα ἢ*

Βουκεφάλας. Γαλαντζί. Ἀνάστ. 0,43, πτερ. 0,22, ἀνοιγμα 0,75 τὰ θηλυκὰ πολὺ μικρότερα. Πιθανῶς τὸ «Γλαύκιον» τῶν ἀρχαίων, καλούμενον ἔτσι κατὰ τὸν Ἀθήναιον «διὰ τὴν τῶν ὀμμάτων χροῖαν».

Φωλιάζει στὰ βόρεια τῆς γῆς μέχρι τοῦ ὀρίου τῶν κωνοφόρων, μερικὲς καὶ σὲ ἀρκετὰ μέρη τῆς Μέσης Εὐρώπης. Τὸ χειμῶνα μεταναστεύει ἰοτιώτερα

Bucephala clangula clangula
Νήσσα ἢ Βουκεφάλας

μέχρι τῶν παραλίων τῆς Μεσογείου. Κεφάλι χοντροκάματο, μὴ πιδ κατὰ πλάτι, οὐρὰ μακροὺν σὲ σχῆμα ἐμβόλου. Κεφάλι πρασινόμυρο στὰ ἀρσενικά καθὼς καὶ ἡ ράχη ὡς πίσω στὴν οὐρὰ, λαιμὸς, πλευρὰ, κοιλία ἄσπρα. Ἀνάμεσα μάτι καὶ μύτη μιὰ βούλα ἄσπρη. Τὰ θηλυκὰ κεφάλι κακαστανόπο, τὸ ἄλλο κορμὶ σταχερὸ μὲ ἀσπριλάδες.

Τὶς ἀναγνωρίζει κανεὶς ἀπὸ μακρὰ ἀπὸ τὸ χοντροκάματο κεφάλι τους μὲ τὴν ἄσπρη βούλα στυπλά. Τὸ χειμῶνα ἀγαποῦνε τὰ ἄμυρὰ νερά, τρῶνε κοχυλᾶκια, ψαράκια καὶ κάθε λογῆς μαλάκια καὶ εἶναι περίφημοι βουτηχτάδες. Κρέας ὄχι καλόν.

17. *Clangula hyemalis* (L). *Νήσσα ἢ χειμῆριος*. Ἀνάστ. 0,40-0,55 (ἡ οὐρὰ τοῦ ἀρσενικοῦ φτάνει συχνὰ τὰ 0,22), πτ. 0,23, ἀνοιγμα 0,70-0,75. Φωλιάζει στὶς ὑπερβόρειες ἀρκτικές χώρες, ἀνεβαίνοντας ψηλότερα πρὸς τὰ πόλικα ἀπὸ κάθε ἄλλη πάπια.

Τὸ χειμῶνα κατεβαίνει στὴ Μέση Εὐρώπῃ. Ἀπὸ τὸ Βέλγιο καὶ κάτω πολὺ σπάνια. Ἐξαιρετικὰ σπάνιες ἐμφανίσεις κατὰ καιροὺς στὴ Β. Ἑλλάδα, μὲ μεγάλες βαρυχειμωνιές.

Κύριος χρωματισμὸς ὑπόλευκος τὸ χειμῶνα. Μία καστανὴ λουρίδα ἀπὸ τοὺς δύο ὅμους ἐνώνεται στὴ μέση τῆς ράχης καὶ φτάνει ὡς τὴν καστανόμυρον οὐρὰ. Πτερόνυχα καστανόκκινα. Μύτη κοντόχοντρη.

Τρέφεται μὲ ζωικὴ κυρίως τροφή καὶ βουτᾷ σὲ μεγάλα βάθη. Τὸ κρέας της δὲν τρώγεται.

18. *Oidemia fusca fusca* (L). *Οἰδημία ἢ μεξίλων*. (Τὸ Οἰδημία ἐπλάσθη ὀμι δοκίμως βέβαια, ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον ἑλλ. οἰδημα=πρήξιμο, εἰς δὴλωσιν τῆς μεγάλης καὶ χονδροκάμωτης μύτης τῆς πάπιας

αυτής, πού φαίνεται σάν προσημένη). 'Ανάστ. 0.53, φτερ. 0.28, άνοιγμα 0.95.

Φωλιάζει στις άρктиκές χώρες της Εύρώπης και της Δ. 'Ασίας. Τό χειμώνα κατεβαίνει νοτιώτερα. Στα μέρη μας σπανίως εμφανίζεται. 'Η εμφάνισις της προσημαίνει βαρύντατη χειμωνιά.

Μαυρηδερή όλη με ένα μεγάλο άσπρο γαλόνι στις φτερούγες, τὰ θηλυκά και με μιὰ βούλα άσπρη πλάι στο μάτι, είναι περίφημος βουτηχτής και αυτή και γρέφεται με ζωϊκή αποκλειστικά τροφή.

19. *Oidemia nigra, nigra* (L.). *Οιδημία ή μελανειμονοῦσα*. Φωλιάζει όπως ή προηγούμενη και είναι κυρίως πουλι της θάλασσας. Τό χειμώνα συ-

Nyroca marila marila
Νήσσα ή Μαρίλα

χνή στα ΒΔ παράλια της Εύρώπης, κατεβαίνει κάποτε και νοτιώτερα. Στην Ελλάδα σπανιότατες εμφανίσεις. Φτέρωμα σκουρόμαυρο όλο, μύτη και ίρις κόκκινα. Κρέας άπαίσιο.

4. ΠΡΙΟΝΟΡΡΑΜΦΙΔΑΙ—«ΜΕΡΓΙΔΑΙ»

Οί πριονόρραμφοι έχουν πιό μακρουλό, πιό κομψό τὸ σῶμα παρά οί πάπιες και κλίνουν νὰ μοιάζουν ὡς εμφανίσεις μάλλον με τοὺς φαλακροκόρακες ή κορμοράνους. Διατηροῦν ὅμως τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τῶν χηνομόρφων, τὰ ὀδοντωτὰ χεῖλη τῆς μύτης, τὰ ὁποῖα σ' αὐτοὺς εἶναι πολὺ ἀνεπτυγμένα και ἐξέχουν σάν δόντια πριονοῦ διευθυνόμενα πρὸς τὰ πίσω, πρᾶγμα πού τὰ βοηθαίει πολὺ στὸ νὰ συγκατοῦν καλά τὰ ψάρια πού ἀρπάζουν και πού ἀποτελοῦν τὴ βάση τῆς τροφῆς τους. 'Η μύτη τους κυλινδρική σχεδόν, ἴσα και λεπτοκάμωτη, μοιάζει με τῶν κορμοράνων κι' αὐτή. 'Έχει ἓνα ἔντονο ἀγκιστρόδοντο στὴν ἄκρη και ἡ ἄπάνω σιαγόνα δὲ σκεπάζει τὴν κάτω ὅπως στὶς πάπιες, πρᾶμα πού ἀφήνει τὰ πριονωτὰ δόντια νὰ φαίνονται καθαρά ἀπὸ τὸ ἓνα και τὸ ἄλλο πλάι.

Οί φτερούγες ὅπως τῶν παπιῶν. 'Η οὐρὰ ὅμως εἶναι πλατεῖα και στρογγυλεμένη. Πόδια πολὺ κοντὰ και πολὺ πρὸς τὰ πίσω. 'Εξαιρετοὶ βουτηχτάδες, βοηθοῦνται στὶς βουτιές τους ὄχι μόνο με τὰ πόδια μά και με τὶς φτερούγες, τὸ περισσότερο δὲ κολυμποῦν βυθίζοντας ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τους στὸ νερό, με μόνο τὸ κεφάλι ἔξω. Στὴ στεριά περπατοῦν δυσκολώτατα γι' αὐτὸ και ἐλάχιστα βγαίνουν. Τὸ κρέας τους, ἀποκρουστικὸ, δὲν τρώγεται.

Υπάρχουν ἑννέα εἴδη σὲ ὅλο τὸν κόσμο (γένη τρία), ἀπὸ τὰ ὁποῖι τρία ἔχουν παρατηρηθῇ στὴν Εὐρώπη. Φωλιάζουν ψηλά στὶς ἀρктиκές χώρες και τὸ χειμώνα μᾶς ἔρχονται στὶς παραλίες μας σὲ ἀσκετόν και τὰ τρία ἀριθμό. Οί ψαράδες μας τὰ λένε κι' αὐτὰ βουτηχτάρες, ὄνομα πού δίδεται και στοὺς Κολύμβους.

1. *Mergus merganser merganser* L. *Πριονόρ-*

ραμφος ὁ μέγας. Βουτηχτάρα μεγάλη. 'Ανάστ. 0.70 περίπου, φτερ. 0.29, άνοιγμα 0.85—0.95, τὰ θηλυκά μικρότερα. Μύτη και πόδια κόκκινα, κεφάλι και ὁ λαιμὸς ψηλά μαυροπράσινα με μικρὸ θύσανωτὸ πλοκάμι στὸ πσιωκαύκαλο, ὅμοι και πλάτη σκουρόμαυρα, κοιλιά και καλυπτῆρια ῥῶς ὀχρό. Τὰ 50 και 110 ἀπὸ τὰ κουπιά άσπρα. 'Ωραῖο πουλὶ κάνει ζωηρὲς βουτιές και πιάνει ψάρια και 15 πόντους μεγάλα. Σιμόνεται δύσκολα. Τὸ κοινότερο ἀπὸ τὰ τρία εἴδη.

2. *Mergus serrator* L. *Πριονόρραμφος ὁ μέσος.* Βουτηχτάρα. 'Ανάστ. 0.55, φτερ. 0.25, άνοιγμα 0.83, τὰ θηλυκά πολὺ μικρότερα. Μοιάζει πολὺ με τὸν προηγούμενο, ἀλλὰ ἔχει πιό μακρὸν και πιό πεταχτὸ θύσανο, σταχτερά τὰ πλάγια, άσπρο ἀκανόνιστο γαλόνι διακοπτόμενο ἀπὸ μιὰ μαῦρη γραμμή. Τὰ 50 και 110 ἀπὸ τὰ κουπιά μαῦρα πρὸς τὴ βάση, άσπρα στὸ μπρὸς 1)2.

3. *Mergus albellus* (L.) *Πριονόρραμφος ὁ ἐλάσσων.* Βουτηχτάρα μικρή. 'Ανάστ. 0.40, φτερ. 0.20, άνοιγμα 0.65—0.70. Αὐτὸς φωλιάζει και στὴ Δοβρουτσά. Μένει στὰ μέρη μας ὡς ἀργὰ τὴν άνοιξη. Κάνει εὐχαρίστως παρέα με τὸ γαλαντζι (νῆσσα ή βουκεφάλας) με τὸ ὁποῖο μάλιστα και ζευγαρώνει κάποτε.

Πετάει ὄχι και τόσο εὐκόλα και ὡς πού νὰ καταφέρῃ νὰ σηκωθῇ χτυπᾶει σὲ κάμποσο διάστημα με τὰ πόδια του τὸ νερό. Προτιμᾶει νὰ ξεφεύγῃ τοὺς κινδύνους και νὰ ἀπομακρύνεται με μεγάλες βουτιές. Στὴ λίμνη τῆς Δοϊράνης τοὺς πιάνουν οί ψαράδες και γυμνίζοντάς τους μαζί με τοὺς κορμοράνους, τοὺς χρησιμοποιοῦν στὸ ψάρεμα, τρομάζοντας μ' αὐτοὺς τὸ ψάρι και διώχνοντάς το πρὸς τὰ στημένα δίχτυα τους.

Φτέρωμα τὰ ἐνήλικα ἀρσενικά ὑπόλευκο με μιὰ

Phalacrocorax—Κορμοράνος

μαῦρη βούλα γύρω στὸ μάτι, τρεῖς μαῦρες λεπτὲς γραμμὲς στὸ ἀφτί, χαμηλά στα πλάγια τοῦ λαιμοῦ και στὸν ὅμο, μαῦρο τὸ φτερούγι και τὴν πλάτη.

Τὰ θηλυκά κεφάλι και σβέρκος κοκκινόξανθα, ὁ λαιμὸς και ἡ κοιλιά χαμηλά άσπρα, τὸ ἄλλο σῶμα

σταχτερό. Γαλόνι μαῦρο με μιὰν άσπρη γραμμή. Πόδια και μύτη μολυβιά και στα δύο γένη.

ΠΕΛΕΚΑΝΟΜΟΡΦΑ

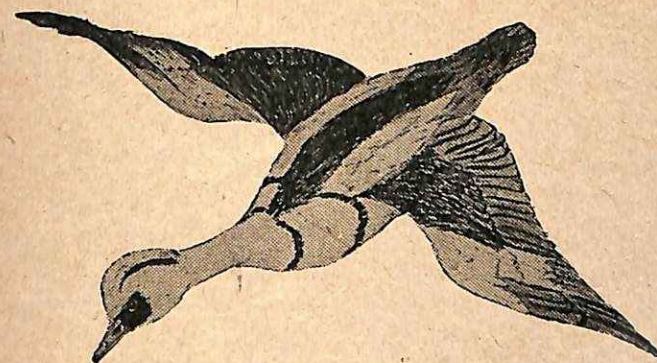
Χαρακτηριστικὸ τῶν πελεκανομόρφων εἶναι ὅτι και τὰ τέσσερα δάχτυλά τους συνδέονται με μεμβράνη, εἶναι δηλαδή κατὰ τὸν ἐπιστημονικὸ ὅρο *δλοστεγανόποδα*. 'Εκτὸς τῶν ἄλλων ἀνατομικῶν γνωρισμάτων τῶν πουλιῶν τῆς κατηγορίας αὐτῆς, χτυπητότερα εἶναι ἡ ὑποτυπώδης γλώσσα τους και τὰ κοντὰ τους πόδια. Φτερούγες μεγάλες, μυτερές, με 11 κύρια κουπιά. Οὐρὰ ἀνεπτυγμένη με 12 ἔως 24 τιμόνια.

Πουλιά τῆς θάλασσας, γενικά ζοῦν κατὰ κοπάδια, τεράστια κάποτε.

Υποδιαιροῦνται σὲ ἔξη ὁμοιογένειες, ἀπὸ τίς ὁποῖες μόνο οί δύο, οί Πελεκανίδαι και οί Φαλακροκακίδαι ἀντιπροσωπεύονται στὴν Ελλάδα.

1. ΦΑΛΑΚΡΟΚΟΡΑΚΙΔΑΙ

Τὰ πουλιὰ τῆς ὁμοιογενείας αὐτῆς, οί φαλακροκόρακες ή κορμοράνοι, παρουσιάζουν ἓνα ἰδιαίτερο, πολὺ περίεργο ἀνατομικὸ χαρακτηριστικὸ. 'Έχουν πίσω στὸ σβέρκο ἓνα μακρουλό κοκκαλάκι ὅπου συν-

Mergus—Πριονόρραμφος

δένονται κάτι πρόσθετοι ἰσχυροὶ μῦς τῆς μύτης.

Οί μῦς αὐτοὶ δίνουν στὴ μύτη ἐξαιρετικὴ δύναμη, ὥστε νὰ μὴ τῆς ξεφεύγουν, με τὰ ἰσχυρότατα τινάγματα πού κάνουν, τὰ χέλια, ή μεγάλη λιχουδιά τῶν λαίμαργων αὐτῶν πουλιῶν.

Ὁ λαιμὸς εἶναι μακρὺς, με 20 σπονδύλους. 'Η μύτη γερὴ και μακρὰ, με τὸ στοματικὸ άνοιγμα σχισμένο βαθιά, ὡς πέρα ἀπὸ τὰ μάτια.

Οί φαλακροκόρακες εἶναι τὰ μόνα στεγανόποδα, τῶν ὁποῖων τὰ πούπουλα μουςκεῦουν με τὸ νερό.

'Εξαιρετοὶ βουτηχτάδες, κολυμποῦνε με ὅλο τὸ σῶμα βουλιαγμένο, ἀφήνοντας μόνο τὸ κεφάλι ἔξω. Πετοῦν περίφημα, πότε με τὸ λαιμὸ τεντωτὸ μπροστὰ και με δυνατὰ χτυπήματα τῶν φτερῶν ὅπως οί πάπιες, πότε κλώθοντας κυκλικά πάνω ἄπ' τὰ νερά και πέφτοντας ξαφνικά στὴ λεῖα τους σάν γεράνια.

Οί Κινέζοι τοὺς χρησιμοποιοῦν γιὰ ψάρεμα, περνώντας τους ἓνα δαχτυλίδι στὸ λαιμὸ ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ καταπιοῦν τὸ ψάρι, τὸ ὁποῖο ἔτσι τοὺς παίρνουν.

Ζοῦνε κατὰ πολυαριθμότητες κάποτε κοινωνίες. Στὴ νῆσο Κίνα τοῦ Περού ὑπολογίζονται ἓνα ἑκατομμύριο κορμάτια. Ὅλη ή ἔκτασή τῆς ἓνα ἀμάλγαμα ἀπὸ χαλίκια και γκουανό, γεμάτα φωλιές, σὲ

ἀναλογία τρεῖς φωλιές κάθε τετραγωνικὸ μέτρο.

'Η ὁμοιογένεια δὲν ἔχει παρὰ μόνο ἓνα γένος (*Phalacrocorax*) με 40 διάφορα εἴδη ἀνὰ τὸν κόσμο, ἀπὸ τὰ ὁποῖα στὴν Ελλάδα τὰ ἔξης :

1. *Phalacrocorax carbo, carbo* (L.). *Φαλακροκόραξ ὁ μεῖζων*. Μεγάλῃ λαγγόνα, ὄφνια, κορμοράνος, Καράμπαπας (Ηλεία). Πιθανώτατα ή *Αἰθνια* τῶν ἀρχαίων, τῆς ὁποίας τὸ δημοικὸ αὐτὸ ὄνομα διασώζεται παρεμφαρμένο στὸ δημοτικὸ ὄφνια. 'Ανάστ. 0.75—0.80 μέσος ὅρος, φτερ. 0.35, άνοιγμα 1.25—1.40, θηλ. μικρότερα. Πούπουλα τῆς ράχης και τοῦ ὅμου σκούρα σταχτόξανθα με μεγάλες μαῦρες μπορντοῦρες. Οὐρὰ με 14 τιμόνια, μαυροπράσινα ἀποπάνω. Λαιμὸς σκουροπράσινος. Στα πλάγια τοῦ λαιμοῦ ψηλά και στὸ πσιωκαύκαλο ἀραιὰ άσπρη πουπουλάκια. Τὸ ἄλλο σῶμα γαλαζόμαυρο.

Τὰ μικρὰ πουλιὰ, μέχρι τὸ τρίτο τους ἔτος, εἶναι ἀσπριδερά ἀποκάτω και θαμπὸ μολυβὶ ἀποπάνω.

'Αρκετοὶ τὸ χειμώνα στα μέρη μας. Συχνάζουν σ' ἀκρογιαλίες και λιμνοθάλασσες, σιμὰ σὲ μεγάλους γκρεμούς, ὅπου σμίγουν σὲ κοπάδια. 'Η φωνή τους ἓνα κρά, σάν κόρακα. Τὸ πρῶτ' ἀγαρεύουν ὀρεξάτοι, τὸ ἀπομεσήμερο ξεκουράζονται σάν καθισμένοι στὴν οὐρὰ τους, με τὶς φτερούγες μισάνυχτες.

Φοβεροὶ φαγάδες δὲ χορταίνουν ὅσο ψάρι κι' ἄν φᾶν. Παρέχουν στὸν κυνηγὸ εὐκαιρία γιὰ ὥραϊες τουφεκιές, τὸ κρέας τους δὲν τρώγεται ὅμως. 'Ημερώνονται εὐκόλα και μπορεῖς τότε νὰ τοὺς χρησιμοποιῇς γιὰ διασκεδαστικώτατο ψάρεμα, παίρνοντας τους ἓναν κριζο στὸ λαιμὸ γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ κατιπίνουν τὸ ψάρι, κατὰ τὸν τρόπο τῶν Κινέζων.

Γιὰ νὰ τοὺς συντηρήσῃς ὅμως, πρέπει νὰ τοὺς ἔχῃς μετὰ μεγάλη κλούβα με μιὰ σκαφίδα νερὸ μέσα και νὰ τοὺς δίνῃς τοὐλάχιστο 40 μεγάλες σαρόλλες ή μαρίδες τὴν ἡμέρα νὰ φᾶνε. Σοὺ τίς ἀποδίδουν πολλαπλάσιες.

2. *Phalacrocorax gragulus desmaresti* (Payr.). *Φαλακροκόραξ ὁ Μεσογειακός*. Οί ὀνομασίες του συγχίζονται με τοῦ προηγούμενου στα παρὰλιά μας. Στὶς Κυκλάδες τὸν λένε Καλικατσούδα ή Καλιτζακού. Φτέρωμα μαυροπράσινο ὅλο. 'Ανάστ. 0.66, φτερ. 0.27, άνοιγμα 1.00—1.03. Φωλιάζει σὲ ἀσκετόν ἀριθμὸ στὶς παραλίες μας.

3. *Phalacrocorax P. pygmaeus Pallas*. *Φαλακροκόραξ ὁ πυγμαῖος*. Μικρὴ λαγγόνα κλπ. 'Ανάστημα 0.50—0.55, φτερ. 0.20, άνοιγμα 0.75—0.80. Φτέρωμα πρασινόμαυρο με τὴ ράχη και τοὺς ὅμους στὸ μολυβί. Τιμόνια 12.

Τὸν καιρὸ τοῦ ζευγαρώματος άσπρες πιτσιλάδες στα μάγουλα και στὶς γάμπες. Τοῦ ἀρέσουν οί λιμνοθάλασσες και τὸν συναντοῦμε σὲ ἀσκετόν ἀριθμὸ τὸ χειμώνα, σὲ ὅλες τίς λιμνοθάλασσές μας. Τὸν 'Απολίη φεύγουν. Βορειότερα και δυτικότερα στὴν Εὐρώπη σπανιότατος.

Βασ. Δασκαλάκης

Τμ)χης Υπ. Γεωργίας

ΣΗΜ.—Ὁ κ. 'Αριστοτέλης Μάκος (Μαυροπημάτι Καρδίτης) μᾶς γράφει ὅτι τὸ ΦΑΣΟΠΕΡΙΣΤΕΡΟ (*Columba oenas*, βλ. τεῦχος 89, Αὐγουστος 1934, σελίς 24) φωλιάζει σὲ μικρὸν ἀριθμὸ στὴ θῆσι Μευργάνῃ τῆς ἐπαρχίας Καλαμπάκας, κοντὰ στὸ σημεῖο πού περνᾶει ή πρὸς τὰ Γρεβενὰ νέα σιδηροδρομικὴ γραμμή.

ΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΜΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Αυστυχώς, αϊ προβλέψεις τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσαν εἰς τὸ φύλλον τῆς 1ης Σεπτεμβρίου διὰ τὰ ἐφετεινὰ κυνήγια τοῦ θέρους ἐπηλήθευσαν ἀπολύτως, ἐὰν κρίνω ἀπὸ τὴν σωρείαν τῶν ἐπιστολῶν ποὺ λαμβάνω ἀπὸ τοὺς φίλους συναδέλφους οἱ ὅποιοι εἶχαν τὴν καλωσύνην νὰ μὲ κρατήσουν ἐνήμερον διὰ τὰ περάσματα τῶν τρυγониῶν καὶ τῶν δορυκίων ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ὅπως προέλεγον, ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐπε-ρασαν τρυγониὰ πολλά. Πυκνὰ περάσματα ἔγιναν γυνὴ δύο ἢ τρία μόνον. Ἀλλὰ τὸ οὐσιώδες καὶ εὐ-χάριστον εἶναι ὅτι καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας, ἀπὸ τῆς 28ης περὶ τοῦ Αὐγούστου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου εὐρι-σκάν ὅλοι οἱ κυνηγοὶ τρυγониὰ καθ' ἡμέραν ἀρκετὰ διὰ νὰ διασκεδάσουν.

Ἀριθμοὶ μεγάλοι δὲν ἔγιναν. Ἀλλὰ ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν, εἶναι περισσότερο εὐχάριστον νὰ εὐρί-σκη κανεὶς ἕστω καὶ ὀλίγα πουλιὰ καθ' ἡμέραν παρὰ πολλὰ μίαν ἢ δύο μόνον φορές.

Τοῦτο δεῖται ὅπως καὶ τότε ἔγραψον, ὅχι μόνον εἰς τὴν ἰδικήν μας ἀπαγόρευσιν τοῦ Ἀπριλίου ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι ὅλη ἡ Εὐρώπη, ἀκόμη δὲ καὶ ἡ Ἰταλία ἡ ὁποία τὸν Ἀπρίλιον ἐπέτρεπε διὰ δύο ἐβδομάδας εἰς μίαν ἀπόστασιν στενῆς λωοῖδος εἰς τὰ παράλια τὸ κυνήγι τῶν διαβατικῶν πουλιῶν, ἐφέτος ἀπηγόρευσε ἀπολύτως νὰ πέση καὶ μία μόνον του φεκα. Ἀλλὰ ὅπως διὰ τὰ τρυγониὰ ἡ πρόβλεψίς μου ἐπηλήθευσεν ἀπολύτως, ἐπίσης διὰ τὰ δορυκία δὲν διεψεύσθην. Δὲν ὁμιλῶ διὰ τὸ Σούνιον, διὰ τὴν Βουλγαρίαν, διὰ τὰ Λεγραινὰ ὅπου σχεδὸν κανεὶς δὲν ὑπερέβη δι' ὅλην τὴν περίοδον τὸν ἀριθμὸν τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἔφθανε εἰς μίαν καὶ μόνον ἡμέραν.

Στὸ Σούνιον ἦσαν τόσον ὀλίγα τὰ πουλιὰ ὥστε ὁ φίλος κ. Φραγκοῦλης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πενηκονταε-τίας δὲν ἔλλειψε ποτὲ ἀπ' ἐκεῖ, εἶπεν ὅτι «οὐδέ ποτε ἄλλοτε ἐσκότωσε τόσον ὀλίγα δορυκία εἰς τὸ διάστημα πενήντα χρόνων».

Ἡ Σῦρος, ἡ Τήνος, αἱ Σπέτσαι, ἡ Χίος αἱ ὁποῖαι πάντοτε ἀπελάμβανον γενναίως τὸ πτερωτὸν αὐτὸ δῶρον τοῦ οὐρανοῦ, ἐφέτος ἀφῆκαν ἀπογοη-τευμένους τοῦ, πιστοῦς ἐπισκέπτας των.

Μερικὰ δορυκία ἔπασαν εἰς τὴν Β. πλευρὰν τῆς Μυτιλήνης ἡ ὁποία ἄλλοτε ἐφημίζετο διὰ τὰ ἀφαν-τάστως μεγάλα τῆς περάσματα.

Ἐπάνω εἰς ἓνα τέτοιο μικρὸν πέρασμα ἠδυνήθη νὰ πέση ὁ Διοικητὴς τῆς Ἑθνικῆς Τοαπέξης κ. Ι. Δροσόπουλος, τὸν ὁποῖον τὰ ἄγρια μελέμια εἶχαν ἀποκλείσει ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας εἰς τὴν ἀνέναντι ἀκτὴν τῶν Ψαρρῶν μὲ τὸ κόττερό του.

Ὁ κ. Δροσόπουλος, συνοδευόμενος ἀπὸ γνωστὸν τῆς ἐκεῖ περιοχῆς ἐργοστασιάρχην καὶ ἔχων ὡς ὀδη-γὸν ἱκανότατον ἐντόπιον ἐξ ἐπαγγέλματος κυνηγόν, ἔφθασε τὸ μεγαλύτερον βεβαίως ρεκόρ τῶν δορυ-κίων πρὶν ἐσκότῳ εἰς τὴν Ἑλλάδα, μὲ 180 που-λιά, ἀπὸ τὰς 9 τὸ πρωὶ ὥς τὴς 2 τὸ ἀπόγευμα.

Τὸ πουλιὰ αὐτὰ ἐστάλησαν μέσα σὲ κίσες πά-γου εἰς τὰς Ἀθήνας μαζί μὲ 36 πέριδες τοῦ βοι-νοῦ τὶς ὁποῖες ἐκυνήγησε σὲ δυὸ ἡμέρας ὁ κ. Δροσό-πουλος καὶ ἔφθασαν φρεσκοτάτα.

Ὅλιγα ἐπίσης περάσματα εἶχαν καὶ εἰς τὴν Μά-νην. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἄλλοτε ἔφθαναν τὰ 50 ἢ 60 πουλιὰ τὴν ἡμέρα, ἐφέτος μόλις ἔκαμναν 10 ἢ 15.

Εὐτυχῶς ὅμως τὰ περάσματα ἐσυνεχίσθησαν μέχρι καὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ὀκτωβρίου καὶ αἱ ἀγοραὶ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐδέχθησαν κλοῦβες ἀρκετὰς ζωντανῶν δορυκίων ἀπὸ τὴν Μάνην.

Σημαντικοὶ ἀριθμοὶ διαβατικῶν ἐσημειώθησαν εἰς τὴν Χαλκιδικὴν καὶ εἰς τὴν Θάσσον. Ἐπίσης εἰς τὰς Ἰονίους ἐκτυπήθησαν ὑπὲρ ἀρκετὰ τρυγониὰ, ὅπως καὶ εἰς ὠρισμένα μέρη τῆς Δυτικῆς Πελοπον-νήσου.

Αἱ προβλέψεις μας δὲ ἐπαληθεύουν καὶ διὰ τὰ χειμερινὰ. Ἀπὸ τῶν μέσων τῶν Ὀκτωβρίου ἐκτυ-πήθησαν καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀκόμη, ἀρκετὰς πε-κάτσες.

Αἱ ἐκ Βουλγαρίας δὲ καὶ λοιπῶν Βαλκανίων πληροφορίαι, εἶναι λίαν εὐχάριστα διὰ τὴν ἀφθο-νίαν τῆς πτερωτῆς βελουδομάτας. Ἀσφαλῶς θὰ ἱκανοποιηθοῦν οἱ συνάδελφοι καὶ ἂς ἐοιμάζονται διὰ τὸν καταρτισμὸν ὥραιον ταμπλώ.

Πάνος Σαββίδης

Κ.Κ. ΚΥΝΗΓΟΙ!

H RHEINISCH-WESTFALISCHE
SRENGSTOFF A. G. BERLIN

Παρουσιάζει κατὰ τὴν ἐφετεινὴν κυνηγετικὴν
περίοδον τὸ φυσίγγιον τῆς SCHWARZ
WAIDMANN SHEIL.

(ΜΑΥΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ)

Τὸ τελειότερον φυσίγγιον τῆς ὑψηλίου.

Τὸ γνήσιον φυσίγγιον ΡΟΤΤΒΑΪΛ
εἶναι ἀφθαστον εἰς ταχύτητα, διάτρησιν, ἀ-
κρίβειαν καὶ σταθερότητα ἀποτελεσμάτων.

Εἶναι διεθνῶς παραδεδεγμένον ὅτι ἀπ-
τελεῖ ἀπὸ ἐτῶν τὸ ἰδανικὸν φυσίγγιον, τὸ ὁ-
ποῖον ἱκανοποιεῖ καὶ τὸν πειρὸ ἀπαιτητικὸν
κυνηγόν.

ROTTBAIΛ ROTTWEIL

Τὸ γνήσιον φυσίγγιον ΡΟΤΤΒΑΪΛ φέ-
ρει ἐπὶ τῆς τύπας σιαγίων τὰ ὡς ἄνω διακρι-
τικά, καὶ οὕτω ἀποφεύγετε τὰς ἐπικινδύνους
ἐγχωρίους ἀπομιμήσεις.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΜΑΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

—Ἡ Δ'. ἐκδρομὴ τοῦ Κυνηγετικοῦ
Συλλόγου Νομοῦ Ἰωαννίνων, ἔγινε τὴν
7ην Ὀκτωβρίου στοὺς Νεγράδες.

—Τρία λεωφορεῖα μετέφεραν 50 κυνη-
γοὺς νύχτα ἀκόμα στὰ περίεξ βουνὰ γιὰ
κυνήγι. Αὐστυχῶς ὁ καιρὸς ἦταν κατσου-
φασμένος. Κυνήγησαν καμμιὰ ὥρα μονά-
χα μὲ ἀστραπὲς καὶ βορρῆς ποὺ ἔκαναν
τὶς πέριδες νὰ μουλώσουν φοβισμένες.

—Σὲ λίγο ἤρχισε κατακλυσμιαία βροχὴ,
ἄνεμος, χαλάζι, θύελλα καὶ χαλασμός κῶ-
σμον ποὺ βάσταξε ὡς τὸ μεσημέρι. Ὅ-
σοι βόηκαν καλύβες, τὴν γλύτωσαν, ἐν ὅ-
τι ἄλλοι ἐν οἷς καὶ οἱ ἐκ τοῦ Δ. Σ. Χρη-
σιδης, Κωνσταντινίδης, Θ. Λαζαρίδης
καὶ Κυριαζῆς ἔχουν γιὰ ἀνάμνησιν τῆς ἐκ-
δρομῆς καὶ ἓνα μούσκεμα ὡς τὸ κόκκαλο!

—Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἐφορὸς Κ. Λέντζης
κατάφερε σὲ κάτι ὑπόστεγα νὰ φκαῖξη τὰ
κοκορέτσια καὶ νὰ πρῶσιν τὰ ἀγριά.

—Εὐτυχῶς ὅμως ἀπὸ τὸ μεσημέρι καὶ
ἔπειτα ὁ καιρὸς κράτησε καὶ ἔγινε ἓνα ἀ-
λησμόνητο γλέντι μὲ ἀφθαστο κυνηγετικὸ
κέρφι.

—Στὸ χορὸ διεκρίθησαν οἱ Κυριαζῆς,
Πούρης, καὶ Μ. Μάνθος (γιάσου ξα-
κουστό Ζαγόρι) οἱ ἐκ Σαμαρίνης Λεν-
τσαῖοι, ὁ ὑπὸς Τσίτος, ὁ Σούλης, ὁ ἐκ
Χουλιαρᾶδων ὁ Παγωνίσιος Γκέτσος, καὶ
ὁ Κοσμηριώτης Τσάντας.

—Στὴν μιά ὥρα τοῦ κυνηγίου οἱ Σού-
λης, Μπογᾶς, Φρίγκος καὶ Βέλλας βάρε-
σαν λαγούς.

—Οἱ Στρονιῶτες Κολόκας καὶ Παπα-
δημητρίου ἀπὸ ἓνα ζευγάρι πέριδες ὁ κα-
θένας καθὼς καὶ ὁ νεαρὸς Γιαννῆς.

—Ἀλλὰ πρωτίστως διεκρίθη ὁ ἀντι-
πρόεδρος Κωνσταντινίδης ποὺ βάρεσε 3
πέριδες μὲ τρεῖς ντουφεκιές, πρᾶγμα
πρωτοφανὲς γιὰ τὸν ἴδιον.

Γ. ΓΙΑΝΝΙΩΤΗΣ

ΛΑΡΙΣΣΑ

—Νὰ περῶν διανοούμενος κυνηγὸς ἀπὸ
ἓνα κέντρον κυνηγετικῶν ἀπολαύσεων ὁ-
πως ἡ Λάρισα καὶ νὰ μὴ γνωρισθῇ μὲ
τοὺς κυνηγούς τῆς θὰ ἦτο παράλειψις.
Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ, μοιροῦντι πολὺ βιαστι-
κὸς ἔτρεξα νὰ τοὺς ζητήσω εἰς ὁρισμένον
κέντρον ὅπου τοὺς εὗρον νὰ συζητοῦν καὶ
νὰ σχολιάζουν εὐχαριστημένοι τὴν τελευ-
ταίαν τῶν ἐκδρομῶν στὴν Ἑλασσῶνα.

—Ὁ Κυνηγετικὸς καὶ Σκοπευτικὸς
Σύλλογος Λαρίσης καθιέρωσε τὰς ὁμαδι-
κὰς ἐκδρομὰς τῶν μελῶν του εἰς πλησι-
χώρους πόλεις, ἐτοὶ διὰ τὰ ἀλληλογνωρί-
ζονται μετὰ τὸ κυνήγι καὶ νὰ συζητοῦν διὰ
τὴν προαγωγὴν τῶν κυνηγετικῶν μας
πραγμάτων.

—Ἀρχίσαιμε, λέγει, ὁ Πρόεδρος κ. Χα-
τζηλαζόπουλος, ἀπὸ τὴν Ἑλασσῶνα καὶ
χάρις εἰς τὸν ἑκτετὴν πρόεδρον τοῦ ἐκεῖ
εὐδοκίμως δρῶντος Κυνηγ. Συλλόγου κ.
Μπάμπλην ἐπεγράψαμεν δύο ἡμέρας κυ-
νηγετικῆς ἀπολαύσεως ποὺ θάρ' αἱ μέλουν
ἀλησμόνητες, διότι καὶ τὰς γνώσεις μας
ἐπλουτίσαμεν καὶ τοὺς σάκκους μας ἐπλη-
ρώσαμεν ἀφθονίαις βουνίαις πέριδεις καὶ
λαγούς. Τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐκεῖ θηραμά-
των ἀποδίδομεν εἰς τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα
λαμβάνει ὁ ἐπιτόπιος κἀλλιστος Κυνηγ.
Σύλλογος διὰ τὴν ἀναπαραγωγὴν τῶν ἐν-
δημικῶν.

—Ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Τσάμπαλης,
μοῦ ὁμιλεῖ διὰ τὴν συγκίνησιν ποὺ ἐνοιω-
σαν κυνηγῶντας στές πλαγιὰς τοῦ Σαραν-
ταπόρου, ὅπου στὰ δοξασμένα ἐκεῖνα ἱστο-
ρικὰ χρόνια τοῦ 1912 ἐπολέμησαν γιὰ τὴν
μεγέθυνσιν τῆς πατρίδος μαζί μὲ ἥρωας
ποῦ σήμερον εὐδοκιοῦνται σὲ χῶμα!

—Ἐπειτα μοῦ παρεπονέθησαν ὅτι τὸ
ὑπουργεῖον ἠξίωσε νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸν
τίτλον τοῦ Συλλόγου τὴν λέξιν Σκοπευ-
τικὸς.

—Ἄν ρωτᾶτε διὰ τὸν φίλον μας Βα-
λεντίνον, τὰ ἔκαμε μόνον, διότι, μό-
νον μίαν πέριδα κατώρθωσε νὰ σκοτώσῃ
καὶ σὲ τέλος τὰ ἔβαλε μὲ κάτι τοσμιπα-
ραφούς, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔφεραν γρουσουζιά
καὶ σὲ τέλος τοῦ πῆραν καὶ τὸ καινούργ-

τικὸς διὰ τὰ μείνον μόνον ὡς Κυνηγετι-
κὸς Σύλλογος.

—Ὅλοι δὲ μαζί παρεπονέθησαν μὲ ἀ-
γανάκτησιν ὅτι σκληρόκαρδοι χωροφύλα-
κες ὁρίτουν φόδες καὶ δηλητηριάζουν πο-
λύτιμα κυνηγετικὰ σκυλιὰ ποὺ φέρουν πε-
ριλαίμους πολυτελείας μετὰ τοῦ ὀνόματος
ἐπὶ πινακίδας!

—Ἀκόμη καὶ ἐναντίον σας μοῦ παρεπο-
νέθησαν. Νὰ διαβάσουν ἀπλήστως, μοῦ
εἶπαν, τὸ μοναχικό μας περιοδικόν, νὰ
τὸ περιβάλλουν μὲ τόσην ἀγάπην καὶ ἐστίς
νὰ μὴ ἔχετε ἐκεῖ ἓναν ἀνταποκριτὴν, ποὺ
νὰ πληρώνουν τὰς συνδρομὰς των καὶ νὰ
γράφῃ τοὺς κυνηγετικοὺς ἀθλοὺς των μα-
ζὶ μὲ τὰ γενικώτερα ζητήματα των εἰς τὸ
περιοδικόν.

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

—Ὁ Ὀκτώβριος μᾶς ἔκαμε καιρὸν
θανάσιον διὰ τὸ κυνήγι τῶν περδίκων.
Ἀπὸ τὴν πρώτῃ Κυριακὴν ἐξεστράτευ-
σαν πανοστρατεία ὅλες οἱ κυνηγετικὲς πα-
ρέες, σὲ ὅλα τὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουν
πληροφορίες ὅτι εἶχαν ἐπιτύχῃ οἱ πέρι-
δες. Ὅλιγοι ὅμως κυνηγοὶ ἐπέτυχαν κα-
λοὺς ἀριθμούς, οἱ περισσότεροι ἐπέστρε-
ψαν μὲ 4—5 πέριδες.

—Οἱ τυχερότεροι ἦσαν οἱ κ. κ. Χαθα-
τάρης μὲ 15 πέριδες, ὁ κ. Μ. Δημη-
τριάδης 15, ὁ κ. Τελόγλου 10, ὁ θυμώ-
δης Βλαχὸς κ. Μοσχονᾶς μὲ 10, ὁ κ.
Λουκίδης 12, καὶ μόνον ἓνας ἄγνωστος
κουτσὸς κυνηγὸς ἐσκότωσε 18.

—Τί θὰ ἔκανε ἂν δὲν ἦταν καὶ κου-
τσός...ἀλλὰ δὲν ὁμίλησε σὲ κανένα καὶ
δὲν ἐγνώσθη, ποῖος ἦτο καὶ ἀπὸ ποῦ
ἦρχετο.

—Ἄν ρωτᾶτε διὰ τὸν φίλον μας Βα-
λεντίνον, τὰ ἔκαμε μόνον, διότι, μό-
νον μίαν πέριδα κατώρθωσε νὰ σκοτώσῃ
καὶ σὲ τέλος τὰ ἔβαλε μὲ κάτι τοσμιπα-
ραφούς, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔφεραν γρουσουζιά
καὶ σὲ τέλος τοῦ πῆραν καὶ τὸ καινούργ-

Ἀπὸ τὴν Δ'. ἐκδρομὴ τοῦ Κυν. Συλλόγου Νομοῦ Ἰωαννίνων εἰς Νεγράδες

γιο παγοῦ τοῦ. Εἰς μάτην τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τοῦ τὸ ἀποδώσουν, τοὺς ἔδωσε μάλιστα καὶ ἑκατὸ δραχμὲς ἀλλὰ τὸ πῆ-
σαν γιὰ καλὰ, καὶ δὲν τὸ ξαναεἶδε πειά.

— Ἀπὸ τὰς Ἀθήνας κατέπλενε ἀντὶ τοῦ κ. Π. Σαββίδη τὸν ὁποῖον ἐπερίμεναν τὰ βουνὰ τοῦ Κιλικισιοῦ, ὁ ἀρχιτέκτων κ. Α. Σταυρόφ, διὰ νὰ κυνηγήσῃ πέρδικες καὶ κατέλυσε εἰς τὸ Κιλίς.

— Τώρα περιμένουμε καὶ ἄλλους Ἀθηναίους, ἀλλὰ πρέπει νὰ βιασθῶν, ὅσοι λογαριάζουν νὰ ἔλθουν διὰ νὰ κυνηγήσουν πέρδικες, διότι ὑπάρχει κίνδυνος μὲ τὸν ζῆλον ποὺ κατέλαβε τοὺς Μακεδόνας κυνηγούς, νὰ μὴν ἀφήσουν οὔτε φτερό εἰς τοὺς Ἀθηναίους συναδέλφους των, ἐὰν ἀργήσουν νὰ προφθάσουν διὰ τὸ κυνηγῇ τῶν πεδινῶν πέρδικων.

**

ΚΑΒΑΛΛΑ

— Ἐξοφλήσαμε πιά τοὺς λογαριασμοὺς μας μὲ τὰ καλοκαιρινὰ κυνήγια, ἀπὸ δοκιμάσαμε ὅλοι μας ποὺς λίγο, ποὺς πολὺ τίς περιστερὲς ἀπογοητεύσεις.

— Τὰ ἐφετινὰ περάσματα ὀρνυκίων καὶ τρυγανιῶν—ὁ Θεὸς νὰ τὰ κάμῃ περάσματα—πενιχρὰ, πενιχρώτατα μὲ ἐλαχίστους μόνον εὐτυχεῖς κυνηγούς ποὺ τὰ ἐπέτυχαν στὸν καιρὸ τοῦς.

— Ἡ Θάσος περισσότερο τυχερὴ, ἐσημείωσε τὰ καλύτερα περάσματα. Μὲ λίγα λόγια ὅμως ἡ περιφέρειά μας ἐφέτος δὲν ἐγγώρισε τὰ παλὰ περάσματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ περάσματα ἄλλων περιφερειῶν (τῆς Χαλκιδικῆς ἔξαφνα) ποὺ κατὰ τὰς πληροφορίας μας τὰ ὀρνυκία ὑπερέβησαν τίς ἐπιδορμὲς τῶν ἀκροῶν. Φαίνεται πῶς τὰ φετινὰ δρομολόγια ἄλλαξαν τελείως. Ἄς εὐχρηθῶμε νὰ εἴμαστε πιὸ τυχεροὶ τοῦ χρόνου.

— Οἱ τελευταῖες μεγάλες βροχὲς ἔβωσαν τὴν εὐκαιρία εἰς ὅλους γενικῶς τοὺς κυνηγούς νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχην τοὺς στὴ γενικὴ ἔξοδο γιὰ τὸ κυνηγῇ τοῦ λαγοῦ καὶ τῆς πέρδικας.

— Ἡ παρατηρηθεῖσα κατὰ τὰς πρώτας ἐβδομάδας σχετικὴ ἔλλειψις ἐνδημικῶν θηραμάτων—παρὰ τὰς ἀρχικὰς προβλέψεις τῶν εἰδικῶν—ἀπεδόθη ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους μόνον εἰς τὴν μεγάλην ἀνομβρίαν ἢ ὁποία ἠγάγασε τὰ θηράματα νὰ τραποῦν πρὸς ἄλλας κατευθύνσεις γιὰ τὴν ἀναζήτησιν νεροῦ.

— Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἀντίθετα φρονούντες, οἱ ὁποῖοι καὶ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ πέρδικες, ἐπὶ παραδείγματι, βρίσκονται μόνον στὰ...βουνὰ καὶ ὅχι στοὺς κάμπους καὶ τὸ κυνηγῇ αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ τὸ δοκιμάσουν ὅλοι γιὰτὶ χρειάζεται... πόδια καὶ μόνον πόδια.

— Ὅσοιδήποτε οἱ περιδοκίμοι τῆς περιφέρειας μας συνεκέντρωσαν τὸν τελευταῖον καιρὸ ἀρκετοὺς κυνηγούς, ἀλλ' ὅχι καὶ μὲ εὐχάριστα ἀποτελέσματα, ἐκτὸς ἐλαχίστων πάντοτε ἐξαιρέσεων.

— Οἱ δικαιολογίαι τῆς ἀποτυχίας πάντοτε πρόχειρες.

— Ἡ τελευταία ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας περὶ...ἐπικηρύξεως τῶν λύκων καὶ τσακαλιῶν ἦτο καιρὸς πλέον νὰ ἐκδοθῇ καὶ νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἔγινε μὴ κατὰφορος...ἀδικία γιὰ τὴν «Κυρὰ Μαργιώ» ὡς ἀντὶ νὰ ὑπέγραψε σύμφωνον φιλίας μὲ τοὺς λαγούς καὶ τίς πέρδικες.

— Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐπικηρύξιν καὶ τὸ Ταμεῖον Θήρας τοῦ Λα-

σαρχίου μας, κατόπιν σχετικῆς διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, μελετᾷ τὸν τρόπον τῆς ἐξοντώσεως καὶ τῶν ἄλλων ζώων καὶ πτηνῶν τῶν καταστρεπτικῶν εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὰ θηράματα διὰ τῆς διαθέσεως μέσων ἐκ τῶν πόρων τοῦ Ταμείου καὶ οὕτω θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία εἰς ὅλους τοὺς κυνηγούς διὰ τὴν...οικολογικὴν κυνηγεσίαν.

— Ὁ Κυνηγετικὸς Σύλλογος τῆς πόλεως μας «Ἀρτεμις» ὡς καὶ ὁ Κυνηγετικὸς ὁμιλος Θάσου ὑπέδειξαν ὡς ἀντιπρόσωπον διὰ τὸ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Γεωργίας λειτουργοῦν Κεντρικὴν Συμβούλιον Θήρας τὸν ὑποστράτηγον κ. Κούσκουρη Ἀριστοτέλην, γνωστότατον εἰς τὸν κυνηγετικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος καὶ γνώστην ὄλων τῶν Κυνηγετικῶν ζητημάτων.

— Ὁ ἐν Θεσπλίῃ Γερμανὸς Πρόξενος δι' ἐγγράφον του πρὸς τὸν Κυνηγ. Σύλλογον τῆς πόλεως μας ἢ «Ἀρτεμις» γνωρίζει ὅτι τὸ ἐν Ρωσίῃ τῆς Γερμανίας πτηνοσκοπεῖον μελετᾷ τὴν ἐρευνᾶν τῶν ταξιδιῶν τῶν μεταναστευτικῶν πτηνῶν φροντίζε νὰ σημειώη κατ' ἔτος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μέγαν ἀριθμὸν μεταναστευτικῶν πτηνῶν μὲ ἰδιαιτέρας σημείων (ἰ. χ. δακτύλιον εἰς τοὺς πόδας, λαβίδας εἰς τὰ πτερὰ κλπ.), ἐπειδὴ δὲ ὡς γνωστὸν μέγας ἀριθμὸς μεταναστευτικῶν πτηνῶν διέρχεται ὑπὲρ τὰς Βορείους ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, παρακαλεῖ ὅπως τὰ ἀνωτέρω γνωσθῶν εἰς εὐρύτατον κύκλον καὶ παρακληθῇ ὡσαύτως πᾶν πρόσωπον ὅπερ ἤθελε συλλάβῃ, τυρκεσίῃ, ἢ εἰς τὴν κατοχὴν ἢ-θέλε περιέλθῃ ἐκ συμπετώσεως πτηνῶν φέρον τὰ ὡς ἄνω σημεία, νὰ εὐαρεστηθῇ καὶ ἀποστείλῃ τὸ ὡς ἄνω διακριτικὸν σημεῖον διὰ τοῦ Προξενίου Θεσπλῆς εἰς τὸ πτηνοσκοπεῖον Ρωσείας.

— Συγχρόνως μὲ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀνωτέρω σημείου παρακαλεῖ ὅπως γνωσθῇ καὶ πᾶσα σχετικὴ πληροφορία (ἡμερομηνία, ἡμέρα καὶ ὥρα), τοποθεσία καὶ ἐὰν ἀπὸ κοπάδι ἢ μόνον ἐτυφεκίσθῃ ἢ συνελήφθῃ τὸ πτηνόν.

— Πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὄρια τῶν κυνηγετικῶν ζωνῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ θήρα, καλὸν θὰ εἶναι ἀρμοδίᾳ ὑπηρεσία νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν σχετικῶν πινακίδων.

— Δι' αἰτιῶσεως τοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας ὁ Κυνηγ. Σύλλογος τῆς πόλεως μας ἢ «Ἀρτεμις» παρακαλεῖ νὰ χορηγηθῇ παρατάσις ἐνὸς μηνὸς ἐξαιρετικῶς διὰ τὸ κυνηγῇ τῶν ὑδροβίων, δεδομένου ἄλλωστε ὅτι τὰ ὑδροβία θηρεύονται κατὰ τὸν Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον ἀκόμη εἰς ὅ-
λας τὰς βορείους χώρας.

— Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας θὰ ἐξετάσῃ μετὰ προσοχῆς τὴν ἐν λόγῳ αἰτησιν καὶ ὅτι θὰ χορηγήσῃ τὴν αἰτουμένην παρατάσιν ἢ ὁποία συμφωνεῖ ἀπολύτως καὶ μὲ τὰς ἀποφάσεις τοῦ τελευταίου ἐν Βαροβίᾳ Δ. Σ. Θήρας.

— Ὅμως κυνηγῶν τῆς πόλεως μας μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν γνωστότατον ἀνὰ τὴν περιφέρειάν μας ἀρχηγὸν τῶν «βαρέων» καὶ ἐλαφρῶν θηραμάτων, ἀφ' οὗ ἔδραμε τελευταίως δάφνας εἰς τὰ «μυλὰ κυνήγια» ἐπιδίδεται μετὰ ζήλου εἰς τὸ κυνηγῇ τῶν ἀγριμυδῶν.

— Ὁ ἀρχηγὸς πάντοτε σὲ φόρε του μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ ἀγριμυδῶν κομίζει θυμαρβεντικώτατα τὰ μικρότερα τοῦ κορυδαλλοῦ καὶ τῆς σιταρήθρας... θηρία.

M.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ

Πωλοῦνται ἢ ἀνταλλάσσονται μὲ ἄλλα κυνηγετικὰ συγγράμματα, τὰ κατωθι συγγράμματα :

- 1) **Ternier-Masse**
Les canards sauvages et leurs con-
genères.
- 2) **L. Ternier**
La sauvagine en France.
- 3) **Sylvain (Polêt de Faveau)**
Le chasseur à la becasse.
- 4) **La Blanchère.**
Les chiens de Chasse.
- 5) **Baron de Vaux**
Les hommes des sports.
- 6) **Lajarrige-Jouenne**
La Chasse.
- 7) **Général Journée**
Le tir des fusils de chasse.
- 8) **H. Frichet**
La chasse au chien d'arrêt.
- 9) **Baron de Vaux**
Equitation ancienne et moderne.
- 10) **A. La font**
A La Billebande, chasses en Algerie.
- 11) **L. de Sevy**
Le tir à la chasse.
- 12) **J. Leyder**
Le cheval Belge.
- 13) **Elzear Blaze**
Le chasseur au chien d'arrêt.
- 14) **Elzear Blaze**
Le chasseur au chien courant.
- 15) **E. Jourdeuil**
Chasses et chasseurs de Bourgogne.
- 16) **L. Raymond**
La chasse pratique de l'Allouette.
- 17) **F. Devillard**
Essai sur la chasse de la becasse.
- 18) **J. Rodillon**
La chasse d'aujourd'hui.

Διὰ πληροφορίας, γράψατε **A.A.K.**
Γραφεῖα «Κυνηγ. Νέων»
Σταδίου 25 Ἀθῆναι

ΕΠΙΣΚΕΤΑΙ ΟΠΛΩΝ

Επισκευὴ ὀπλων καὶ
περιστροφῶν
Φυσίγγια ἔτοιμα.
Πώλησις κυνηγετικῶν
ὀπλων εὐκαιρίκως
ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΚΟΥΣΚΟΥΡΗΣ
ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
Ὁδὸς Πειραιῶς 26—ΑΘΗΝΑΙ

Γιὰ τὶς μωεκάζες
μόνον μὲ
ΙΔΕΑΛ

ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ ΣΑΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΥΝΗΓΩΝ

ΑΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Φίλτατε κ. Πειρουνακή,

Ἐπωφεληθεῖς τῆς εὐκαιρίας τῆς εἰς Κέρκυραν μεταβάσεώς μου δι' ὅ-
πρησιν, μετέβην γιὰ λίγες μέρες στὴ
Λευκίμη, νοτιώτερον ἄκρον τῆς Κερ-
κύρας, γιὰ κυνηγῇ τρυγανιῶν.
Ἡ διαδρομὴ γίνεται διὰ λεωφο-
ρείων καὶ εἶναι διαρκείας 2 ὥρων
περίπου.

Τὰ κυριώτερα περάσματα τρυγα-
νιῶν εἶναι ὁ Ἀρκουδίλας, ὁ Βούνος,
ὁ Προφήτης Ἠλίας, ἡ Λεύκα, Πα-
ναγιώτης, Παξινοῦ κ. α. Τὰ πρώτα
τρὺγνια ἐνεφανίσθησαν τὴν 5ην Σε-
πτεμβρίου. Τὴν ἐπομένην ἔγινε τὸ
πρῶτο καλὸ πέρασμα τρυγανιῶν. Εἶχα
καιρὸ νὰ ἰδῶ τόσο πολλὰ τρυγανία.
Συνειδησιμὸς ἀπὸ τὴν Βουλιαγμένην
καὶ τὴν Βάρκιζαν, ποὺ σπανιότατα εἰ-
μπορεῖ νὰ εἴδῃ κανεὶς τριάντα νιου-
φεκίαι, ἐσάστισα ἀπὸ τὸν μέγαν
ἀριθμὸν των. Μὲ τὴν ἐλπίδα ἐνὸς
καλοῦ κυνηγιοῦ ἐξεκίνησα τὴν 6ην
Σεπτεμβρίου διὰ τὸν Ἀρκουδίλαν.
Προηγούμενον ἐμοῦ ὁ λοχαγὸς τοῦ Πε-
ζικού κ. Παλαιολόγος καὶ ὁ Δικηγό-
ρος κ. Μπαμίας.

Ἡ ἐκπληξίς μου ὑπῆρξε μεγάλη,
ὅταν φθάσαντες εἰς τὸν τόπον τοῦ
κυνηγιοῦ, εὐρέθημεν πρὸ ἀρνήσεως
τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου «Σπαρτε-
ρὸ» νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ κυνηγή-
σωμε εἰς τὴν δασώδη ἔκτασιν τῆς ἐκεῖ
Μονῆς, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι αὐτοὶ
κατέχουν τὰς θέσεις των, ἀπὸ πολ-
λοῦ χρόνου καὶ ὅτι βαρύνετα καθε-
στὰ, καὶ ὅτι ἐμεῖς μὲ τὸ κυνηγῇ μας
στὸν ἀέρα θὰ τοὺς χαλάσουμε τὸ δικό
τους. Θεωρία πρωτότυπος καὶ παρά-
λογος. Ἠναγκάσθημεν νὰ ὑποχωρή-
σωμεν καὶ ἐκυνηγήσαμε τὴν ἡμέραν
αὐτὴν σὲ ἓνα παραπλήσιον λόφον.
Πρὸ παραμοίσεως ἀρνήσεως εὐρέθη-
μεν ὅταν θελήσαμε νὰ κυνηγήσωμεν

εἰς τὴν θέσιν Βούνος καὶ Παπαστε-
φανῆ. Ἄλλοι κυνηγοὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ
χωρίου μᾶς συνέστησαν ν' ἀπομα-
κρυνθῶμεν τῶν θέσεων των, διότι
θὰ τοὺς χαλοῦσαμε τὸ κυνηγῇ. Ἀπὸ
τοὺς ἰδίους χωρικοὺς ἐμάθαμε ὅτι
πρὸ μηνὸς κατέχουν τὰς θέσεις των,
ὅτι εἰς κάθε θέσιν ὑπάρχουν δύο
κυνηγοί, οἱ ὁποῖοι ἐναλλάσσονται ἡ-
μέρας τε καὶ νυκτός.

Διαμαρτύρομαι, φίλε Κύριε Διευ-
θυντά, διὰ τὴν ἀχαρκτηρίστητον αὐ-
τὴν συμπεριφορὰν τῶν κατοίκων τοῦ
χωρίου Σπαρτεροῦ καὶ σᾶς διαβεβαίω
ὅτι οὐδαμῶς ἄλλου συνήντησα τοιαύ-
την ἀφιλοξενίαν.

Ἡ μόνη θέσις τὴν ὁποίαν μᾶς ἀ-
φήκαν νὰ κυνηγήσωμεν, ἦτο ἡ Λεύ-
κα, καὶ τοῦτο ὅχι ἀπὸ καλωσύνης
των, ἀλλ' ἀπὸ ἀδυναμίας νὰ κυνηγή-
σουν αὐτοί, διότι ἡ Λεύκα εἶναι πολὺ
ὕψηλὴ καὶ τὰ τουφέκια τῶν χωρι-
κῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμπροσθο-
γεμῆ, δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ σκοτώσουν
τρυγανία, διὰ ὁποία κἀθύνται εἰς τὰ
κλαριά τῆς Λεύκας.

Στὴ θέσιν αὐτὴν ἐκάθισε ὁ φίλος
κυνηγὸς κ. Λαυράνος καὶ εἶχε ἀρκε-
τὲς ἐπιτυχίες.

Ἡ συμπεριφορὰ τῶν κατοίκων
Σπαρτεροῦ, μὲ ἠνάγκασε νὰ ἀφήσω
τὸ κυνηγῇ τῶν τρυγανιῶν, γιὰ τὸ ὅ-
ποῖον ἀποκλειστικῶς εἶχα πάει στὴ
Λευκίμη, καὶ νὰ ἐπιδώθω σὲ πᾶν
ἄνθρωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐπιτη-
δεύομαι καὶ πολὺ.

Χάρις εἰς τὸν ἀγαπητὸν φίλον κ.
Κάνταν, ταγματάρχην ἐνάποιστρατεία,
διάσημον πεζοβολίσταν, ἐπέγρασα με-
ρικὲς εὐχάριστες ἡμέρας στὸν Κάβο
τῆς Λευκίμης παρεύοντας μπάφες
καὶ γόπες.

Στὸν πεζόβολο ὁ κ. Κάντας εἶναι
σπεσιαλίστας. Ὅλοι οἱ παροκνη-
γοὶ τῆς περιφέρειας τοῦ βγάξουν τὸ
καπέλλο.

Μὲ πολλὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην
Ι. ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

Ἐπιθεωρητὴς Ἀστυν. Πόλεων
2/10/34

Ὁ διάσημος πεζοβολίστας κ. Κάντας

ΟΙ ΦΑΣΙΑΝΟΙ

Βόρειον 18 Ὀκτωβρίου 1934

Κύριε Πειρουνακή,

Ἀποξηρανομένης τῆς λίμνης Γιαντι-
τωῦν, ἀποκαλύπτονται χιλιάδες στορμίμα-
τα, εἰς τὰ ὁποία προφανῶς θὰ ἐπεκταθῇ
ἡ καλλιέργεια, διὰ τὴν ὁποίαν ὅμως ἀνα-
γκαιῶς θὰ καοῦν αἱ καλύπτονται τὴν ἐκ-
τασιν αὐτὴν συνεχῶς συστάδες ὑδροχαρῶν
φυτῶν καὶ θάμων ἐνθα ζοῦν καὶ πολλα-
πλασιάζονται χιλιάδες φασιανῶν καὶ οἱ ὅ-
ποιοι οὕτω θὰ ἐξαφανισθῶν ἀπὸ τοῦ
προσώπου καὶ τῆς Μακεδονικῆς γῆς.

Ἄν μάλιστα συμπέσῃ ἡ διὰ πυρκαϊᾶς
ἀποφύλωσις τοῦ ἐδάφους νὰ γίνῃ τὴν ἀνοι-
ξιν κατὰ τὴν φθορίαν καὶ ἐπάρσιν, ἀσφα-
λῶς διὰ τὸ φθινόπωρον δὲν θὰ μείνῃ οὔτε
ἕως φασιανῶν, ὅπως εἰς ὁμοίαν περίπτω-
σιν συνέβη καὶ εἰς τὸ ἔξω τῆς Βεροῖας
χωρίον Ἀμμος, ὅπου ἐκ τεθέντος, πρὸς
ἀποφύλωσιν τοῦ ἐδάφους πυρὸς, κατεστρά-
φησαν ἑκατοντάδες φωλεῶν φασιανῶν.

Φρονοῦμεν ὅτι καὶ αὐτὸ εἶνε ζήτημα ἱ-
κανὸν νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν
ἀρμοδίων καὶ δι' ἐγκαιρως.

Δὲν εὐρίσκομεν, ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἐλατιώ-
σεως τῆς καλλιέργειας ζημία θὰ εἴναι τόση,
ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ διατεθῇ μί-
α ἔκτασις πρὸς δημιουργίαν καταφυγίου τοῦ
ἐκλίποντος τούτου ὄρατον πτηνόν.

Ἄν πάλιν δὲν εὐρίσκεται κανεὶς τρόπος
περιστολῆς τοῦ κακοῦ, τότε ἂς μᾶς ἀφή-
σουν νὰ κυνηγήσωμεν ἐλευθέρως καὶ τοὺς
φασιανούς. Ὑποθέτομεν ὅμως, ὅτι ἡ ἀ-
παγόρευσις αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔχει: Ἡ ν
δι α τ ἡ ρ ὡ σ ι ν τ ο ὕ ε ἰ ὁ ο υ ς. Δι-
ατηρεῖται ὅμως, ὅταν ὁ τόπος καλλιερ-
γηθῇ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, προπορευομέ-
νης μάλιστα τῆς φωτιάς.

Οἱ γειτονικοὶ Κυνηγετ. Σύλλογοι Βε-
ροῖας, Γιαντιτωῦν καὶ Ναούσης δὲν μπο-
ρεῖ, παρὰ νὰ εἶναι διατεθειμένοι νὰ συν-
τρέξουν τὸ ἔργον πρὸς διάσωσιν τοῦ τό-
που τῶν φασιανῶν. Συμπιπτούσης μάλι-
στα τῆς ἀρμοδιότητος εἰς τὸ αὐτὸ Ὑ-
πουργεῖον, τόσον διὰ τὴν γεωργίαν ὥσον
καὶ διὰ τὴν θήραν, φρονοῦμεν ὅτι εἶναι
δυνατὸν νὰ γίνῃ κατὰ αὐτὸ ὅμως ὅσο εἴ-
ναι καιρὸς ἀκόμη.

Μετὰ τιμῆς ἐξαιρέτου

ΕΥΑΓ. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Οἱ πλεῖστοι τῶν μετασχόντων μὲ-
χρι τοῦδε εἰς τὸν Διαγωνισμόν ἀνεκ-
δότων, μᾶς ἀπέστειλαν μακροσκελεῖς
εὐθύμους ἱστορίας.

— Ἡμεῖς ἐξετήσαμεν μικρὰ ἀνέκδο-
τα, ὡς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὰ δύο
προηγούμενα τεύχη.

Συνεπῶς εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀ-
νάγκην νὰ παρατείνωμεν τὴν προθε-
σμίαν μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου.

Τὰ βραβεῖα δὲ θὰ ἀπονεμηθῶσιν
εἰς τὸ τεῦχος τῆς 1ης Ἰανουαρίου.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Μυτιλήνης

Κατά τὰς ἀρχαιρεσίας τοῦ Φιλοθηρατικοῦ Συλλόγου Μυτιλήνης ἐξελέγησαν, Πρόεδρος Γ. Μαρινάκης ταγματάρχης ἐ.ἀ., ἀντιπρόεδρος Δημ. Χατζη-Δανιήλ, Γραμ. Θ. Λεφκιάς, ταμίας Αλ. Κονιγβέης καὶ σύμβουλοι Νικ. Παλαιολόγου, Δημ. Βαφέας καὶ Εὔαγγ. Βαμβακίτης.

Ἡρακλείου

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Συνδέσμου Κυνηγῶν Νομοῦ Ἡρακλείου, ἐξελέγησαν Πρόεδρος Γ. Καραούζος, Ἀντιπρόεδρος Εὔαγγ. Σταυριανίδης, Γεν. Γραμματεὺς Παντ. Χαρολαμπάκης, Ταμίας Ν. Κοσιδάκης καὶ Σύμβουλοι Γ. Ζαμπετάκης, Ν. Πίκουλας, Ἰωάν. Ρεράκης, Ἀντ. Σκουλιδᾶς, Ε. Χατζηδάκης.

Ευλοκάστρου

Κατά τὰς τελευταίας ἀρχαιρεσίας τοῦ Κυνηγετικοῦ Συλλόγου Ευλοκάστρου ἐξελέγησαν πρόεδρος Βλ. Βασιλάκος, ἀντιπρόεδρος Νικ. Σταθακόπουλος, Γ. Γραμματεὺς Ἰω. Χουσανθόν, ταμίας Νικ. Γκαρβέλλος, κοσμητὼρ Μιχ. Κατσούλας καὶ σύμβουλοι Τακ. Κάτσαβος, Νικ. Νικολακάκης, Κ. Μακρίδης καὶ Γεωργ. Χαριστιάς.

Πορταριάς

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Συνδέσμου Πορταριάς, ἐξελέγησαν πρόεδρος Αἰθάν. Μαρούσος, ἀντιπρόεδρος Ζήσης Κουνάρας, Γεν. Γραμ. Δημ. Α. Μαρούσος, ταμίας Αργύριος Βλαχούτσος, καὶ σύμβουλοι Α. Κουρελάς, Ι. Βλαχούτσος καὶ Εὔαγγ. Γουριώτης.

Βόλου

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Κυνηγετικοῦ Συλλόγου Βόλου ἐξελέγησαν, πρόεδρος Ἰωάννης Καρπέτης, ἀντιπρόεδρος Σταῦρος Ζιζάνης, ταμίας Ἰωάννης Σταθόπουλος, γεν. γραμματεὺς Σαβέριος Φουρτουνιάδης, καὶ σύμβουλοι Νικόλαος Τζανής, Σόλων Χωραφᾶς, Ἰωάννης Λαμπαδάκης, Εὔαγγ. Βουτσινᾶς, Ἀνδρέας Μπέμπος, Δημήτριος Φεύγας καὶ Ἀντώνιος Μουσοῦρης.

Ἐπίσης ἐξελέγησαν Ἐπιτροπὴ Σκοπευτηρίου 1) τακτικοί, Παν. Φλωρεϊᾶς, Νικ. Τζανής, Ἰωάν. Λαμπαδάκης, Ἀπόστ. Πατάζογλου, καὶ βοηθοὶ Ἀνδρέας Καρπέτης, Ἰωάννης Καλλής, Ἀπ. Λάμπρογλου.

Λαρίσης

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τῆς Κυνη-

γετικῆς Ἐνώσεως Λαρίσης ἐξελέγησαν πρόεδρος Β.σ. Ἀρσενίδης, ἀντιπρόεδρος Λαζ. Χαματῆς, Γεν. Γραμ. Ι. Δαλθανάσης, ταμίας Γ. Ζάκας, ἑφορος Σπ. Πολυμερόπουλος, ἐπιμελητὴς Κ. Γιατράκος, καὶ σύμβουλοι Ἀν. Χρυσόχου, Χ. Ζούκας.

ΔΑΚΤΥΛΙΟΦΟΡΑ

Ἀναγγελάτε μας ἡ ἀποστειλάτε μας τὰ διακριτικὰ τῶν φονευμένων δακτυλιοφόρων πτηνῶν, διὰ νὰ σᾶς γνωρίσωμεν τὰς λεπτομερείας τῆς δακτυλιδώσεώς των.

—Ὁ ἀντιπρόσωπός μας ἐν Μυτιλήνῃ κ. Ἀντ. Βασιλείου μᾶς ἀναγγέλλει ὅτι παρὰ τὴν περιφέρειαν Γέραν—Μυτιλήνης ἐφονεύθη δακτυλιοφόρος κεφαλᾶς τὸν Σεπτέμβριον, μετὰ τὰ διακριτικὰ Helgoland No 701291.

—Ἐπίσης τὴν 26)9 συνελήφθη ὑπὸ κυνὸς δακτυλιοφόρος Αἰγιοθήλη παρὰ τὸ Πλωμαρί Μυτιλήνης μετὰ τὰ διακριτικὰ Feder Caccia C. O. N.L. Roma 23659.

—Τὸ Πτηνοσκοπεῖον τῆς Ἑλγολάνδης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ φονευθεὶς κεφαλᾶς ὑπὸ τοῦ κ. Μπὸν, ἀρ. 755033 παρὰ τὸ Ἡράκλειον τῶν Ἀθηνῶν, ἐδακτυλιδῶθη νεοσσὸς τὴν 17-6-934 εἰς Uagdeburg an der Elbe τῆς Γερμανίας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δραχμᾶς 5 κατὰ στίχον.

ΚΥΝΗΓΟΙ. Ἀνοίξατε ἓνα φυσίγγιον **Ράδιο Χ.** διὰ νὰ εἰδῆτε ὅτι εἶναι γεμισμένα συμφώνως Ἀμερικανικῆς ἐφευρέσεως. Ἐμπειροχουν πυρίτιδα **Διττόρια**, ἐφευρέσεως 1934 καὶ πωλοῦνται παρὰ τῇ Βελγικῇ Ἀγορᾷ μόνον 3 1)2 δραχμᾶς ἕκαστον.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ σκυλὶ θηλυκὸ Σέτερ Γκόρντον καθαρόαιμο ἡλικίας ἑξ μηνῶν μετὰ κυνηγετικὰ προσόντα φερμαρίσμα καὶ ἀπορτάρισμα. Ἀποτανθῆτε Παναγ. Ἰατροίδην πλατεῖα Ἀμαρουσίου.

Μᾶς ἔχετε στείλει τὴν συνδρομὴν σας;

ΑΙ ΑΠΟΡΙΑΙ ΣΑΣ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΡΗΝ Σῦρον

Ἡ πυρίτις Sport δὲν εἰσήχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἵνα γενικευθῇ. Τὸ ὄνομα αὐτῆς εἶναι ὄνομα διαφημίσεως, οὐδὲ μίαν ἔχον σχέσιν μετὰ τὴν σύνθεσιν αὐτῆς. Τὸ γέμισμά της εἶναι διὰ διαμέτρῳ τῶν 12—1,25 γρ. σκάγια 30 γραμ., —1,35, σκάγια 32 καὶ —1,45 σκάγια 34. Φ.Α.Φ.

ΜΕΛΑΝΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Τὸ περιοδικὸν τοῦ ὁποῖου οἱ πόροι εἶναι ἐλάχιστοι καὶ μόλις ἔφαρκε εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδόσεώς του, ἀντικρύζει συχνότατα ὅχι μόνον τὴν ἀστοργίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσκεμμένην κατακρήτησιν τευχῶν ἑνὸς καὶ δύο ἐτῶν, παρ' ἐνίων συνδρομητῶν του, ἄνευ καταβολῆς τῶν συνδρομῶν των.

Ἐναντίον τῶν συναδέλφων τούτων—οἵτινες δὲν διαφέρουν τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ ὑπεξαίρεσει—τὸ περιοδικὸν δὲν δύναται δυστυχῶς ν' ἀμυνθῇ διότι δὲν διαθέτει χρήματα διὰ δικαστικούς ἀγῶνας.

Περιορίζεται ὅθεν νὰ παραλίδῃ ἐκάστοτε τὰ ὀνόματά των εἰς τὴν συναδελφικὴν κρίσιν, ὥς ὑπονομευτῶν τῆς εὐρύθμου σταδιοδρομίας τῶν «Κυνηγετικῶν Νέων».

Καὶ ἰδοὺ ὁ πρῶτος Μελανὸς κατὰλογος.

Γεώργ. Κωνσταντινίδης, πολιτευτῆς Ἰωαννίνων. — Μάνθος Στεφάνου, Φαρμακοποιὸς Πλατεῖα Γεωργίου Σταύρου Ἰωαννίνα. — Γεώργ. Καραῖσκος, κτηνομεσίτης, Δράμα. — Ὁδὼν Πρωτονοτάριος, Κόρωνος Νάξου. — Σωκράτ. Σχοινᾶς, ὁδὸς Γρηγορίου Ε' Δράμα. — Ἀντών. Παπουτσάκης ἔμπορος, ὁδὸς Βενιζέλου, Ἀλεξαν(πολ)ίς. — Νικ. Γεώργ. Α. Κανατσέλος ἔμπορος, Χαλκίς. — Νικ. Καραγιάννης νομιάτρος, Χαλκίς. — Καὶ ἄλλοι.

Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

ΕΦΘΑΣΕΝ Η ΠΥΡΙΤΙΣ

"ΡΑΠΙΝΤ,"

Ὁ τίτλος τῆς τὸ δηλοῖ. Ἀποτελεῖ τὸ θαῦμα τῆς ἐξελισσομένης πυρτιδοποιίας, ἡ νεωτάτη ἀκαπνος πυρίτις «**RAPID**» τὴν ὁποίαν εἰσάγομεν χάριν τῶν Ἑλλήνων κυνηγῶν.

Ὑπερτέρα πάσης ἄλλης Ἰταλικῆς, Βελγικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ἀγγλικῆς. Ἀνεπηρέαστος εἰς τὰς καιρικὰς μεταβολὰς, μετὰ ὁμοιομορφίαν κόκκων. Δὲν ἀναπτύσσει ἀέρια ἐπιφέροντα ὀξειδώσεις. Ἐλαττώνει τὸ λάκτισμα. Δὲν ἀφίνει κατάλοιπα.

Μετὰ ἐν κυτίον μεγάλου ὄγκου πυρίτιδος «**RAPID**» δύνασθε νὰ γεμίσετε 143 φυσίγγια μικρᾶς γομώσεως καὶ 117 τῆς μεγαλυτέρας τοιαύτης.

Κυνηγοί. Δοκιμάσατε ἁπλῶς διὰ νὰ πεισθῆτε.

Ἀποκλειστικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΚΑΛΚΑΤΖΑΚΟΣ — Δ. ΦΙΤΣΟΥΡΙΚΑΣ

Λυκούργου 11 — ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ & ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

Πυρίτις μαύρη ὑπονόμων.

Δυναμίτιδες, Φορσίτις, Στρήτ, Ἀμμωνίτις, Ὑπερ-ἄμμωνάλ.

Φυσίγγια περιστροφῶν καὶ πολεμικῶν ὄπλων.

Θρυαλλίδες, Σκάγια, Καψύλια Δυναμίτιδος.

Μηχανουργικαὶ ἐργασίαι πάσης φύσεως καὶ ἀκριβείας.

Ἀνταλλακτικὰ αὐτοκινήτων.

Ὅβιδες, Χειροβομβίδες, Πυροσωλῆνες.

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

Μετὰ
κάθε κυνήγι
τὸ δροσιτικώ-
τερο καὶ δυνα-
μωτικώτερο
ποτόν

ΖΥΘΟΣ
ΦΙΞ
ΤΥΠΩΝ
ΒΙΕΝΝΗΣ
ΠΙΑΣΕΝ
ΜΟΝΑΧΟΥ

ΣΗΜΑΙΑΙ-ΛΑΒΑΡΑ
Ν. ΓΕΟΥΡΓΑ
Βύσσης 5

ΚΥΝΗΓΟΙ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ & ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ

S
H
P
C

S
H
P
C

ΑΚΑΠΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΥΡΙΤΙΣ

Ι Δ Ε Α Λ

— Η ἄκαπνος ΔΕΑΛ είναι υπερέτερα των εισαγομένων ευρωπαϊκών. Συγκέντρωσις ἀρίστη καὶ ταχύτης μεγίστη. Εἰς διάτρησιν εἶναι ἡ πλέον ἰδανικὴ πυρίτις.

— Η Μαύρη ΕΞΤΡΑ ἀπεδείχθη ἀπαράμιλλος διὰ τὰ χειμωνιάτικα περάσματα. Εὐθηνὴ καὶ με ἀποτελέσματα ἐκπληκτικά, χωρὶς νὰ κουράζη καὶ νὰ λερῶνῃ τὴν κάννην

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΦΥΣΙΓΓΙΑ ΙΔΕΑΛ
ΤΥΠΟΥ "ΘΑΝΑΤΟΣ"

Με ἄκαπνον πυρίτιδα ΙΔΕΑΛ, εἶναι μοναδικὰ εἰς ἀπόδοσιν ἀπὸ ἀπόψεως κανονικῆς συγκεντρώσεως. Αἱ δοκιμαὶ τὰ ἀπέδειξαν ἐφάμιλλα τῶν καλλιτέρων καὶ ἀκριβοτέρων Εὐρωπαϊκῶν φυσιγγίων. Κρατοῦν ἐπὶ τόπου νεκρὸν τὸ θήραμα. Τὰ μόνον κατάλληλα διὰ τὸ κλίμα μας καὶ εἰς τιμὰς προσιτὰς δι' ὅλους τοὺς κυνηγούς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ
ΑΜΕΣΩΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΟΠΛΟΠΩΛΗΝ ΣΑΣ

